

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 352

Setmana del 22 al 28
de juny del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Quan el món riu, el
plor del sant atrau la
misericòrdia de Déu
sobre els homes. Un
ermità pronunciava la
seva darrera pregària
abans de morir, com un
"amen" definitiu de tot
el seu ministeri: "Que
tots els homes siguin
salvats; que tota la terra
sigui salvada."

Paul Evdokimov

**El Papa
viatjarà
a Taizé.**

Pàg. 6

**Professors
d'escoles
cristianes
s'uneixen
en una
Associació.**

Pàg. 10

**L'Església
xilena s'oposa
a Pinochet.**

Pàg. 24

**L'Eixample,
museu viu del
modernisme.**

Centrals

Els bisbes reclamen un vot que s'adigui amb la professió sincera de la fe

Tenir en compte criteris morals al moment de votar

El cristià no s'inhibeix de les coses terrenals, ans hi participa per a posar-les al servei de l'home.

Arribat el moment de depositar el vot aquest diumenge dia 22, els catòlics catalans disposen de dos bons punts de referència. El primer, el document eixit de la Conferència Episcopal Espanyola "Els catòlics en la vida pública" en el qual s'exposen una sèrie de criteris bàsics que poden orientar els seguidors de Jesucrist vers un vot que consideri que "la professió sincera de la fe obliga a tenir en compte, a l'hora de votar, alguns criteris morals i certs objectius de bé comú que no poden ser ignorats sense traïr greument la pròpia consciència". Uns objectius que de sempre ha defensat l'Església: respecte a la vida humana, establiment de la justícia, reconeixement efec-

tiu de les llibertats públiques, protecció de la família, respecte de la llibertat i els sentiments religiosos, ensenyament en llibertat i en igualtat d'oportunitats, progrés de la qualitat de vida...

Però a més els catòlics catalans troben en el document "Arrels cristianes de Catalunya" un altre camí orientador, precisament pel que fa a la seva condició de catalanitat. Hi diuen els nostres bisbes: "Que les formes político-administratives que l'Estat adopti, mai no privin el desenvolupament natural de cada poble, ans l'afavoreixin i el serveixin".

AFINANT

Un home un vot

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

La democràcia té les arrels cristianes: unes arrels ocultes, ignorades per alguns, menyspreades per d'altres, però ben reals. Res és tan evident com les diferències entre els homes. D'edat, de sexe, de cultura, d'experiència, de diners... Som ben diferents els uns dels altres. Tanmateix, els vots dins de l'urna són tots iguals, "idèntics". Està bé que sigui així, i per molts anys! La petita llavor evangèlica de la igualtat radical de tot home per la referència comuna a un Déu creador i pare de tots, ha trigat a fruitar en el nostre món, i ha trobat resistències lamentables també entre els cristians. A més d'un li pot semblar que la norma bàsica de la democràcia — "un home un vot" — és viva i s'imposa naturalment, espontàniament, quan en realitat és una flor de llarg i delicat cultiu. Traieu de l'horitzó de la convivència humana la figura de Déu pare i no trigareu a veure com se la proscriu en nom de la raça, del partit o de qualsevol ideologia.

Seràn dirigides per 800 monitors

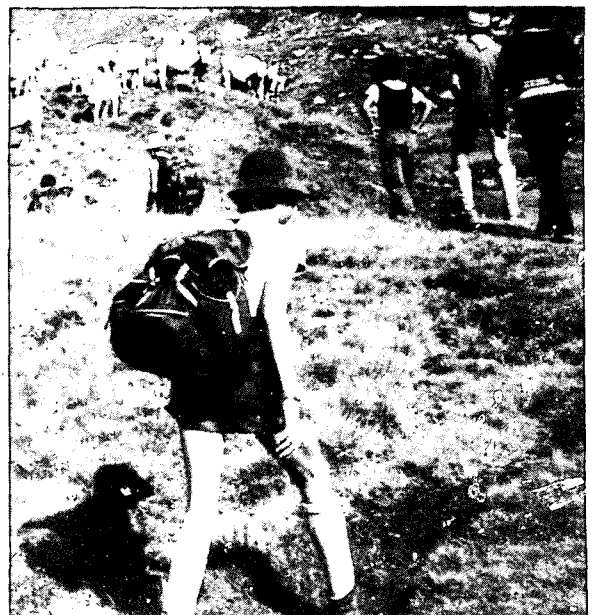
Més de 5.000 nens participaran aquest estiu a les colònies gironines

GIRONA.— El Servei de Vacances de Caritas Diocesana de Girona prevé que este verano participarán en sus casas y colonias un total aproximado de 5.600 niños que serán dirigidos por unos 800 monitores. Según los datos aportados por los centros federados, el Servei de Vacances realitzarà més de un centenar de actividades, divididas de esta manera: 61 colonias, 15 campamentos, 7 rutas y 22 casas.

El Servei de Vacances ha ofrecido también un centenar de becas para aquellos niños que no cuentan con ninguna posibilidad económica de cubrir los gastos mínimos de la casa o colonia. Por otro lado, se ha recordado a todos los centros y parroquias, la necesidad de cumplir la legislación que regula actualmente estas actividades de esparcimiento de jóvenes y niños, la documentación que exige la Dirección General de la Juventud de la Generalitat y las inspecciones que acostumbra a realizar.

Para terminar, la Escola de l'Esplai del Obispado de Girona ha anunciado la celebración de un Curso de Monitores de carácter intensivo del 20 al 30 de agosto.

M. CABALLÉ

Cap nen no es quedarà sense colònies per dificultats econòmiques.

XXXVIII VIAJE CULTURAL

(DE FIN DE CURSO Y CON "REPIQUETE")

29 de Junio 1986

AL

DELTA DE L'EBRE

(ELS ALFACS - SANT CARLES DE LA RÀPITA)

RESTAURANTE CASA RAMON MARINES

Arsenal, 16 - Tel.: 997-74 03 61
San Carlos de la Ràpita

"MENU"

ENSALADA "PICA PICA"
CAZOLETA DE MARISCO
PAELLA MARINERA
FRITADA DE PESCADO
HELADO

VINO - CAFE Y UNA COPA DE CAVA

Precio, 2.350 ptas., comprendiendo viaje, visitas, propinas, sorteo de libros y comida en el restaurante.

Para reservar plaza llamad al Tel.: 215 28 05. Sra. Montserrat.

La salida será a las siete y media en punto de la mañana, en la calle Valencia esquina Balmes.

Rogamos a los participantes en los viajes culturales de CATALUNYA CRISTIANA, que asistan a la misa vespertina del sábado, en sus lugares de costumbre, ya que no podemos garantizar el regreso en hora hábil para cumplir el precepto dominical.

Catalunya Cristiana

Edici6: Edicions T.N.S.A.
C/ València, 244,
08007 Barcelona
Tels: 215 27 39
215 27 84
Fax: 215 27 84
An VII N.º 353
S'atura del 19 al 13
de juny del 1986
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Preu: 75 Ptes.

SETMANARI POPULAR D'INFORMACI6 I DE CULTURA RELIGIOSA

"Quan el mónriu, el
plor del sant atrau la
miseric6rdia de Déu
sobre els homes. Un
ermità pronunciava la
seua darrera pregària
abans de morir, com un
amen definitiu de tot
el seu ministeri: "Que
tota els homes siguin
salvats; que tota la terra
sigui salvada."
Paul Evdokimov

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacci6, administraci6, publicitat i fotocomposici6:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.

Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

Una carta per llegir

Aquesta setmana comencem la publicació d'un ampli resum de la recent encíclica "Dominum et vivificantem" (Senyor i donador de vida). Esperem que serà una bona introducció a la seva lectura completa i que molts no deixaran de fer-la. Però no ens fem il·lusions. Els lectors d'encíclics són malauradament minoritaris. Tanmateix tota encíclica hauria de ser llegida per tots els cristians i especialment aquesta que, per tantes raons, es pot considerar com l'encíclica dels nostres temps.

Vint anys del Concili Vaticà II, la revitalització de l'Església, en tots els seus aspectes, en l'espiritualitat i el culte, en l'evangelització i la cura pastoral, en l'ecumenisme, en la presència i el diàleg amb el món d'avui, ens preocupa amb raó a tots els cristians. El Papa ens ve a dir, amb aquesta seva carta pastoral, que la revitalització que cerquem l'hem d'anar a pouar a la font d'aquell que és "do de vida": l'Esperit del Pare que ens ha creat i del Fill que ens ha redimit, ambdós en l'Amor que els fa uns en la Trinitat inefable. Heus ací l'objectiu central i últim d'aquesta encíclica: estimular el coneixement viu i profund de la presència i de l'acció de l'Esperit Sant en l'Església. Coneixement del qual n'ha de resultar la dinamització pastoral i missionera que el Papa ens proposa pel llindar ja proper de l'any dos mil.

S'ha dit, i comença a ser un tòpic, que els escrits del Papa Wojtyla són d'una lectura difícil. No som pas d'aquest parer. És veritat que el seu raonament no és lineal, ni exposa el seu pensament en una concatenació argumental "d'atquis i ergos" que el podria fer més proper a una mentalitat "escolàstica". Precisament el seu estil — que respon a la seva formació fenomenològica — va circumscriuint i cenyint els temes aproximant-s'hi des de diferents, seguint uns camins molt més propers a la mentalitat moderna. Allò que a una lectura apressada podria semblar una reiteració, no és sinó una mostra de respecte a la realitat sempre inexhaurible, oi més quan es tracta de la veritat revelada. Més que d'unes sàvies lliçons teològiques, les encíclics d'aquest Papa tenen el to d'unes grans homilies.

Per això hi trobem el recurs constant i fins i tot repetitiu a les cites textuales seguint dos grans eixos: el de la Bíblia, sobretot de l'Evangeli segons sant Joan en aquesta encíclica, i el del Vaticà segon, centrat d'una manera especial en la Gaudium et Spes. És a dir, una teologia bíblica i una antropologia cristiana basada en el gran text conciliar sobre l'Església i el món d'avui. Hom no pot deixar de pensar, llegint aquesta encíclica, que el Papa comenta un text del Concili del qual, com ha fet notar el cardenal Koenig, ell va ser un dels principals redactors.

Ara, que en moltes diòcesis i, per tant en les parròquies i associacions cristianes, s'està treballant en el tema del proper Sínode sobre la vocació i la missió dels laics en l'Església, seria bo que aquesta encíclica constituís un text de base per aquesta reflexió. Al capdavant allò que cerquem és "la vida pel món" i és l'Esperit el qui "dóna la Vida".

Creure en la resurrecció de la carn?

PHILIPPE WARNER

Periodista (la Croix)

"Crec en la resurrecció de la carn, la vida perdurable...". Quans cristians, fins i tot practicants, s'adhereixen plenament a aquesta frase del Credo, del "Símbol dels apòstols", quan el reciten cada diumenge a la missa? I, si hi creuen, quin contingut donen a aquesta fórmula? La resurrecció de Crist no és pas un fet que s'imposi, però la creença en la resurrecció dels morts, en la de cadascú de nosaltres, sembla perdre cada dia més terreny en la consciència moderna.

Hi ha raons de pes per aquest fet. L'obscura convicció "que no hi ha res després de la mort" es nodreix en primer lloc de la crítica del dualisme entre cos i ànima, esperit i matèria. També es recolza en la impossibilitat absoluta d'imaginar el que podria ser el més enllà: ara bé, una creença té necessitat de representacions per afermar-se. Més profundament, per un cristianisme que intenta coratjosament d'encarnar els valors de l'Evangeli en "el món d'avui", la idea d'una supervivència personal troba un recel tenaç. Per ventura, en el passat, i encara avui, no ha afavorit l'apatia dels creients davant les injustícies del món, fent-los desertar de les lluites d'aquesta vida amb l'esperança d'una altra vida? A això s'hi afegeix la crítica justificada d'una concepció individual de la salvació: "Jo només tinc una ànima que cal salvar!".

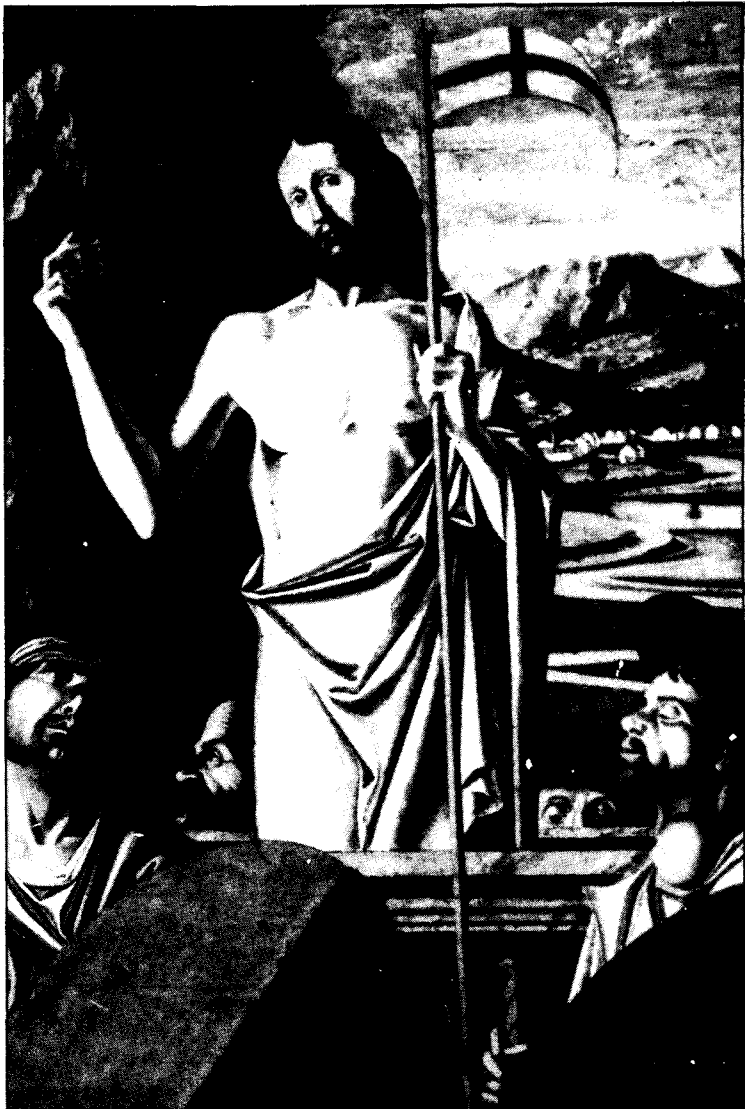
Alguns cristians que han passat la seva fe pel cedat de les ciències humanes, i especialment la psicoanàlisi, empenyen encara més enllà aquest recel: i si per l'home el desig de no morir no fos res més que el ressò llunyà del seu arcaic desig de ser-ho tot, de no acceptar-se tal com és, limitat? Hi ha com el ressò d'una actitud a la manera de Camús. En el fons, la idea d'una supervivència personal després de la mort es presenta contrària a la dignitat, al coratge, a la lucidesa que tindria l'home si es reconegués finible, limitat, mortal.

Enfront a aquestes dificultats apareixen diverses "posicions" teològiques que, malgrat la seva part de veritat evident, poden semblar com altres tantes evasions.

Em sembla una mica irrisòria l'actitud de certs militants generosos, submergits fins el coll en les lluites quotidianes per canviar la vida, i que asseguren que la seva vida eterna els interessa a mitges. ¿No hi haurà aquí alguna "diversió", en el sentit pascalià de la paraula? És tan exasperant la suficiència d'aquests clergues que, en la litúrgia, pronuncien sense immutar-se les paraules de "vida eterna" o de "resurrecció de la carn" escombrant amb supèrbia les preguntes de les seves ovelles en aquest terreny, tot predicant-los el compromís sindical o polític!

Més seriós —però ambigu per parcial— és el record de la tradició cristiana: és en el present que els creients viuen ja la vida eterna, do del Crist ressuscitat: "El reialme de Déu ja és aquí".

Més torbadores, ja que no els hi manquen pas arguments, em semblen altres actituds teològi-

ques. Algunes, per exemple, creuen que és en el temps humà d'una existència radicalment limitada per la mort, que hem de fer l'experiència de l'absolut de l'amor de Déu. Sinó, diuen, l'home es creuria Déu. (Observem, tanmateix, ja que ve a tomb, aquesta mena d'antropomorfisme invertit que porta sempre a definir Déu eximint-lo de les imperfeccions humanes!)

A això s'hi pot afegir per altra banda, que la paraula "etern" no significa "allò que continua indefinidament", sinó "allò que fa esclatar els límits dels temps".

Alguns, acollint la visió plena de grandiosa poesia d'un Edgar Morin, se sentiran més inclinats a fer de la vida eterna una "nova naixença col·lectiva de la humanitat" que no pas una supervivència personal conscient.

Pel que em pertoca, comparteixo totes aquestes interrogacions que taladren la meua consciència d'home del segle XX. I, tot amb tot, la fidelitat, el cor i la raó em porten —provisionalment?— a mantenir una creença en la vida eterna i en la resurrecció dels cossos.

Constato d'antuvi que per mi com per a milions de creients abans que jo, la creença en la meua pròpia resurrecció està indissolublement lligada a la meua fe en la resurrecció de Jesús i en la meua confessió de Jesús vertader Déu, i vertader home. "Si no hi ha resurrecció dels morts, diu sant Pau, tampoc Crist ha ressuscitat" (1Co 15,12-20). I si Jesús home, passant a través de la mort, ha ressuscitat a una vida nova gràcies al poder d'amor del Pare, ¿perquè refusaré de creure, seguint la Tradició, que aquest és el destí de

tots aquells que segueixen el Crucificat, pels seus actes i que el confessen com a Senyor?

Vull fer notar també, que la meua esperança en la vida eterna transforma la meua acció aquí baix: m'impedeix d'immobilitzar el Regne en un projecte històric limitat. Relativitza els fracassos presents sense ocultar-los, donant-me la visió d'un reeiximent final, a la vegada do de Déu i obra dels homes. Em diu que en Déu es recapitula tota la història, que cada vida, —la meua particularment— té el seu sentit, cada minut un pes d'eternitat. Fa esclatar l'intolerable escàndol del sofriment i de la injustícia: a tots els oprimits de la història se'ls farà justícia finalment.

Finalment, i aquí rau sens dubte el cor de la meua esperança: jo no puc creure que la persona, la meua persona, meravel·la vivent d'amor i de consciència, llavor d'infinit, feta a imatge de Déu, pugui ser sotmesa a la destrucció. Jo no puc creure que el meu cos, que és jo mateix i és l'expressió de la meua llibertat, del do de la meua vida, del do del meu amor al meu Déu, no pugui ser cridat com el de Jesús, a la nova vida. No veig pas perquè la promesa divina no curullaria, eixamplant-lo cada dia més, el meu diàleg d'amor amb el Déu de Jesucrist, "veure'l cara a cara", acomplir finalment un tracte d'amor que, avui, roman encara radicalment inacabat (fins i tot sabent que serà sempre —benauradament— inacabat).

Aquesta és la meua fe: lluny d'omplir-me, l'experiència fugitiva que faig a vegades, aquí baix, de la presència de Déu m'incita a creure que un dia podré acollir-lo en la seva plenitud.

L'Institut Internacional "Jacques Maritain", la Universitat de Fribourg i la comissió nacional suïssa "Justitia et Pax", han organitzat un col·loqui que, amb el títol d'**Actualització de l'ensenyament social de l'Església**, ha tingut lloc a l'esmentada universitat els dies 11 i 12 d'abril de 1986.

El col·loqui, al qual he pogut assistir en representació de l'associació catalana "Carles Cardó", s'ha centrat entorn la **carta pastoral dels bisbes americans sobre els problemes econòmics**, actualment encara en procés d'elaboració però de la qual ja s'han donat a conèixer dos primers projectes de redacció.

L'obertura del col·loqui fou portada a terme pel professor Augustin Macheret, rector de la Universitat de Fribourg, per l'Exc. monsenyor Pierre Mamie, bisbe de Lausanne, Genève i Fribourg, i pel professor català Ramon Sureda, president de l'Institut Internacional "Jacques Maritain" i professor emèrit a la Universitat de Fribourg.

Hom coincidí a destacar la importància i el coratge de la Carta Pastoral dels bisbes americans, tot situant-la en aquest esforç per l'actualització de l'ensenyament social de l'Església, en la necessitat de denúncia —en paraules maritanianes— de la "societat que, malgrat la riquesa, s'grega la misèria", i en la urgent exigència de coordinació de l'economia i l'ètica.

El col·loqui comptà amb la valuosa presència de l'Exc. monsenyor Rembert Weakland, arquebisbe de Milwaukee i president de la comissió encarregada de redactar la carta, el qual explicà quines foren les motivacions de la carta, el mètode que se segueix en la seva elaboració i els seus continguts.

És durant l'any 1984 que els bisbes d'Estats Units decideixen estudiar la relació entre l'ensenyament catòlic social i el sistema econòmic del país; decideixen reflexionar sistemàticament sobre una societat que sovint ha considerat el progrés només en termes de progrés econòmic.

Monsenyor Rembert Weakland exposà un diagnòstic de l'atmosfera social als Estats Units en cinc punts:

1/ Una actitud de desconfiança enfront del govern, i especialment enfront d'un govern fort.

Els bisbes d'Estats Units estudien els problemes econòmics

JOSEP M. ESQUIROL I CALAF

2/ Una actitud de por respecte al comunisme i tota forma de socialisme, que porta a un armament extremat: hom pot parlar d'una militarització de la cultura, que té un fort efecte sobre l'economia.

3/ Una nova forma d'hyper-individualisme: "jo sóc l'liure de fer el que em plagui".

4/ Una actitud de retorn al mercat lliure com l'única solució de tots els problemes econòmics: menys govern però més individualisme.

5/ Un retorn al neo-malthusianisme: "ningú, ni l'Estat, no té dret a prendre el diner que jo he guanyat per donar-lo a aquells que no treballen": caritat sí, justícia no.

Un element important del mètode de treball que els bisbes americans ben originalment han seguit, és el de la consulta; consulta a polítics, a economistes, a estadistes, ... És aquesta una de les raons per les quals després d'una primera redacció acabada ja en el mateix 1984, se segueix reflexionant sobre les informacions i les observacions que des de diversos sectors es feien arribar de manera que al cap d'un any —octubre del 85— sorgeix una segona redacció, i hom està actualment a punt d'acabar-ne una tercera.

La Carta Pastoral que, com a tal, ha d'anar dirigida en principi a tots els catòlics d'Estats Units, no és un tractat tècnic d'economia, ni tampoc un tractat teològic sinó, abans que tot, un tractat moral. La idea que presideix el treball dels bisbes resta ben sintetitzada en aquest fragment: "La convicció religiosa i moral no pot, simplement per si mateixa, proporcionar solucions als problemes econòmics. Però les greus opcions amb les quals ha d'enfrontar-se una economia van, més enllà dels assumptes

tècnics, fins a qüestions fonamentals respecte del valor i dels propòsits humans. Creiem que en afrontar aitals decisions, la nostra tradició religiosa i moral cristiana pot fer una contribució important". (cap. I, B).

Els bisbes recullen, de manera especial, tres idees dels textos bíblics que seran els puntals fonamentals per definir la seva visió sobre l'economia:

a/ La idea de l'**aliança**, que ens porta a pensar sobre el tema de la solidaritat i del bé comú enfront de l'individualisme.

b/ La idea de la **dignitat** de tota persona humana quant a creada a imatge i semblança de Déu. Dignitat que, entre altres coses, ha de comportar la possibilitat d'una autèntica participació en la vida econòmica.

c/ La idea de l'**opció preferencial pels pobres**, que ens ha de portar a pensar el tema de la pobresa com un problema de justícia i solucions de solidaritat més que de dependència.

Així, a la llum de la Bíblia i de l'ensenyament de l'Església, la Carta Pastoral tracta de l'economia dels Estats Units i la seva repercussió en altres països, de problemes greus com l'atur i la pobresa, de noves formes de col·laboració, del comerç amb el Tercer Món i de l'ajut a països en vies de desenvolupament, etc.

La reflexió sobre aquests temes per part d'economistes i teòlegs fou precisament el cos del col·loqui. Després d'aquests estudis es parlà, en una taula rodona, de la importància i de l'impacte de la Carta Pastoral. Roberto Papi, secretari general de l'Institut Internacional "Jacques Maritain", portà a terme l'acte de clausura tot fent una breu anàlisi de la situació social i política actual en la qual detectà, en contrast amb els projectes polítics dominants que han privilegiat excessivament la governabilitat sobre la participació, una contratendència que demana tornar compatibles la funcionalitat del sistema polític i social amb el món de la vida dels homes en allò que concerneix a les qüestions de la producció, del treball, de la qualitat de vida, ... Contratendència que pot traduir-se en aquesta exigència de coordinació de l'economia i l'ètica que ha estat, en fi, el motiu de la coratjosa iniciativa dels bisbes americans.

«Vet aquí, doncs, que ja ets a prop de complir quaranta-dos anys... Què pensaria de tu aquell minyó que eres als divuit anys, si pogués jutjar-te? Què diria d'això que has arribat a ser? Hauria senzillament consentit a viure per veure's transformat així? És que valia la pena? Quines secretes esperances no has decebut de les quals ni tan sols te'n recordes? Seria extraordinàriament interessant, encara que trist, poder enfrontar aquests dos éssers dels quals un prometia tant i l'altre ha complert tant poc. M'imagino al jove interpel·lant a l'adult sense indulgència: "M'has enganyat, m'has robat. On són tots els somnis que t'havia confiat? Què n'has fet de la riquesa que tant boja-

ment vaig posar-te a les mans? Jo responia de tu, havia promès per tu. I tu has fet fallida. Més m'hauria valgut anar-me'n amb tot el que encara posseïa, i que també has malversat. No t'admiro sinó al contrari." I l'adult que diria per defensar-se? Parlaria d'experiència adquirida, d'idees inútils llençades per la borda, ensenyaria alguns llibres, parlaria de la seva reputació, cercaria febrilment per les butxaques, pels calaixos de la seva taula, quelcom per justificar-se. Però es defensaria malament, i crec que s'avergonyiria».

Aquest paràgraf —que copio del diari de Julien Green— ha estat un esperó en el meu cor durant molts anys. Em fa sagnar encara quan el torno a llegir. Perquè és la

El minyó que fórem

J.L. MARTIN DESCALZO

meva història, i tinc por que és la de milers i milers d'humans. Què és la nostra vida sinó empobrirent? Què és, sinó una llarga malversació d'esperances i somnis juvenils? Qui podrà vanar-se, no d'haver crescut amb el pas dels anys, sinó senzillament de mantenir íntegra la seva joventut?

I, tanmateix, viure hauria de ser la collita de la gran sembra dels anys juvenils. Viure és fructi-

ficar. I no pas senzillament, anar-se degradant i envellir.

Una vida plena és sempre el resultat de dos factors: apostar gosadia essent jove i mantenir aquesta aposta quan és madura. Però, quina proporció d'humans aconsegueix les dues coses?

És per això que em terroritza tant trobar-me amb joves amargats i sense ideals. Si mantenir la gran aposta és tan difícil quan s'ha somiat i projectat molt, quina collita els espera als qui només semblaren decepcions i frivolitat? Claudel tenia raó quan deia que "la joventut no és per al plaer, sinó per l'heroisme". Però la conspiració més gran del món és precisament la que empeny els joves vers la vulgaritat i la desesperança.

Però no n'hi ha prou, és clar, d'haver somiat molt als setze anys. Manca després molta tensió a l'ànima per a no malvendre aquests somnis. I cal dir clarament que el gran enemic no és a fora, sinó dins; i no en els fracassos, sinó en la mediocritat.

Un dia ens mirarem a l'espill dels nostres records. I a l'espill apareixerà el rostre del xicot que vàrem ser. Serà ell el qui ens jutgi en el judici final? Delegarà Déu la tasca de valorar-nos en les mans del minyó que vàrem ser?

Prefereixo que sigui Déu qui em jutgi. Sempre serà més benèvol. Perquè jo sé que el minyó que vaig ser mai no perdonaria l'home-traïdor-als-seus-somnis que sóc.

ARA MATEIX

Ara fa vint-i-cinc anys —en faltaven quatre per al Concili i més de quinze per a la democràcia, però això no ho sabíem aleshores— s'esdevingué, a la diòcesi de Barcelona, un fet significatiu: van ser erigides, d'un plegat, catorze parròquies noves, gairebé totes en barris obrers. Prop de cent mil diocesans en restaren afectats: a Sabadell, amb Sant Roc; a Santa Coloma, amb Santa Rosa; a Badalona, amb Sant Antoni de Llefià; a Cornellà, amb Sant Jaume; a l'Hospitalet, amb Sant Josep; i a Barcelona, amb Sant Cristòfol i Sant Bartomeu, de Can Tunis, amb la Mare de Déu de l'Esperança, de Sant Andreu, amb Sant Joan de la Creu i Maria Reina, de Sarrià, amb Sant Cebrià, de la Vall d'Hebron, amb Nostra Senyora del Coll, d'Horta, amb Sant Paulí de Nola, del Besòs, i amb Sant Lluís Gonzaga, de Provençals... Valgui aquesta relació —segurament prolixa— de felicitació a totes les parròquies esmentades, en complir-se el seu primer quart de segle de vida.

Aquell va ser un moment fort en el procés de creació de noves parròquies, que ja s'havia iniciat abans i que continuaria després. L'Arquebisbe Modrego, en una pastoral breu, d'estil molt directe, escrivia, el setembre d'aquell 1961: "L'augment de parròquies ve exigit pel sobtat i voluminós creixement de la població no solament a Barcelona, sinó en altres ciutats de la Diòcesi. Aquest creixement és degut: a) a l'augment vegetatiu; b) a la immigració procedent de fora Diòcesi; i c) al desplaçament de les zones superpoblades del centre de les ciutats a la perifèria, o bé dels pobles a les ciutats i centres industrials." I ponderava

Fa vint-i-cinc anys

J. CARRERA PLANAS

el volum que anava prenent la immigració: "Les xifres són considerables, especialment pel que fa a la immigració. No podem precisar-les però, en conjunt, es pot assegurar que no baixen de quaranta o cinquanta mil persones l'any, sense que puguem esperar cap disminució, sinó més aviat un augment, atès el nombre de fàbriques que es van construint." Això comporta la necessitat urgent de crear parròquies en els nous poblats i a les zones d'eixample de les ciutats. A més de les nombroses ja creades... acabem d'erigir-ne catorze que no admetien espera, i encara els fidels ens en demanen d'altres. No fantasiem, ni ens deixem dur de cap caprici: és necessitat imposada, repetim, pel voluminós i ràpid creixement de la Diòcesi".

Eren els anys delerosos i confusos del creixement, quan només calia arribar-se a una fàbrica o a una obra per trobar feina i, en canvi, no es veia un habitatge buit enlloc. Als barris, apareixien cares noves continuament, els rellotges s'encabien en espais inversemblants i es multiplicaven les barraques. Unes barraques habitades per treballadors corrents, on començaven a treure les banyes, entre llaunes i uralites, les antenes dels primers televisors. Hi ha-

via, això sí, una gran confiança en el futur i moltes ganes de viure.

Les parròquies noves van ser la resposta pastoral més eficaç de l'Església a la immigració. Potser, també, la resposta social més important que va poder donar la societat catalana d'aleshores. En sortiren o s'hi aixoplogarien innumbrables iniciatives i serveis.

També a l'interior de la comunitat eclesial pesaria molt aquell procés d'expansió parroquial. Va alliberar moltes energies latents i obrí la porta a una nova generació de preveres que s'hi abocaren generosament. El 13 de juny de 1961, l'Arquebisbe Modrego convocà els catorze capellans que havien d'iniciar aquella tongada de parròquies per comunicar-los-hi. (Aleshores els nomenaments eclesiàstics es feien de manera fulminant) Després d'haver dit i repetit, a propòsit de cada una de les parròquies naixents, que no hi havia temple, que no hi havia local de cap mena i que el Bisbat no estava en condicions de prometre cap ajut material... es produí un silenci. El trencà el rector de Sant Josep de l'Hospitalet —que encara ho és avui— mossèn Leandre Gassó, proposant: "Senyor Bisbe, ja que diu que no pot donar-nos res, doni'ns, si més no, la seva benedicció." Hi accedí, és clar, el bon Dr. Modrego, de gust i una mica alliberat per la naturalesa de la petició. Només amb aquella benedicció i amb la descripció sobre el paper dels límits parroquials... s'inicià la tasca. És una anècdota que, sense assolir és clar, l'altura d'una floreta de Sant Francesc, defineix prou bé un moment i unes generacions...

CATALUNYA

Voluntaris netejaran de branques trencades Sant Llorenç del Munt

Voluntaris de la Unió Excursionista de Sabadell, Consell de Joves, Associació per la Defensa i Estudi de la Natura a Catalunya i altres col·lectius sabadellencs aniran dissabte vinent al parc natural de Sant Llorenç del Munt per netejar-lo de les branques caigudes durant les nevades que van tenir lloc el gener passat. La iniciativa té el suport i la col·laboració del servei de parcs de la Diputació.

La gran quantitat de branques i arbres caiguts durant les nevades passades ha fet que el perill d'incendi dels boscos del parc natural de Sant Llorenç

augmenti de manera alarmant. Els ecologistes pensen que cal fer una neteja a fons dels boscos, però, a la vegada, volen evitar que persones particulars tallin arbres que són recuperables. Per aquest motiu van proposar a la Diputació de fer aquesta neteja de la zona amb voluntaris. La Diputació solament s'haurà de fer càrrec del transport de la fusta que es tregui del bosc i de facilitar la maquinària.

ESPANYA

Magistrats i jutges denuncien l'existència de tortura

Jutges, fiscals i advocats han denunciat l'existència de tortures en el judici celebrat a l'Audiència Provincial de Pamplona contra el

militant de HB Justo de la Cueva.

El judici té el seu origen en unes declaracions realitzades per Justo de la Cueva a una emissora local, el 3 d'abril del 1984, en les quals afirmava l'existència de tortures i el manteniment en el seu lloc de policies que havien comès actes de tortura durant l'anterior règim. Justo de la Cueva responabilitat en el seu dia el Ministre de l'Interior i Felipe González de les esmentades tortures.

El ministeri fiscal, que en un principi demanava una pena de sis mesos i un dia per presumpte delictes de calúmnies als cossos de seguretat i tres mesos per presumpte delictes de desacatament a l'autoritat, així com 60.000 pessetes de multa per ambdós delictes, rebaixà la seva petició a dos mesos d'arrest per injúries i mantingué la resta.

La defensa plantejà "l'Excepcio veritatis", i a més a més d'una extensa documentació, amb un "dossier" amb 242 articles sobre la tortura, va comptar amb l'afirmació de més de 20 testimonis.

Entre aquests figuraven els magistrats Joaquín Navarro Esteban i Juan Alberto Benlloch, el

fiscal José María Martín, els advocats José Ignacio Lacasta, José Francisco Alvarez, Pedro Landa, Fernando Salas, Augusto Gil Matamara, José María Loperena y Gonzalo Martínez Fresneda.

També testimoniaren els periodistes Carlos Carnicero i José Luis Morales, així com polítics de HB, persones detingudes anteriorment i que al·legaven haver sofert tortures per part de Jesús Martínez Torres, en l'actualitat cap de la comissaria general d'Informació.

MÓN

Nous suports a favor de la independència de Namíbia

Per decisió de les esglésies de Namíbia (Àfrica) i en contra del criteri de les autoritats sud-africanes, s'ha celebrat el passat 25 de maig arreu del país la "festa de la unitat de Namíbia". Les esglésies han determinat celebrar a més a més la "Jornada de la solidaritat a l'Àfrica austral",

el 16 de juny i el "Dia de les dones de Namíbia" el 10 de desembre. Aquests acords materialitzen significativament el suport de les esglésies a la independència del país, la retirada de les forces sud-africanes i l'aplicació de la resolució 435 de l'ONU, segons el text fet públic fa poc pel Consell de les Esglésies. El 70 per cent de la població de Namíbia és cristiana.

El Parlament europeu informa sobre la violència contra les dones

La violència contra les dones és, entre altres coses, una conseqüència de l'opressió de la dona i la seva dependència econòmica de l'home, segons un informe presentat a la comissió de drets de la dona del Parlament europeu, del qual és autora la holandesa Hedy d'Ancona. D'entre les principals situacions de violència explícita contra la dona, l'eurodiputada holandesa destacava la violació, els atemptats contra el pudor, la prostitució, els maltractaments, el "turisme sexual", etc.

UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE LA PAU DE SANT CUGAT DEL VALLÈS

20-27 de juliol de 1986
3r. any

Sessions

Curs «Pau i conflictes» (25 hores)
(Sociologia dels conflictes, Relacions Internacionals, Nocions de Defensa, Economia de la Defensa, Les accions per la Pau, Espanya i la política de Defensa)

Sessions informatives

(Unesco, Reunió de Ginebra, Deute exterior, Amèrica Llatina, etc.)

Tallers

(Educació per la Pau, Teatre de carrer, Simulació social per ordinadors, Música, Imatge, etc.)

Plataformes de debat

(Terrorisme, Mediterrània, Moviments pacifistes)

Tribunes Obertes

Activitats culturals

(Música, Teatre, Cinema, Dansa, Havaneres)

Professors i ponents

Carlos Alonso Zaldivar, Francisco Barco, Rafael Luis Bardají, Benjamín Bastida, Francesc Borràs, Josep de Delàs, José Luis Díez Gimbernat, Rafael Grasa, Louis Lemkow, Pere Mir, Martí Olivella, Arcadi Oliveres, Enza Paola Cela, Adolfo Pérez Esquivel, Alberto Piris, Frederic Roda, Luis de Sebastián, Joan Travé, Héctor Vall, etc.

Rector-Adolfo Pérez Esquivel Director-Frederic Roda

Per a INSCRIPCIONS, ESTADES, BEQUES
(Sol·licitud abans del dia 5 de juliol de 1986)

Secretaria de la Universitat: Rambla Can Mora, s/n.
SANT CUGAT DEL VALLÈS (Vallès Occidental). Tel. (93) 674 69 93

Organitzat per:
Institut Víctor Seix
de Polemologia

Patrocinat per:
AJUNTAMENT DE
SANT CUGAT DEL VALLÈS

Egoisme en els polítics

Terrorisme, injustícies socials i manca de llocs de treball. Qui més qui menys tothom intenta posar remei a aquests problemes no recordant les causes.

Preferim buscar a fora els motius quan la majoria de vegades estan en nosaltres mateixos. És l'egoisme burgès en forma d'amor desordenat, el diner, el confort, i l'ambició de tenir més que els altres que produeixen aquestes calamitats.

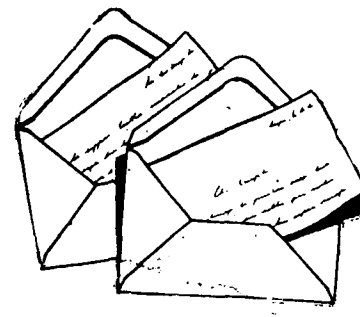
El polític prefereix "quedar bé" i que el seu partit guanyi, en comptes de mirar pel bé dels ciutadans. Molt parlar del servei al poble, de justícia social i altres coses per l'estil, quan en el fons el que interessa és aixecar la plataforma perquè triomfi el líder i res més. Veiem que els afiliats als partits polítics es barallen entre ells, es calumniï i destrueixen mútuament perjudicant la mateixa institució a que pertanyen per defensar una actitud egoista.

No tothom és així. Conec persones que no són esclaves de l'egoisme, que volen fer el món més humà i més feliç, no amb paraules sinó amb un servei constant als altres.

M. NEUS PADRÓ
Artés

Benedictins a Colòmbia

Agraim a Catalunya Cristiana els dos articles publicats recentment sobre el nostre monestir de

"Santa Maria de Usme", d'aquí a Colòmbia. És un esquitx del monestir de Montserrat que va prenent foguera.

La nostra comunitat va arrelant; som 11 de colla i actualment tenim 4 peticions d'ingrés, dues d'elles de ja sacerdots. Malgrat tot no podem acceptar més gent perquè no disposem de tantes cel·les. Unicament en tenim dues. Urgeix la construcció de més cel·les per a monjos. Properament, veurem acabada l'hostatgeria amb capacitat per sis persones i amb l'única finalitat de recés personal en un ambient de pregària i reflexió. Cal dir que el nostre monestir agrada als sacerdots i religiosos. Precisament han vingut a preparar-se per la consagració episcopal els quatre nous bisbes auxiliars nomenats per a Bogotá. I no ha estat els primers a venir.

Aprofito l'avinantesa per encoratjar-vos en la vostra tasca d'informar sobre la vida de l'Església tan fidelment. Els nostros monjos esperen cada setmana Catalunya Cristiana, i amb més interès des que ens l'envieu en castellà.

BONIFACI TORDERA
Usme (Colòmbia)

Al Director de "Catalunya Cristiana"

Tant en l'"Afinant" com en l'editorial del número 350 de "Catalunya Cristiana", el seu director fa una crítica negativa de la manera com els mitjans de comunicació han presentat la darrera encíclica de Joan Pau II, *Dominum et vivificantem*, i reproduïx textualment —tot titllant-la de malintencionada— una frase apareguda a l'"Avui" (31.5.86), de la qual un servidor, com a redactor religiós del diari esmentat, sóc autor.

He de dir al director de "Catalunya Cristiana", tan propens a donar lliçons d'ètica periodística, que l'ètica més elemental obliga a no atribuir gratuïtament males intencions a les opinions dels altres, i obliga també a tenir en compte el context de les frases que hom vol impugnar. Una mica més avall, la informació apareguda a l'"Avui" deia: "La nova encíclica, malgrat tot, vol ser un missatge d'esperança adreçat als homes d'avui al llindar del tercer mil·lenni d'història cristiana, i, ben llegida, conté elements molt positius".

He de dir també que no és el primer cop que "Catalunya Cristiana" al·ludeix a informacions religioses aparegudes al diari "Avui", sense indicar-ne, però, la procedència. A vegades les interpreta esbiaixadament, altres vegades, en canvi, se les fa totalment seves. En tots dos casos, crec que seria bo que el lector fos informat d'aquesta procedència.

JOAN LLOPIS
Barcelona

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Les cartes al director, ni que es publiquin amb pseudònim, hauran d'anar sempre firmades per l'autor i acompanyades de l'adreça i el número del DNI. Es publicaran amb preferència aquelles escrites a màquina, a doble espai i que no excedeixin de onze ratlles; si són més llargues, la redacció es reserva el dret d'escurçar-les segons el seu criteri.

La REDACCIÓ no es compromet a publicar totes les cartes rebudes, ni els articles sol·licitats; no retornarà els originals ni mantindrà correspondència amb els signants.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: València 244, telefon 215 27 39

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....D.P.....

- ☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
Lloc.....Data.....

Signatura.....

El próximo octubre

Juan Pablo II visitará Taizé

El hermano Roger Schutz saludando al papa Juan Pablo II

En el transcurso de su próximo viaje en Francia-Lyon, Paray-le-Monial, Dardilly y Arns Annecy, el papa Juan Pablo II visitará la comunidad ecuménica de Taizé el domingo 5 de octubre próximo.

El Papa será acogido a las 8'30 de la mañana a su llegada en helicóptero por el fundador de Taizé, el hermano Roger Schutz. Su visita se desarrollará en dos partes:

Una oración con la comunidad y los jóvenes en la Iglesia de la Reconciliación, ampliada por medio de una carpa, y un encuentro con la comunidad en la sala del consejo.

Un lugar estará a la disposición de los periodistas en el

pórtico de la iglesia de la Reconciliación (bebidas calientes, indicaciones, documentos, servicios, teléfono, télex).

Un acceso especial a la iglesia, estará previsto para los periodistas, lo que permitirá una entrada rápida. Este acceso les conducirá al lugar reservado para ellos, el deambulatorio sur de la iglesia.

Todos los periodistas que lo deseen, podrán estar presentes para la oración en la Iglesia de

la Reconciliación. Por el contrario, sólo un equipo cercano asistirá a la llegada del helicóptero y a los primeros minutos del encuentro del Papa con la comunidad.

El 5 de octubre, será la tercera vez que Juan Pablo II irá a Taizé: como arzobispo de Cracovia, visitó dos veces Taizé. También había recibido al hermano Roger en Cracovia por algunos días. En Roma, en 1980 y en 1982, el Papa acogió para una oración en San Pedro a los treinta mil jóvenes del encuentro europeo de Taizé, el cual ha tenido lugar cada fin de año en una gran ciudad de Europa.

Comunidad ecuménica

Una misma pregunta caracteriza la búsqueda en Taizé desde el principio: ¿Cómo la Iglesia puede ser fermento de comunión y de reconciliación en medio de toda la familia humana?

Agosto de 1940. La guerra mundial hace estragos. A los 25 años, el hermano Roger se instala solo en la aldea casi abandonada de Taizé. Sueña con formar una comunidad monástica de hombres para realizar una "parábola de comunión". Esta parábola, quiere situarla en el corazón de la miseria del momento: en su casa recibe refugiados en su mayoría judíos que huyen de las zonas ocupadas por el nazismo.

Fraternidad internacional

Durante dos años, el fundador de Taizé permanece solo, luego sus primeros hermanos se unen a él. En Pascua de 1949, son siete los que se comprometen juntos a la vida comunitaria y al celibato. Luego otros hermanos se unen a la comunidad y se comprometen también por medio de votos para toda la vida. Los hermanos son hoy días más de ochenta, católicos y no católicos, de una veintena de nacionalidades. Algunos viven en pequeñas fraternidades, compartiendo las condiciones de barrios pobres en Asia, África, América del Sur y del Norte. Los hermanos no aceptan donaciones, ni regalos, ni aún sus propias herencias, es únicamente gracias a su trabajo que ganan su vida y comparten con otros.

Desde 1966, hermanas de una comunidad católica internacional viven en la aldea vecina. Viviendo en el espíritu de san Ignacio de Loyola, ellas asumen gran parte de la acogida.

Taizé y los jóvenes

Desde 1960, varias generaciones sucesivas de jóvenes, y también menos jóvenes, visitan Taizé cada vez más numerosos. Son centenas de millares, de todos los continentes, asociados a una misma búsqueda. Cada semana del año, tienen lugar encuentros internacionales, que se suceden de domingo a domingo. Estos encuentros proponen un camino a las fuentes de la fe, una reflexión para hacer unidad entre oración y vida diaria. La comunidad nunca ha querido constituir en torno a ella un "movimiento", con sus miembros y grupos.

La iglesia de la Reconciliación

Tres veces al día, los hermanos y los participantes en los encuentros se reúnen para la oración común en la iglesia de la Reconciliación (construida en el 1962, resultando la iglesia románica de la aldea demasiado pequeña). Cada tarde, la oración continúa con cantos sencillos, repetidos largamente. La iglesia está siempre abierta, incluso si se va tarde en la noche, se pueden encontrar jóvenes que velan y rezan.

Los obispos piden reducción de armas para paliar la miseria

Más de 35.000.000 de norteamericanos pasan hambre

Los obispos norteamericanos han repetido en una carta pastoral, que la pobreza, el hambre y la injusticia social en Estados Unidos "es un escándalo moral y social que no podemos ignorar". El documento, lamenta la situación de los millones de ciudadanos pobres en "una sociedad tan rica como la nuestra".

La carta pastoral emplea un lenguaje tan duro y directo como el primer informe que ya hicieron público los tres centenares de obispos católicos norteamericanos en vísperas de las últimas elecciones presidenciales de Estados Unidos, en noviembre de 1984. La carta de los obispos critica abiertamente la política de empleo, asistencia social y gastos militares del Presidente Reagan, quien a pesar de las reservas de sus asesores ha mantenido un cauto silencio ante la declaración, destinada a los cerca de 53 millones de católicos en Estados Unidos.

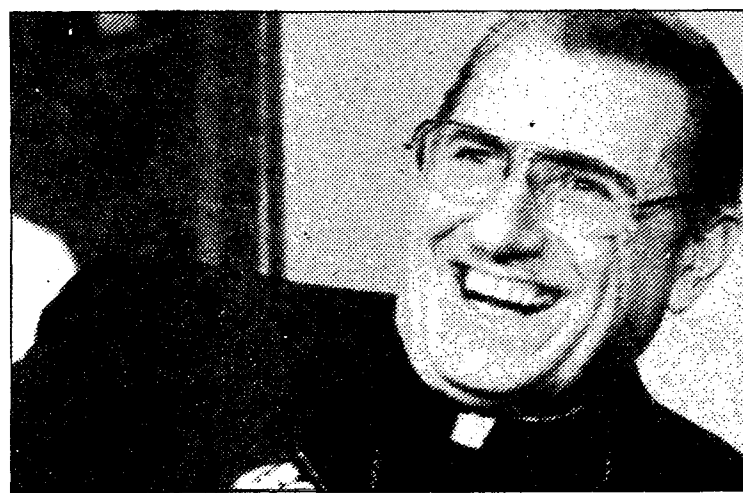
William Ryan, portavoz de la Conferencia Episcopal, ha apuntado que la carta pastoral contiene las enseñanzas y observaciones de los obispos para influir en la opinión pública y promover un necesario debate en la sociedad norteamericana.

Desde la llegada de Reagan a la Casa Blanca el número de pobres creció en cinco millones. Menciona los derechos al empleo, a las condiciones sanitarias justas, a salarios suficientes y a otros beneficios sociales que la "revolución económica" de Reagan no ha logrado conseguir. En el debatido tema de los gastos militares, la carta pastoral sugiere "reducciones prudentes para que los fondos que se destinan al rearme de América puedan destinarse a las necesarias reformas sociales y económicas".

El llamamiento de los obispos ha coincidido con una marcha, de costa a costa del país en la que participaron cerca de tres millones de norteamericanos. Este gesto simbólico, con una línea de personas cogidas de la mano desde Nueva York hasta California, trató de mentalizar a las autoridades públicas sobre la urgencia de encontrar soluciones a la situación de varios millones de personas hambrientas en EE.UU., la sociedad más rica del planeta.

Peligrosa estructura social

El tema del hambre y de la pobreza de América ya se debatió a fondo durante la campaña presi-

Los obispos de EE.UU. critican duramente en una pastoral al Presidente Reagan. En la fotografía, monseñor O'Connor, arzobispo de Nueva York, uno de los artífices del documento.

dencial de noviembre de 1984. Una serie de libros y estatutos ya desbrozaron el récord de Reagan durante los cuatro primeros años de presidencia. Muestran la evidencia de que los "nuevos pobres" de América alcanzaban la cifra de 35 millones de personas. El problema, lejos de mejorar, está empeorando, mientras que los esfuerzos lánguidos de la Administración Reagan por paliarlo, a base de célebres vales de comida para los

pobres, son un fracaso.

En unas declaraciones ante un grupo de estudiantes, Reagan manifestó recientemente que el problema del hambre está causado en Estados Unidos por una "falta de conocimiento" sobre dónde y cómo obtener ayuda. "No creo que haya nadie en América que sufra de hambre porque se le niegue la comida o porque no podamos alimentarlo", dijo el Presidente al mencionado grupo. Los estudian-

tes le preguntaron por qué América gasta tanto en armamentos o en ayuda exterior cuando la nación no puede atender las necesidades mínimas de todos sus ciudadanos. Reagan respondió que la caridad privada se ha multiplicado por tres en Estados Unidos, con las comidas que reparten gratis escuelas, iglesias y otras organizaciones filantrópicas.

Duras críticas a Reagan

El Fondo de Defensa de la Infancia, una organización que defiende los intereses de estos grupos desposeídos, ha manifestado que mientras en 1980 sesenta y ocho de cada cien personas hambrientas recibían vales de comida gratuitos, el número que ahora los recibe ha caído a cincuenta y nueve.

El presidente de la asociación Médicos contra el hambre de América, Larry Brown, se hizo eco de las declaraciones de Reagan para acusar a su Gobierno de haber eliminado programas elementales, como los de informar a los pobres cómo se consiguen estos vales de comida o de ayuda, o de dificultar los trámites burocráticos para obtenerlos.

G.V.

VATICÀ DIA A DIA

Nova diòcesi a Sudan

Joan Pau II ha erigit la nova diòcesi de Yei, al sud de Sudan, i nomenat el pare Erkolano Lodu, bisbe de la nova diòcesi, que ha estat desmembrada de l'antiga diòcesi de Rumbek. La nova diòcesi té una superfície de 37.390 quilòmetres quadrats i 237.114 habitants, dels quals 50.000 són catòlics.

"Comunicació: Missió i desafiament"

El departament de Comunicació Social del CELAM (Consell Episcopal Latino-americà) organitzà una trobada d'agents latino-americans de pastoral de la comunicació sota el lema "Comunicació: Missió i desafiament". Assistiren uns trenta invitats de 19 països, a més a més, responsables del sector del CELAM. A la trobada es presentà un manual per a l'ús dels agents de pastoral en relació amb els mitjans de comunicació social.

Zaire: 1.896 seminaristes majors

La comissió episcopal zairesia per als seminaris i el clergat ha donat a conèixer les estadístiques de seminaris zairesos en el curs 1985-86. Al Zaire hi ha actualment 1.896 seminaristes majors, dels quals 1.151 cursen estudis de filosofia i 745 de teologia.

Greus obstacles a l'expansió missionera en el món

Durant la reunió dels directors nacionals de les Obres Nacionals Pontificies, a Roma, monsenyor Sánchez, president i secretari general de la Congregació per a l'Evangelizació dels pobles, ha presentat el notable increment de l'activitat de l'Església en les missions i els obstacles que dificulten la seva expansió. Ha citat entre d'altres, la persecució contra l'Església per part d'alguns governs que expulsen els missioners, prohibeixen l'ingrés d'altres o es neguen a renovar els visats d'estada al país.

Campanya sobre la normalització de l'Església a Xina

Les reiterades informacions sobre la reobertura a Xina d'unes 200 esglésies catòliques i set seminaris amb almenys 200 alumnes pretenen crear en l'opinió pública internacional el convenciment que el règim comunista està avançant pels camins de la llibertat religiosa.

Aquestes informacions no indiquen que tant aquests temples com els seminaris novament oberts són confiats a la denominada "Església Patriòtica", en ruptura amb la Santa Seu, i obliden dir que, a més a més, l'any 1948 hi havia a Xina 924 seminaristes, unes 2.500 parròquies i més de 13.000 capelles. Els catòlics que assisteixen al culte de "L'Església Patriòtica" no representen més del 4 per cent.

800.000 religioses en el món

Les congregacions religioses femenines de dret pontifici compten en total amb 800.000 membres. L'Anuari Pontifici del 1985 enumera 1.327 ordes, congregacions i comunitats apostòliques. En aquestes dades no hi són inclosos els 42 instituts seculars femenins.

La congregació femenina més nombrosa és la de les Filles de la Caritat de Sant Vicent de Paül, amb 33.446 germanes. Després vénen les Filles de Maria Auxiliadora amb 17.269 religioses. Les congregacions amb més de 4.000 membres són 21.

S'ha superat la crisi de vocacions sacerdotals i religioses

Segons els observadors, les vocacions sacerdotals i religioses augmenten. La crisi, que va arribar al seu màxim, ha estat superada i en els últims deu anys es registra un alça permanent dels candidats al sacerdot i a la vida religiosa. L'increment entre 1970-1984 arreu del món ha estat de més de set mil seminaristes majors. Aquesta és la conclusió més important

d'un estudi socio-polític dut a terme per l'Oficina Central d'Estadístiques de l'Església, donat a conèixer dies abans de la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions.

Àfrica és l'única part de la terra on les vocacions coneixen un augment constant. Oceania, per altra banda disminueix també d'una forma permanent. Amèrica i Àsia continuen la corba mundial, amb millors resultats en el continent americà que en l'asiàtic. A Europa, el descens es perllonga fins a l'any 1977, i des d'aquest any comença un augment constant.

Més de 400.000 sacerdots catòlics en el món

Amb una xifra de 406.376 sacerdots comptava l'Església catòlica l'1 de gener del 1984, segons es desprèn de les estadístiques publicades per "L'Anuari Estadístic de l'Església" que acaba de aparèixer.

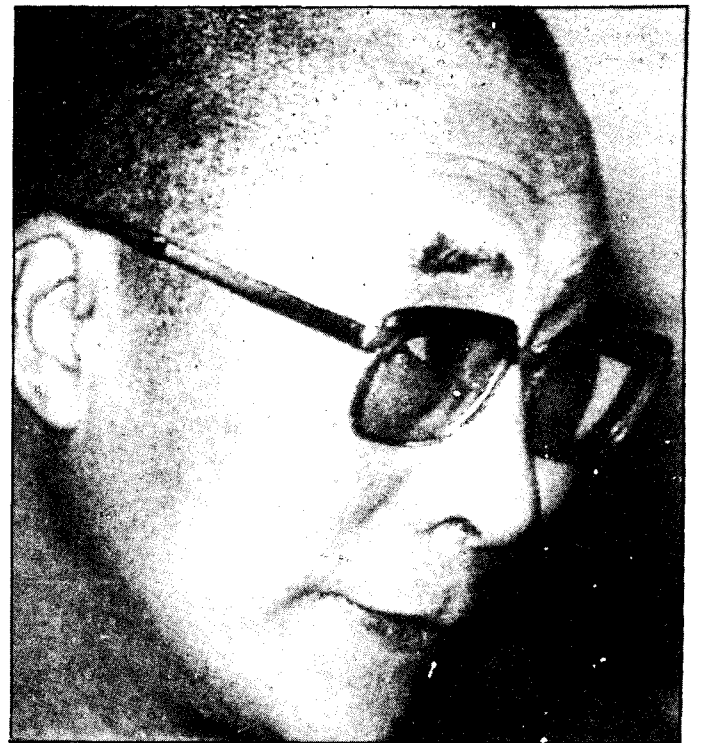
D'aquest total, 253.839 sacerdots pertanyen al clergat secular o diocesà, és a dir, dependents directament dels seus bisbes en les seves respectives diòcesis, i 152.537 són membres de les nombroses congregacions religioses i formen l'anomenat clergat religiós o regular, és a dir, sotmès a una determinada "regla" de vida religiosa.

Distribuïts per continents, els sacerdots d'ambdós clergats donen les següents xifres: Àfrica, 17.402; Amèrica, 118.680; Àsia, 28.147; Europa, 236.529, i Oceania, 5.618.

Premiat un organisme tailandès d'ajuda al refugiats

El Papa lliurà el Premi Internacional de la Pau Joan XXIII a l'Oficina Catòlica per a l'Ajuda als Refugiats de Tailàndia (COERR), en un acte al qual va assistir el cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu. El lliurament del guardó es va realitzar a la Sala Clementina del Palau Apostòlic vaticà i va rebre el premi, dotat amb 150.000 dòlars, el cardenal Michael Kitbunchu, arquebisbe de Bangkok i president de la COERR, en nom de l'esmentat organisme.

El Dalai Lama assistirà a la trobada per la pau a Assís

El Dalai Lama es traslladarà l'octubre a la ciutat italiana d'Assís per participar en la conferència interreligiosa convocada pel Papa Joan Pau II per discutir de la pau al món, segons anuncià el mateix Dalai Lama en el curs d'una conferència de premsa celebrada a París.

Preguntat sobre si en aquesta trobada havia de prevaler l'aspecte religiós o el polític, el Dalai Lama va respondre que la dimensió religiosa havia de ser "la més important".

"Segons les meves informacions, aquesta manifestació serà una ocasió per resar per la pau mundial i per establir contactes entre les diverses religions", afegí en tibetà, traduït immediatament per un monjo, Georges Dreyfus, de nacionalitat suïssa, el primer "geshe" occidental (doctor en filosofia budista).

El Dalai Lama, que acaba a França una gira que l'ha dut a tres països europeus, es va qualificar a si mateix de "portaveu lliure del poble tibetà" i digué ser "el més popular dels catorze Dalai Lama que ha conegut el Tibet". "La meua gran popularitat es deu als xinesos, que han oprimat el nostre poble", explicà també als informadors. El Dalai Lama es va entrevistar amb el Papa durant la visita que va fer a l'Índia i està segur que allí va quedar confirmada la seva presència a la cima religiosa d'Assís.

Durant la cerimònia, Joan Pau II pronuncià un discurs en el qual afirmà que la Santa Seu reconeix amb aquest premi tant la tasca del COERR com les iniciatives posades en marxa per celebrar 1986 com a l'Any Internacional de la Pau, i el treball d'altres organitza-

cions nacionals i internacionals que treballen per ajudar els refugiats.

Joan Pau II elogià la conducta de Tailàndia, que "més que cap altre Estat va obrir les seves propies portes als seus veïns en dificultat".

Continuïtat, amb correccions, en l'Acció Catòlica Italiana

L'Acció Catòlica Italiana té nou president. Es diu Raffaele Cananzi i té quaranta-sis anys. Segons els estatuts de l'ACI, el Consell Nacional proposa al Consell de Presidència de la Conferència Episcopal una terna de candidats perquè els bisbes designin qui, durant sis anys, regirà el destí de la més important associació seglar del país. Segons les últimes dades, el nombre de membres de l'Acció Catòlica supera el mig milió.

Raffaele Cananzi va néixer a Caulonia (província de Reggio Calabria) l'any 1939. Fou alumne de la Universitat Catòlica de Milà, on obtingué el doctorat en Dret. La seva carrera professional s'ha desenvolupat sempre en mitjans jurídics. Ingressà l'any 1964 al cos de fiscals de l'Estat i ha exercit l'esmentada activitat a Nàpols. L'any 1976 l'arquebisbe de la ciutat, cardenal Corrado Ursi el va nomenar president de l'Acció Catòlica diocesana i ara al mateix temps conseller nacional.

En les votacions del Consell Nacional, Cananzi havia obtingut el màxim de vots, 39 i era donat, per tant, com a successor gairebé segur d'Alberto Monticone, les orientacions dels quals compartia. Hi ha, doncs, continuïtat en la línia d'acció, sense que això vulgui dir que no s'aplicaran algunes correccions en l'estratègia de la ACI. Així ho desitgen el Papa i la Conferència Episcopal i així, sense cap drama, s'efectuarà una revisió des de dins de la pròpia associació.

El nou President de l'Acció Catòlica Italiana, Raffaele Cananzi, continuarà les orientacions del seu antecessor, Alberto Monticone, amb les correccions desitjades pel Papa. En la fotografia, Monticone saludant el papa Joan Pau II.

Festivitat de Ntra. Senyora del Perpetu Socors.— Se celebrarà el dia 27 de juny en el seu Santuari de Barcelona, C/ Balmes, 98. L'església estarà oberta: de 8 a 2 del matí, i de 6 a 10 de la tarda. Se cele-

brarà l'Eucaristia a les 8, 11, 12, 13 i a les 19, 20 i 21. **Triduum de la Festivitat:** Dies 25, 26 i 27 a les 7'30 de la tarda. Predicarà el Rvd. P. Adelino Mª Garcia Paz, Redentorista de la Residència de Madrid.

Institut de Teologia de Barcelona.— L'Institut de Teologia de Barcelona ha publicat recentment la memòria acadèmica de les activitats desenrotllades durant el curs 1984-1985. Consta d'una presentació a càrrec del seu Director Mn. Joan Guiteras, l'estadística dels alumnes, el pla d'estudis, els professors, la crònica d'actes, etc. Val a dir que, durant el curs passat, assistiren a les classes d'aquesta institució arxidiocesa, 181 alumnes, 126 dels quals eren laics. L'Institut realitza, doncs, una tasca ben meritòria pel que fa a la formació cristiana dels laics i dels religiosos. L'Institut de Teologia, que l'any vinent complirà el XV aniversari de la seva erecció canò-

nica, ja que prepara el curs vinent. Com és sabut el trienni teològic en horari vesperal. També impartirà un curs d'Espiritualitat, durant el primer trimestre, destinat als postgraduats i a les persones interessades, que tractarà els següents temes: "Els valors", pel P. Octavi Fullat; "Espiritualitat i Litúrgia", a cura del Dr. Pere Tena, i "El discerniment cristià", pel P. Josep M. Fondevila. L'Institut obrirà el període de preinscripció i matriculació a partir del dia 1 de setembre.

Les classes començaran el dia 6 d'octubre. L'horari de la Direcció i de la Secretaria és: de dilluns a dijous, de les 6 a les 9 del vespre.

Els debats Amicals en el Centre Ecumènic.— Amb el títol "els vespres del Centre Ecumènic", cada últim dijous de mes s'han anat celebrant sessions de debat lliure i espontani, sobre conceptes i problemes entorn al moviment ecumènic. El pròxim dijous dia 26 de juny, a 2/4 de 8 del vespre, en l'estatge del Centre (C/ Casp, 49), tindrà lloc la corresponent sessió mensual (no h'hi haurà els mesos de juliol i agost). Les reunions són obertes a totes les persones interessades per l'ecumenisme.

Grups d'Oració i d'Amistat - Exercicis Espirituals.— Se celebraran de l'1 al 6 de setembre, dirigits pel P. Josep Llanes, a la Casa de la Sagrada Família, de Vallvidrera. Per informació, tel. 217 94 46.

Monestir de Sant Benet de Montserrat. Trobades per a noies de 13 a 17 anys.— Els dies 5 i 6 de juliol, se celebrarà un "seminari" sobre el tema: "Jesús, l'Home". Començarà a las 5 de la tarda del dissabte fins a les 6 de la tarda del diumenge. Cal portar la Bíblia o el Nou Testament. Els dies de

TROBADES el preu de la pensió és voluntari. Per inscriureus, truqueu, de 4 a 6 de la tarda, al tel. 835 00 78.

Celebració de la Festivitat de Sant Pere i Sant Pau.— Com en anys anteriors, l'Adoració Nocturna Femenina organitza la celebració comunitària de la Festivitat dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau. En la Festivitat del primer Papa, volem proclamar la nostra fe en l'Església i el desig de treballar per ella. La festa tindrà lloc el dissabte dia 28 de juny, a l'església del Sm. Sagrament, C/ Aragó, 268 bxs., amb el següent horari: a les 19'30, el Dr. Jordi Piquer presentarà la nova encíclica del papa Joan Pau II "Dominum et vivificantem"; a les 20'30, concelebració de l'Eucaristia. A continuació, compartirem frater- nalment la tradicional "coca".

TARRAGONA

Fraternitat Carmel Seglar.— El dissabte, dia 28 de juny, a l'església dels PP. Carmelites, C/ de l'Assalt, 11, tin-

drà lloc el "Dia de Recés" dedicat a l'Eucaristia: Unió i Vida de la comunitat cristiana. Començarà a les 10 del matí amb la pregària de Laudes i l'Eucaristia; tarda, a les 5'30, pregària de Vespres i Conferència del Pare Consiliari. És obert a tothom. Per informació: tel. 23 73 12.

SOLSONA

Exercicis per al Poble de Déu.— Noves tandes: Del 30 de juliol al 3 d'agost, i del 27 d'agost al 31 d'agost. Dirigeix: Monsenyor Miquel Moncadas, Bisbe de Solsona. Són oberts a tothom: joves, matrimonis, adults, tercera edat, religiosos/es, sacerdots... Per a tots, una experiència de Déu, sempre jove, i un retorn a les fonts del cristianisme. Comença al capvespre del primer dia i acaba a la tarda del diumenge. És necessari portar la Bíblia (Antic i Nou Testament). Les despeses de pensió són cobertes anònimament. Inscripcions: Casa d'Espiritualitat - EL MIRACLE. Tel. (93) 811 00 45.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clí- nica titulada INEM 37.233.125.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

AUX. admin., informàtica, mecanografia, psicologia. O bé classes EGB. Zona Urquinaona-Rambles-Pg. St. Joan. INEM 37.291.172.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

DEPENDENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

DEMANDES

PERSONES qualsevol edat i sexe treball fàcil, encara que jubilats, sentin anhels de treballar per amor a Déu per despertar i revitalitzar la fe al pròxim, necessiten en Servei Catòlic d'Informació. Apartat de Correus 2.168 Barcelona.

VARIS

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VACANCES a Poblet, Vostè pot passar-les tranquil·les i agradablement. Pot fer que els seus fills s'ho passin molt bé, que les gaudeixin i que tots desitgin tornar-hi. Faci la prova un cap de setmana. Li llogarem un apartament que li costarà molts pocs diners i gaudirà a més, de piscina, tennis, pista poliesportiva, parc infantil i aparcament. L'informarem als tels. 977/ 87 01 00 i 977/ 87 03 08. Balneari Villa Engracia. Espluga de Francolí.

CAPS de setmana a Poblet. (Dues nits) per 2.000 ptes. Disposarà d'una habitació doble per a dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poliesportiva, ping-pong, TV, parc infantil i apart. amb preus reduïts, pista tennis i billar. L'informarem als tels. 977/ 87 01 00 i 977/ 87 03 08. Balneari Villa Engracia. Espluga de Francolí.

VOSTÈ pot passar unes bones vacances a Poblet, per 1.400 ptes, al dia. Disposarà d'una habitació doble per dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poliesportiva, ping-pong, TV, parc infantil i apart. amb preus reduïts, pista tennis i billar. L'informarem als tels. 977/87 01 00 i 977/87 03 08. Balneari Villa Engracia. Espluga de Francolí.

COMPRO: "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel. 726 44 14 nits.

SANT JAUME DE COMPOSTELA a peu per l'antic camí. Qui vol venir? Tel. 892 10 48. L. Lluch.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

Demaneu-lo a la vostra llibreria.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 ptas.
-----	200 ptas.
-----	300 ptas.
-----	400 ptas.
-----	500 ptas.
-----	600 ptas.
-----	700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

BARCELONA

Acció de gràcies per la seva beatificació

Un periodista màrtir, el P. Brandsma fou recordat amb una missa a Barcelona

BARCELONA.— El passat diumenge dia 1 de juny, solemnitat del Corpus Christi, els Carmelites de l'Antiga observança de la Parròquia de Santa Joaquina de Vedruna de Barcelona han celebrat una emotiva Eucaristia donant gràcies a Déu per la beatificació del màrtir carmelita i periodista, P. Titus Brandsma.

La presidi el Sr. Bisbe auxiliar monsenyor Ramon Daumal i fou concelebrada pel P. Lluís Bosch, Provincial i altres preveres tan de l'Orde del Carme com d'altres famílies religioses.

La part musical anà a càrrec de la coral "Amics del cant gregorià" d'Arenys de Mar, donant un to d'unció a la celebració.

En l'homilia el Sr. Bisbe féu una profunda presentació del sentit de la solemnitat del dia així com de la figura del Beat Titus

com encarnació vivent de la vocació carmelitana.

Resultà també quelcom molt viu el moment de la presentació d'ofrenes, les quals tingueren una especial relació amb la figura del màrtir, essent particularment significativa l'ofrena del bell quadre sobre el Beat, obra del pintor i periodista Ferran Gómez Catón.

Concloué l'Eucaristia amb el cant dels Goigs en honor del Beat Titus Brandsma, compostos per Enric Balaguer i Mestres i músicats per Mn. Domènec Cols. De fet sortí anunciat en el número 349 de Catalunya Cristiana el resultat del concurs dels "Amics dels Goigs" en la convocatòria que el P. Provincial patrocinà en honor de tan eminent figura del Carmel del segle XX.

Finalitzada la Santa Missa es convidà els assistents a un refresc

a la nova sala parroquial "Beat Titus Brandsma", on quedarà situat el quadre abans esmentat.

FRA JORDI M^e GIL I COSTA,
O. CARM.

Una de les professions
més perilloses del
món també té
el seu beat

PENSANT-HO BÉ

El diner

XESC SOLIU

Una de les passions més arrelades en el cor de l'home és, sens dubte, l'afecció al diner. Dir així, a l'engròs, que tots tenim un preu i que el diner ens fa córrer a tots i ballar al so que li plau "Amb diner a la mà tot el món faràs ballar", és, potser, exagerat; però, per si de cas... que el Senyor ens guardi de caure en la temptació. Tinc greus sospites que tots tenim algun Jodes amagat en algun racó del nostre jo.

Fóra una tasca temeràriament ardida, voler escatir el per què d'aquest predomini hegemònic que el diner exerceix en la complexa armellada de les relacions humanes. Ningú no ho pot tot ni ho té tot. I l'intercanvi de dons i serveis de tot ordre per proveir les necessitats, es ven i compra amb diners. Hauria estat massa bonic partir-ho tot i compartir-ho segons les possibilitats i justes necessitats de cada u i de tots plegats.

Després de la ferida del pecat, l'egoisme és, malauradament, tan connatural a l'home, com l'amor o l'altruisme, i és demanar la lluna en un cove, esperar l'abolició o l'enterrament del diner o la seva equitativa distribució comunitària. L'esfondrada de la bondat de l'home ha donat a llum un ventall tan pluriforme d'actituds i comportaments malèfics i egoistes que, creure en l'home i estimar-lo, només és possible des de la consciència que tots necessitem ser perdonats. Només els hipòcrites o els pusil·lànimes s'escandalitzen dels mals que l'home pateix o fa; només els incrèduls en el destí transcendent de l'home, malgrat tot, renuncien a lluitar per l'aixecament de l'home i a bandejar l'egoisme possible; i així, engreixen, encara més, la presència demoníaca del mal en el món. Després del destret d'una ensulsiada, és una greu claudicació arrufar les espatlles i esperar que els altres ens treguin les castanyes del foc. Cal acollir la crida del bé i comprometre's a la realització autèntica de la vida. El qui viu amb l'esquena dreta, dropejant a gratciat, perd credibilitat quan critica al qui viu com un sàtrapa.

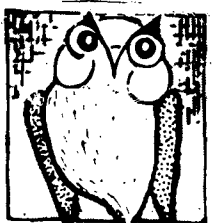
És innegable que, en el joc ara possible d'organització de la vida personal i social, el diner, justament valorat i posat en el seu lloc, pot ser un servent fidel al desplegament del progrés humà i un estímul per a la creativitat en bé de tot i de tots. És en aquest sentit que algú ha dit que "el diner és la sang de la vida". Que ja és dir! Això sí, cal vetllar curosament perquè no perdi mai la condició de servent, i es converteixi en senyor o en ídol. El diner ha de servir l'home, i no l'home al diner "Del teu diner, vulgues-ne ser senyor, i no servidor". Convertit en ídol o en senyor, és com una bèstia fera, capaç de devorar fins al moll de l'os la dignitat i la noblesa de l'home, i d'atrapar-lo, com un mosquit en una terenyina, en una barroera esclavitud.

Malauradament és massa veritat que el diner "és la clau que obre totes les portes", (menys la del cel, evidentment) "Amb diners i dinades, s'obren les portes més tancades" i que "el qui paga, mana". Això mostra la imbecil·litat individual i col·lectiva a què pot portar-nos el senyoriu del diner, agomolat per la cobdícia i l'avarícia.

"El diner és mal conseller". I, doncs, hi ha qui creu que el tarannà egoista de l'home i del món no té remei. Que tot comença i acaba en els límits escrostonats del nostre petit planeta. "Sense calés, l'home no és res"; el diner és l'únic que compta i val; la resta són romanços; que-cadascú-s'arregli-com-pugui, i no admeten altra llei que el mer egoisme més o menys dissimulat. L'únic desitjat és tenir "diner llarg", amb l'esperança que "diner fa diner" i arribar a tenir un dineral, perquè "amb diner, tot es pot fer".

Quan la cobdícia i l'avarícia es fiquen al cor de l'home, aquest esdevé un monstre sempre inquiet i insatisfet. Després de bregar tot el dia, groc i mustigat de tant treballar i tresorejar, li sembla sempre que la collita és escadussera, i que no podrà mai amuntegar el graner fins a tocar teulada; cansat de bon de veres, en l'assaig quotidià de la mort, es colga al llit i es condorm amb el pensament falaguer que, algun dia, véa a saber!, per acabar d'arrodonir la fortuna, li tocarà la rifa o encertarà la travessa. "L'ambició va matar Napoleó". Alimentar un drac, es córrer el risc que t'engoleixi. "Diners a grapats, desgràcies a cabassos". L'avar, arribat a l'avantvetlla de la mort, malviu encara en l'estupidesa de deixar-se enlluernar per la lluisor del diner i d'escoltar embadalit el mecànic trip-trap de la registradora. Ja és ben trist, malguanyar una vida per guanyar diners; per acabar que els diners et tinguin a tu, en lloc de servir-te justament d'ells.

Una actitud sanament astuta, intel·ligent i cristiana, és saber endegar per bon camí el valor del diner, i servir-se'n per promoure allò que fa que l'home sigui cada vegada més home. Lluitar perquè tothom tingui el diner suficient per poder viure i realitzar la vida de manera escaient a la dignitat de la persona; i que, en el món, les classes no siguin segons els diners que cada u té, sinó segons allò que cada u és i segons els valors, formalment humans, que donen sentit al viure de la persona. A més, mai, malgrat tots els convencionalismes, els diners mal adquirits o posseïts injustament, no honoraran ni la intel·ligència ni l'honradesa de l'home. "Molts amiguets, però els comptes nets". I les idees, també. Oi?

FINESTRAL DE LA CARITAT

Un projecte de vida

Compartir, col·laborar amb els altres, no són paraules boniques, sinó que són un projecte de vida realista per a ser conciutadà dels homes del món d'avui, ple de desequilibris i injustícies. Són actituds de disponibilitat davant l'angoixa de tantes persones que ho passen malament.

145.— Esposa abandonada amb tres fills a càrrec seu. Fa neteges però no cobreix les necessitats familiars. Per a deutes d'aliments: 25.000 ptes.

146.— Anciana que només cobra 14.000 ptes al mes. Necessita una pròtesi dental que no es pot pagar. Són: 40.000 ptes.

147.— Pensionista per invalidesa. Té quatre fills i dos néts a càrrec seu. Els fills grans estan en atur. Per a aliments calen: 25.000 ptes.

148.— Mare sola amb una filla de sis mesos. Fa feines però no li permeten fer front a les despeses mínimes. Per a deutes de llum i gas necessita 6.400 ptes.

149.— Nen d'un any que necessita botes ortopèdiques que els seus pares, per estar en atur, no poden pagar. Pugen, 5.800 ptes.

150.— Estrangera que ha perdut el marit que guardava els fills a la seva terra. Ha d'entornar-se'n per tenir-ne cura. Per al seu viatge i el d'una filla de 4 anys: 55.000 ptes.

151.— Senyor sol sense família. Ha estat hospitalitzat molt de temps. Per ajudar-li a pagar la residència on pugui refer-se es necessiten 17.000 ptes.

152.— Esposa separada amb dos fills a càrrec seu. L'ajuda la família però també passa dificultats. Per pagar deutes del pis li calen 10.255 ptes.

153.— Matrimoni amb cinc fills. Viuen de la venda ambulànt. Per evitar que els tallin el subministre de llum necessiten 27.250 ptes.

154.— Anciana sola sense família. Només cobra 14.000 ptes al mes. S'ha endarrerit en el pagament de l'habitatge on viu. Li calen 9.000 ptes.

155.— Pensionista per invalidesa. L'esposa està malalta. Per pagar deu-

tes de lloguer, aigua, llum i gas urgeixen 25.025 ptes.

156.— Cap de família en atur sense subsidi. Té sis fills. L'esposa fa feines però no cobreixen les despeses familiars. Té lloguers endarrerits. Per evitar el desnonament es necessiten 38.110 ptes.

157.— Chofer en atur sense subsidi. Té tres fills petits. Espera que li donin feina en una empresa. Per a la llet de la nena de 4 mesos: 10.000 ptes.

158.— Mare sola amb dos fills. Fa feines domèstiques però darrerament té menys hores. Demana ajuda per al menjador de la guarderia dels nens. Són 6.600 ptes.

159.— Guixaire, per accident laboral va haver de deixar l'ofici. Encara no cobra cap pensió. Recull papers vells. Per pagar deutes d'aliments necessita 30.000 ptes.

160.— Viuda amb un fill de 19 anys en atur a càrrec seu. Cobra una petita pensió. Per evitar el desnonament li calen 30.000 ptes.

161.— Cap de família en atur, amb quatre fills entre 17 i 2 anys. El gran està en una cadira de rodes. La mare fa feines, però no cobreixen les necessitats familiars. Per a despeses de primera necessitat fan falta 40.000 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreixin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1. Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

BARCELONA

Dos nous canonges de la catedral de Barcelona

BARCELONA.— El cardenal Jubany ha nomenat dos nous canonges de la catedral de Barcelona. Són els sacerdots de la diòcesi de Barcelona, Jaume Traserra, secretari general de l'arquebisbat, i Lluís Serrallach, secretari particular del cardenal-arquebisbe.

El doctor Traserra ha estat designat per a la canongia doctoral i mossèn Serrallach per al càrrec de prefecte de música de la catedral.

Els dos últims canonges nomenats pel cardenal Jubany van ser el ja desaparegut doctor Ramon Cunill, el 1974 i el doctor Ramon Roca-Puig, que va ser nomenat el 1975.

Professió monàstica de Xavier Poch a Montserrat

MONTSERRAT.— El dia de l'Ascensió del Senyor, a la Missa conventual concelebrada, presidida pel pare abat Cassià M. Just, emeté els vots monàstics solemnes el jove Xavier Poch i Farré. Nascut a Vilanova i la Geltrú el dia 27 d'abril de 1948 ingressà fa uns anys a la comunitat benedictina de Montserrat després dels estudis secundaris i obtinguda la llicència en Ciències exactes a la Universitat. A Montserrat ha seguit els estudis de Filosofia i Teologia i alhora forma part de l'equip de la Biblioteca.

Han celebrat l'assemblea constituent

Professors d'escoles cristianes s'uneixen en una Associació

BARCELONA.— Després d'alguns mesos de treball de la Comissió Gestora, el propassat dia 10 de maig, a l'escola del Sagrat Cor, del carrer de Casp, de Barcelona, es va celebrar l'Assemblea Constituent de la nova Associació de Professors de les Escoles Cristianes de Catalunya. Aquesta entitat vol ser l'aglutinant dels professors, seglars i religiosos, que treballen en escoles adherides al Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya.

En un temps en què la participació de tots els estaments escolars esdevé cada cop més necessària, la nova associació vol ser la veu i el mitjà d'acció i diàleg amb els Titulars, amb les associacions de pares, amb els alumnes, i en general, amb totes les persones i entitats involucrades d'alguna forma en les coses de l'escola a casa nostra, i fins i tot en altres àmbits territorials on l'APECC pugui representar el Col·lectiu de professors esmentat.

Entre les finalitats de l'APECC, extretes dels seus Estatuts, hi trobem: Tenir veu i vot en tots els organismes on li correspongui actuar -Fer efectiu el reconeixement i la defensa dels drets dels professors -Millorar el paper i la figura de l'educador dins de la societat -Col·laborar en les propostes educatives definides pel III Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya -Mantenir un diàleg obert amb totes les Institucions oficials o privades que tenen finalitats anàlogues o que treballen per a l'escola de Catalunya -Crear i sostenir serveis de col·locació i promoció professional per als associats -Totes les altres funcions que tendeixen a l'assoliment dels objectius de l'APECC.

L'APECC, primera entitat que es constitueix a l'Estat espanyol, dins l'àmbit de les escoles de l'Església, que agrupa expressament el professorat, compta ja amb unes dues mil adhesions de socis fundadors, nombre que re-

Formar cristianament els alumnes.

presenta aproximadament el 20% del total dels professors de les escoles religioses de Catalunya. Tinent en compte que tot just comença, es pot deduir el gran interès que ha desvetllat.

L'APECC vol aconseguir un ressò eficaç a tot el territori català, per la qual cosa ja preveuen els estatuts, la formació d'un Consell Consultiu format per mestres i professors que representin tot el ventall de la nostra realitat territorial, per tal de fer viva, i adaptada a cada peculiaritat comarcal, la feina que es dugui a terme, ensems que es faci ressò del pensament i aspiracions de tots els associats.

La nova Junta Directiva de l'associació està formada per: Oriol Nogués, President - Escola Pia Balmes de Barcelona.

Albert Batlle, de l'Escola Lestonnac de Calella.
Rosa Boltà, de l'Escola M. de Déu de les Escoles Pies, de Barcelona.
Assumpció Cunillera, de l'Escola Lestonnac de Barcelona.
M.ª Teresa Domènech, de l'Escola de la Consolació de Tortosa.
Xavier Gastón, de l'Escola Verge de l'Acadèmia de Lleida.
Pilar Ibáñez, de l'Escola de la Sma. Trinitat de Barcelona.
Xavier Sales, de l'Escola Sagrat Cor de Sant Vicenç dels Horts.
Josefina Torres, de l'Escola Pare Manyanet de Barcelona.
Lluís València, de l'Escola Santiaغو Apostol de l'Hospitalet.

La seu social de l'entitat és a c/ Rivadeneyra, 6, Barcelona 08002.

ORIOl NOGUÉS I CARULLA

Restaurat el cadirat de Santa Maria del Pi

BARCELONA.— A la Parròquia de Santa Maria del Pi s'han inaugurat les obres de restauració del cadirat del segle XVIII, construït expressament per aquest presbiteri l'any 1771, seixanta anys després de la mort de sant Josep Oriol.

És un conjunt magnífic d'estil Lluís XVI, "sui generis", obra de Josep Mas. Adquirit, fa poc, pel Servei de Museus de la Direcció General del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, després de restaurar-lo, l'ha deixat al Pi en dipòsit.

Cinquantenari de la parròquia de Maria Mitjancera

BARCELONA.— La Parròquia de Maria Mitjancera de totes les Gràcies inicià els actes del seu cinquantenari amb una eucaristia d'acció de gràcies presidida pel bisbe auxiliar Ramon Daumal. Fou el mateix bisbe el que beneí el retaule dedicat a Maria sota l'advocació de Mitjancera: "El Senyor t'ha fet Senyora, l'Esperit Sant, Consoladora i el Mitjancer, Mitjancera de tot el món". En l'homilia el bisbe felicità a la comunitat per aquesta celebració plena de joia i emoció, que ha de servir per seguir creixent, sense oblidar el necessari agermanament amb les Parròquies veïnes. Felicità també el rector, mossèn Antoni Torner per les seves Noces d'Or sacerdotals i recordà com havien estudiat junts.

Polítics... i polítics

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

L'actual època d'eleccions ens invita a reflexionar un xic sobre el tema, i voldria destacar-ne un aspecte ben curiós.

Tots els líders de tots els partits exposen el seu programa i asseguren que és el millor, ja que si ells guanyen tot anirà més bé que si guanya qualsevol dels altres.

Això no és pas nou. Sembla que sempre tots ho han dit. Després, un o altre ha guanyat i les coses no s'han arreglat pas mai d'acord amb els desigs dels votants i d'acord amb les promeses dels polítics. Però a les properes eleccions tothom torna a fer les mateixes promeses, i tornem-hi!

Què vol dir, això? Què el poble és un babau que es marea el dit? Què al poble tothom l'enreda i ell no se n'adona? Per què són així, les coses de la política? Perquè sembla que això sí que sempre ha estat així.

Jo vull creure que alguns polítics quan fan aquestes afirmacions als electors, prometen de bona fe allò que pensen fer. Que ells creuen honradament que faran allò que prometen, i que només ells poden oferir-jo i complir-ho. Però si guanyen, encara que s'hagin millorat alguns aspectes de la vida, les coses no van pas gaire més bé, en general, però a les següents eleccions es torna a prometre "l'oro i el moro" i la lluna dins un cove.

Alguna explicació raonable deu haver-hi, perquè si el poble no és un babau al qual tothom aixeca la camisa (o sí, què ho és?), potser dir polític és igual que dir mentider. D'entre totes les possibles explicacions que hi deu haver, en destaquen dues. La primera és que, indiscutiblement, és ben segur que més de quatre polítics prometen conscientment més del que saben que són capaços de complir. Aquests, sense cap dubte, són els mentiders de debò, que l'únic a què aspiren és a enganyar el nombre suficient d'electors per aconseguir d'estar una temporada entre els dirigents i viure amb l'esquena dreta, i potser fins i tot omplir-se les butxaques a costa del poble. La segona explicació podria ser que en trobar-se amb la paella pel mànec s'enfrontin amb dues possibilitats: a) que oblidin les seves bones intencions i passin a formar part dels mentiders, o b) que els seus esforços per complir el seu possible programa es vegin superats per la resistència, el sabotatge i l'acció deshonest dels seus adversaris que fan tot l'esforç possible per fer-los fracassar.

Un polític honrat, si no ha guanyat, des de l'oposició, ha de col·laborar (per civisme i per patriotisme, per sobre dels interessos de partit) a la tasca de govern que haurà de proporcionar progrés i benestar al poble, però resulta que l'oposició, oblidant tots els principis morals, en lloc de col·laborar més o menys activament fa tot el que pot perquè el guanyador no pugui complir el seu programa, perquè fracasi.

Recordo que un militant polític desaparegut fa pocs anys, i que avui, per alguns, és poc menys que un sant, ja em deia que en el món hi ha persones honestes, persones que no ho són... i polítics! I ell, amb tota la barra, justificava la mentida del polític. Amb tota la barra o amb tota la inconsciència. Es veu que la mentida més important d'aquesta gent és que quan diuen que proporcionaran el benestar del poble, només pensen en aconseguir el benestar d'ells mateixos i en l'abús de poder que el poble posarà a les seves mans.

Vegeu, doncs, si n'és d'important, abans de donar el nostre vot a un polític, informar-nos sobre les possibilitats que hi ha que aquell vot sigui emprat per mans honestes que ens governin bé, o per mans dictatorials o demagògiques que ens lliguin ben lligats.

SOLSONA

Noces d'or de mossèn Palau

LA COMA (Sant Llorenç de Morunys).— Fa poc es va celebrar en aquesta parròquia petita una festa gran. Es tractava de les noces d'or del seu rector, mossèn Maties Palau i Rodamilans. Fou una festa senzilla, familiar, però ben significativa, tot i que en la intenció del protagonista havia de passar gairebé desaparebuda, sense fer gaire soroll.

Hi van assistir el bisbe Miquel, mossèn Alsina, els tres arxiprestos que ha tingut l'homenatjat (Claramunt, Baraldés, Santcliments) i, naturalment, tots els mossens de l'arxiprestat.

Tot i ser un dia de treball, divendres, l'església s'omplí de gent de La Coma i La Pedra. Els que no hi faltaren tant a la missa com al dinar, i amb una intervenció per cert ben destacada, foren els escolans, tot un exèrcit. Com a postres, els insubstituïbles rodolins de mossèn Francesc Bajona. Al final, tot foren obsequis.

Convivències de les Cooperadores Sacerdotals

SOLSONA.— Cada any les Cooperadores Sacerdotals celebren unes convivències amb la finalitat de realitzar-se més i més en el bon servei que presten a Crist i a l'Església en la persona del sacerdot. Les d'enguany tenen lloc al Seminari de Solsona aquests dies 16-20 de juny, dirigides pel pare claretià Miquel Peix, resident a Girona.

Torns d'acampades a Gerri de la Sal

TÀRREGA.— S'anuncien els "Torns d'acampades" del XII estiu a celebrar a Gerri de la Sal en casa pròpia els dies 6-20 de juliol (6 a 10 anys) i 3-17 d'agost (11 a 15 anys). Places limitades. Preus (viatge, estada, assegurança): socis i col·laboradors, 8.000 pts.; altres, 9.500 pts. Hi ha beques a sol·licitar. Informació i inscripcions: Sports Club, Santa Anna, 13. Tàrraga (Lleida). Tel. 31 15 83.

IMPROMPTU

ORIOL CAMPS

Mig segle

No fa gaire, vaig assistir a les noces d'or d'un matrimoni. Ara assisteixo a les noces d'or d'un sacerdot de Crist.

L'amistat, la germanor amb uns data poc més o menys d'uns vint-i-cinc anys ençà (una mena de noces d'argent de l'amistat). La germanor i l'amistat amb el sacerdot va més enllà dels cinquanta anys que ara celebrem. El recordo molt bé de quan era seminarista, recordo molt bé la seva primera missa i com, molt poc després es transformà en un militar ocasional, mitjà d'evasió en aquells moments tràgics que vivíem.

Aquells temps han passat i donem gràcies a Déu per poder contar-ho.

Però els dos fets, les dues noces d'or, m'han fet pensar que tots dos són fruit del mateix arbre: l'arbre de la fidelitat. La tan oblidada fidelitat. Fidelitat d'amor entre dues persones, fidelitat d'amor als germans per amor de Déu.

També és la fidelitat a si mateix en els dos esdeveniments. I, recordant a Oscar Wilde, reconèixer que és veritat allò de "la importància de ser fidel".

VIC

500 infants del MIJAC s'aplegaren a Navarcles

"Arrelats Arreu"

NAVARCLES.— Recentment el MIJAC d'aquesta Diòcesi va celebrar una Trobada general d'infants a aquesta parròquia, com a culminació del treball que ha realitzat al llarg d'aquest curs, sota el lema "Arrelats Arreu", i que, bàsicament, era d'anàlisi de la realitat en què viu cada grup d'infants. Aquesta Trobada feia possible que cadascun presentés als altres el resultat dels seus treballs.

Hi participaren cinc-cents infants, nois i noies animadors, provinents dels quinze centres que aquest moviment té a l'Anoia i al Bages, que és on té més presència, amb sis centres a Manresa, i set a la resta, mentre que a l'Anoia n'hi ha tres, i un a Osona.

El MIJAC, moviment d'infants i joves cristians, és un moviment d'Església que treballa per a una educació integral dels infants i nois i noies en sentit cristià, aprofitant hores de lleure per a trobar-se, sortir, fer colònies, revisar les activitats realitzades i proposar noves empreses de cara al millorament de l'entorn i personal.

A més dels de la nostra Diòcesi, els de Lleida, de Girona, de Barcelona i de Mallorca, configuren la MIJAC catalano-balear.

En un altre ordre de coses, aquesta comunitat cristiana ha celebrat unes jornades eminentment parroquials. Una fou l'assemblea parroquial que aplegà un bon nombre de membres i s'hi féu un repàs d'una colla d'activitats pastorals existents, i se'n plantejaren d'altres per a posar-les en marxa...

Una altra fou la festa de la parròquia, centrada en una missa en què ressaltà el cant, característica molt pròpia dels navarclins.

No hi va faltar un dinar de germanor cuinat i servit al mateix pati del Casal, per cuineres de casa.

Cal dir que el bon humor, l'alegria i la convivència marquen la pauta tot el dia, i que tothom es va sentir més germà, més cristià, per fer una parròquia més viva.

En un treball dut a terme al llarg del curs analitzaren la realitat en què viu cada grup d'infants

És un treball diari. No és la solució de tot. És un testimoni i una ajuda concreta. Ha de ser, també, una crida i una interpel·lació.

Nova beca per al clergat indígena

Per mitjà del Sr. Rector de Capellades, un donant anònim ha fet arribar a la Delegació de Missions la quantitat de 300.000 pessetes per a fundar una beca a favor d'un seminarista indígena de Rwanda. Aquesta quantitat és la necessària per a sufragar els sis cursos del Seminari Major, que són els específicament eclesiàstics. La nova beca és posada sota el "Patrocini de sant Josep", advocació ben escaient, car sant Josep és el patró de les vocacions sacerdotals. També, i per a una altra beca sota l'advocació de "l'Assumpta", de l'Obra Missional Pontificia de Sant Pere Apòstol per al clergat Indígena, hem rebut una segona aportació de 50.000 ptes. Fundar beques és assegurar el futur de l'Església missionera.

FETS I CRITERIS

Prova de civisme

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La participació dels ciutadans en la vida política és una exigència de la dignitat de la persona. Més en concret, l'exercici del dret i del deure de votar, quan es convoquen eleccions en una societat democràtica, constitueix una autèntica prova de civisme.

El grau de civisme que existeix en un país es mesura pel grau de maduresa dels ciutadans, que es comporten amb llibertat i amb responsabilitat davant de les exigències de la comunitat política.

Una primera prova del civisme existent ens el donarà avui el tant per cent de ciutadans que vagin a votar. L'absentisme pot trobar explicacions que tenen una gran diversitat d'interpretacions; però sempre demostraria que no hem assolit una maduresa política a nivell europeu. Dit d'una manera més concreta: si avui el tant per cent de votants no supera de bon tros el 80% quelcom no funciona normalment a la nostra societat democràtica.

Recordo que a Itàlia, a les eleccions de 1953, abans de la campanya electoral, es va organitzar de manera sistemàtica tota una campanya promoguda pels anomenats "comitès cívics", que sense fer campanya de partits, impulsaven el deure cívic de votar.

Les eleccions d'avui també ofereixen un "test" referent al pluralisme polític que, en general, pot expressar una maduresa cívica. De fet, en aquest

sentit, les presents eleccions podrien marcar una nova situació en la vida política si hi sortia representat un ampli ventall d'opcions manifestades pel conjunt dels electors perquè, a la pràctica, donaria més joc a la nostra incipient vida democràtica.

El grau de civisme també es manifesta en l'acceptació honesta i lleial del resultat de les eleccions. Tenim la sort de pensar que l'escrutini dels vots ofereix totes les garanties. Una maduresa cívica també demana saber perdre i saber guanyar.

Saber perdre resulta més fàcil ja que els resultats s'imposen i no queda més remei que acceptar-los. Altra cosa són els arguments, sovint massa rebuscats, per explicar-los malgrat tot, en sentit positiu al propi partit.

Saber guanyar exigeix un cert equilibri entre el sentiment de victòria i la responsabilitat que adquireix el partit majoritari, que pel fet d'haver obtingut la majoria, té dret a governar sense que li sigui lícit, però, poder oblidar les difícils responsabilitats del poder.

La responsabilitat del poder polític comporta orientar l'acció política vers la promoció del bé comú. El poder polític fa les lleis; però no és un poder absolut, encara que sigui suprem. No pot pas envair la intimitat de les consciències, i ha de respectar els límits que imposa la Constitució.

GIRONA

500 nens i joves a la trobada diocesana del MIJAC

FIGUERES.— Els dies 10 i 11 de maig a Figueres (Alt Empordà), va tenir lloc l'annual trobada diocesana dels nens/es, nois/es que formen part dels grups del MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica) d'arreu del bisbat. En total, uns cinc-cents nens i joves varen participar en aquesta jornada.

A la vora de les 5 de la tarda de dissabte, arribava a l'estació de Figueres un tren procedent de Barcelona que, des del Maresme havia anat recollint, al llarg del seu trajecte, tots els infants fins a la capital de l'Alt Empordà. Després de l'acolliment i la benvinguda dels diferents grups, formant una llarga filera de colors i de gat-zara, anàrem a acampar a uns grans camps a les afores de la ciutat. Una cinquantena de tendes, tot fent sardana, aplegaven els vailets.

Un cop situats, es feren diferents grups, tot preparant la vetllada de la nit. Després de sopar, es va celebrar l'Eucaristia presidida pel nostre consiliari diocesà. Es va acabar la jornada amb la gran vetllada asseguts a l'herba i sota el cel estelat empordanés.

Diumenge de bon matí, i després d'esmorzar, anàrem a l'estació per rebre els més petits del Moviment. Llavors ja érem més de 400 infants i pre-adolescents que, acompanyats per un grup de gralles i tambors, vam anar en caravila fins al Parc de la ciutat.

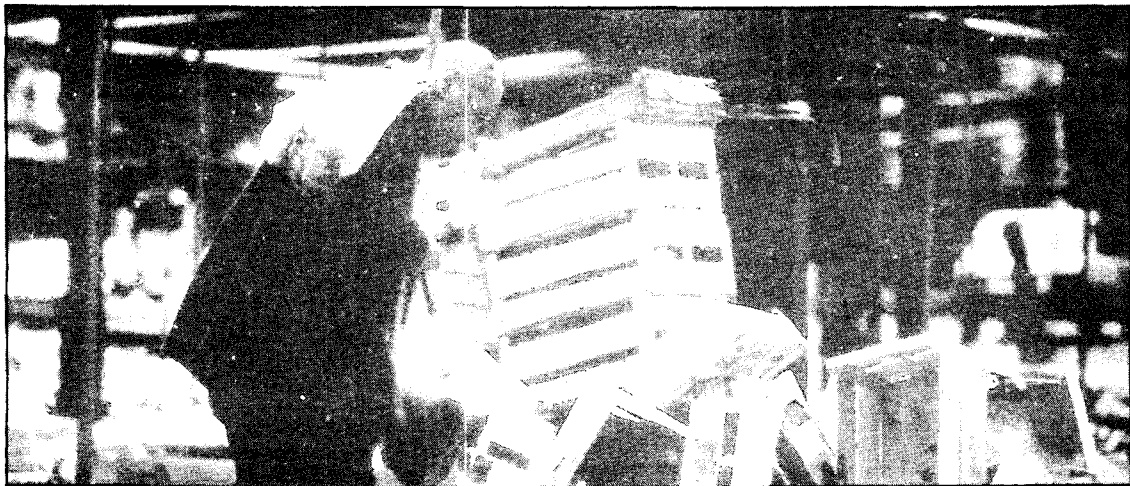
Un cop al Parc, es va realitzar una gran FIRA, amb la participació de tots els grups dels diferents centres del MIJAC. Una gran part d'aquest recinte va quedar, per unes hores, ple de xerinola i de nombroses parades, que reflectien el treball que havien fet tots els grups en els seus diferents centres. Hi eren presents: Sant Narcís de Girona, Sant Gregori, Sarrià de Ter, Sant Feliu de Girona, Santa Coloma de Farners, Celrà, Malgrat, Pineda, Calella, Roses i Figueres.

Eren ja quarts de dues de la tarda quan es va donar per finalitzada la fira i al parc es féu un dinar de germanor. Havent dinat i, després d'una bona sobretaula, ens dirigírem cap a l'Estació. Aquí, després de cantar el tradicional cant de "L'hora dels adéus" es posà punt final al que cada any és la culminació del curs en el moviment.

En aquella tarda calorosa del mes de maig, l'estació de Figueres acabava de ser testimoni de la joia i amistat que aquells infants s'emportaven a casa seva.

RESIDÈNCIA 3ª edat Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54 08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

Hi ha persones que han de "sobreviure" amb 10.000 i fins 5.000 pessetes mensuals...

Cal la col·laboració de tots per fer front al problema

Caritas insisteix: la pobresa la tenim ben a prop nostre

GIRONA.— Amb motiu del Dia de la Caritat que tingué lloc el dia primer de juny, "Caritas insisteix".

Es comença a sentir dir que la crisi econòmica està vençuda. Però mentrestant la crua realitat ens interpel·la amb xifres:

—A Espanya, uns vuit milions de persones viuen en el llindar de la pobresa.

Així:

- en "Pobresa moderada" 4.200.000 persones (ingressos entre 10 i 15.000 ptes. mensuals)
- en "Pobresa greu" 3.050.000 persones (ingressos entre 5 i 10.000 ptes. mensuals)
- en "Pobresa absoluta" 750.000 persones

No solament són xifres, són persones, amb noms i cognoms. Molts coneixen la gana, la misèria, la marginació i el sofriment fins a límits difícils d'imaginar. Aquestes persones EXISTEIXEN.

Per què?

La pobresa no és casual. És la conseqüència lògica de la concentració de la riquesa. La causa principal està en la injusta distribució dels béns; rau en el mateix cor del sistema, on els guanys i els beneficis

interessen més que les persones i on l'egoisme és norma.

Què es pot fer?

—DONAR UN COP DE MÀ: Es pot contribuir, ja sigui directament, ja sigui amb ajuda econòmica que es pugui portar a terme. Creació de cooperatives per parats. Cursos de reciclatge ocupacional. Instal·lació i manteniment de cases d'acollida per a famílies sense llar. Albergues per a transeünts etc.

I també: Serveis a domicili a vells malalts i famílies. Beques de menjadors i llibres escolars. Colònies i clubs per a vells. Ajudes puntuals per pagar aliments, lloguers, desnonaments, etc...

—PARTICIPA AMB ELS ALTRES: Ja hi ha qui, de fa temps, ha començat a posar fil a l'agulla. Units tots en el que som i en el que tenim, es podrà fer canviar alguna cosa en favor dels més pobres. La seva causa ha d'ésser la de tots. Molts grups, entitats i associacions esperen una aportació decidida.

—COL·LABORA-HI: Units, es tindrà més força per fer recular la injustícia, per fer un món més humà i més fraterno. Solidaritat no ha d'ésser només una paraula, cal que signifiqui un fet.

Organitzades pel Servei de Caritas

5.600 infants aniran aquest estiu a Colònies

GIRONA.— Representants dels 44 Centres federats al Servei de Colònies de Vacances de Caritas Diocesana de Girona es van reunir el passat divendres, 16 de maig, al Col·legi Menor "Bisbe Cartanyà" per tal de coordinar les activitats de vacances de l'estiu '86.

Uns dies de colònies fomenten la companyonia, l'amor a la natura i apropen a Déu.

Segons les dades aportades pels diferents Centres federats, aquest estiu el S.C.V. realitzarà 105 activitats: 61 colònies, 15 campaments, 7 rutes i 22 casals d'estiu. Es preveu que en aquestes activitats hi participin uns 5.600 infants i uns 800 responsables.

A la reunió es va informar de la legislació que regula les activitats d'esplai amb infants i joves, i de la documentació que exigeix la Direcció General de Joventut de la Generalitat en les inspeccions d'aquestes activitats.

Per segon any consecutiu es va presentar la convocatòria dels "Premis a treballs que versin sobre casals, colònies, campaments o clubs d'esplai". En aquestes premis, instaurats pel Servei de Colònies de Vacances de Girona, hi poden participar totes les persones que col·laboren en activitats d'esplai amb infants i joves.

Amb l'objectiu d'ajudar aquells Centres federats que pel mitjà en què treballen tenen greus problemes econòmics, el Servei de Colònies de Vacances ha destinat una quantitat del seu pressupost a beques perquè els infants puguin participar en les activitats de vacances en aquells casos en què no hi hagi cap altra possibilitat d'obtenir diners.

També es va presentar als responsables dels Centres els objectius de la "Trobada de monitors de la Coordinació Catalana de Casals, Colònies i Clubs d'Esplai". La Coordinació Catalana és l'Entitat resultant de la federació dels Serveis de Colònies i Escoles de l'Esplai de les diòcesis catalanes. A aquesta trobada hi assistiran monitors procedents de totes les contrades del Principat.

Finalment, es va informar del curs de monitors programat per l'Escola de l'Esplai del Bisbat de Girona. Aquest curs tindrà caràcter intensiu i es realitzarà del 20 al 30 d'agost.

LLEIDA

En la mort dels sacerdots mossèn Torrelles i mossèn Bernaus

LLEIDA.— El diumenge 11 de maig dia de l'Ascensió a hores de la matinada moria el Rvd. Aleix Torrelles i Figura. Era als primers llums de l'albada com si Mn. Aleix tingués pressa per ser al cel, a la casa del Pare, a l'hora de celebrar el diumenge. Com sempre també el seu darrer fet de vida ha estat un sí prompte i decidit a la crida del Senyor.

El funeral i enterrament foren a Alfarràs, poble nadiu de Mn. Aleix. Concelebraren més de 50 capellans presidint Mn. Tarragona que és el seu successor a les parròquies de Binèfar, Bell-lloch i Sant Llorenç, de Lleida. Mn. Jesús Tarragona ostentava la representació del senyor Bisbe que era absent perquè a la mateixa hora, les 11 del dia 12, oficiava a la Catedral de Lleida el Pontifical en honor de Sant Anastasi patró de la Ciutat que estava de festa major.

La vida d'un capellà és sempre una font de troballes a favor dels més pobres i necessitats, per a tots és una deu d'on brolla l'abundor de la gràcia de Déu. Per això és millor no dir res que caure en el parany de l'oblit de tantes i tan bones coses que escapen als ulls dels entesos i són sols conegudes de Déu que sap l'íntim del secret de l'home, i l'estima.

Quin era l'anhel que animava Mn. Aleix ho va dir molt bé qui de veritat el coneixia. Amb paraules i ànima de poeta, Mn. Agustí Bernaus ha deixat per sempre en el cor de la diòcesi la memòria de Mn. Aleix i la seva pròpia que amb fidelitat amistosa anà a retrobar-lo vuit dies després, morint en el silenci d'un matí que no va conèixer per obrir els ulls sols per a Déu.

A Sant Llorenç, Lleida, el dia 13 a hores del cap vespre se celebrà una Missa per Mn. Aleix que fins fa pocs anys va ser el Rector de dita parròquia, que deixà per motius de salut.

I Sant Llorenç en menys de vuit dies ha perdut un altre capellà. El dia 16 de maig moria Mn. Agustí Bernaus. L'armonium ja no es farà sentir com quan ell el tocava, que a més de poeta elegit era músic consagrat. Ara les campanes de Sant Llorenç repicaran amb més so de glòria perquè qui els va donar vida amb poesia i dedicatòria diu per sempre Al·leluia.

De Mn. Agustí Bernaus tot-hom en pot tenir un gran record. Silencios i bon escoltador va saber acollir molta gent allà al despatx de Sant Llorenç tot anant fent papers i certificats. Li agradava de contemplar els estels i era feliç a les muntanyes del Pirineu. Com gaudia a la Residència sacerdotal d'estiu a Riudor, en sabia de compartir felicitat amb els altres hostatjants.

Home valent i sense por, senzill i lliure perquè, sacerdot i poeta, no temia la mort, per a ell era com una poesia per sempre perquè sabia que en el més enllà l'esperava el Creador.

Les exèquies van tenir lloc a la parròquia de Sant Llorenç a les 10 del matí del dissabte dia 17 de maig presidint el senyor Bisbe i concelebrant prop de setanta capellans.

JAUME MONTAÑA

TARRAGONA

Del 4 al 8 de juliol propers

XIV pelegrinatge diocesà a Lourdes

TARRAGONA.— Entre els propers dies 4 i 8 de juliol tindrà lloc la XIV edició del Pelegrinatge Diocesà a Lourdes, organitzat com en anteriors ocasions per l'Hospitalitat de malalts i minusvàlids de Tarragona.

L'arquebisbe de la diòcesi, monsenyor Ramon Torrella i Cascante presidirà aquest pelegrinatge marià.

La inscripció de malalts pot realitzar-se fins el 15 de juny i la de pelegrins en general fins el 22.

Les persones que ho desitgin poden fer els seus donatius per pagar bitllets dels malalts.

Amb motiu d'aquest nou pelegrinatge de malalts, s'ha editat un tríptic, amb les instruccions i les dades necessàries per a la seva publicitat, en la qual inclou una senzilla oració, sota el títol de "Parla'ns tu, Bernardeta", en la qual entre altres coses diu: "Anirem una altra vegada a Lourdes, a repetir l'experiència convivencial, a deixar-nos envair de l'amor, amb les alforges plenes d'esperança. Pelegrins de Lourdes. Pelegrins del món".

Lliurament del Premi "Centurió de Marketing 85" a monsenyor Martí i Alanís

En un excel·lent acte organitzat pel Club de Dirigents de Marketing, en el qual van assistir les primeres autoritats de Tar-

ragona, destacant la presència dels arquebisbes doctors Ramon Torrella i Josep Pont i Gol, es va fer el lliurament del Premi "Centurió de Marketing 1985" al bisbe de la Seu d'Urgell i Co-Príncep d'Andorra, monsenyor Joan Martí i Alanís.

Aquesta distinció, en aquest cas en la seva categoria d'honor, s'atorga per dignificar i reconèixer la imatge dels guardonats i renovar el seu paper creador i innovador, com a factor social fonamental.

L'alcalde de la ciutat, senyor Recasens va destacar, en la seva intervenció, que en el simpàtic acte s'hi havien reunit persones de diferents ideologies.

El president de la Diputació, senyor Gomis, en fer lliurament del premi al Dr. Martí i Alanís, va ressaltar les seves relacions d'amistat, des que fa vint anys havien compartit treballs de professorat en el col·legi Mare de Déu de la Mercè de Montblanc.

El Bisbe d'Urgell, en agrair la distinció, va tenir paraules de record per a totes aquelles persones que "artesanament l'havien fet tal com era, fent extensiva la distinció a totes elles".

Amb el Dr. Martí van compartir aquest any els guardons. el senyor Francesc Faigues, industrial; el senyor Joaquim Oliva, pel sector del comerç, i el "Firagost de Valls", dins del sector de serveis.

El Dr. Martí Alanís va rebre nombroses felicitacions per la distinció concedida.

URGELL

Situades a bells indrets del Pirineu

2.000 joves aniran a Colònies

AGRAMUNT.— El proper estiu, dos mil joves de les comarques del Bisbat participaran en els diferents torns de colònies i campaments que ha programat el Servei diocesà de Colònies i Campaments. Aquest servei disposa actualment de sis cases de colònies en diferents comarques diocesanes per a acollir els joves dels 16 centres federats que coordinen les seves activitats amb els responsables del Bisbat. Aquestes cases estan situades al Pallars, la Cerdanya, la Noguera i Andorra i tenen una capacitat total de 550 places. Algunes han estat expressament construïdes per a les activitats educatives i d'esbarjo dels joves —així la de Salgar, AINA (Canillo)...— i altres són edificis adaptats per a la utilitat actual: Bastanist, Espot, la Plana, etc.

Enguany el centre "M. Janer" de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, del 19 al 27 de juliol també organitza simultàniament tres torns de colònies per a nois i noies a Cervera, Talarn i la Seu d'Urgell. En aquests centres les activitats apuntaran cap a un objectiu concret: educar per a la pau.

També cal ressaltar que enguany per primera vegada "Caritas" ha programat un torn de colònies d'estiu per a ancians que viuen sols i no disposen de cap més possibilitat per a fer vacances. El centre que acollirà aquests ancians serà la casa de colònies que la parròquia de Balaguer té a Santa Maria de Meià. El Centre de Salgar també ha programat, com anys anteriors,

Quelcom més que uns dies d'esbarjo

una setmana d'esplai per a persones de la tercera edat a la masia "Cal Petit".

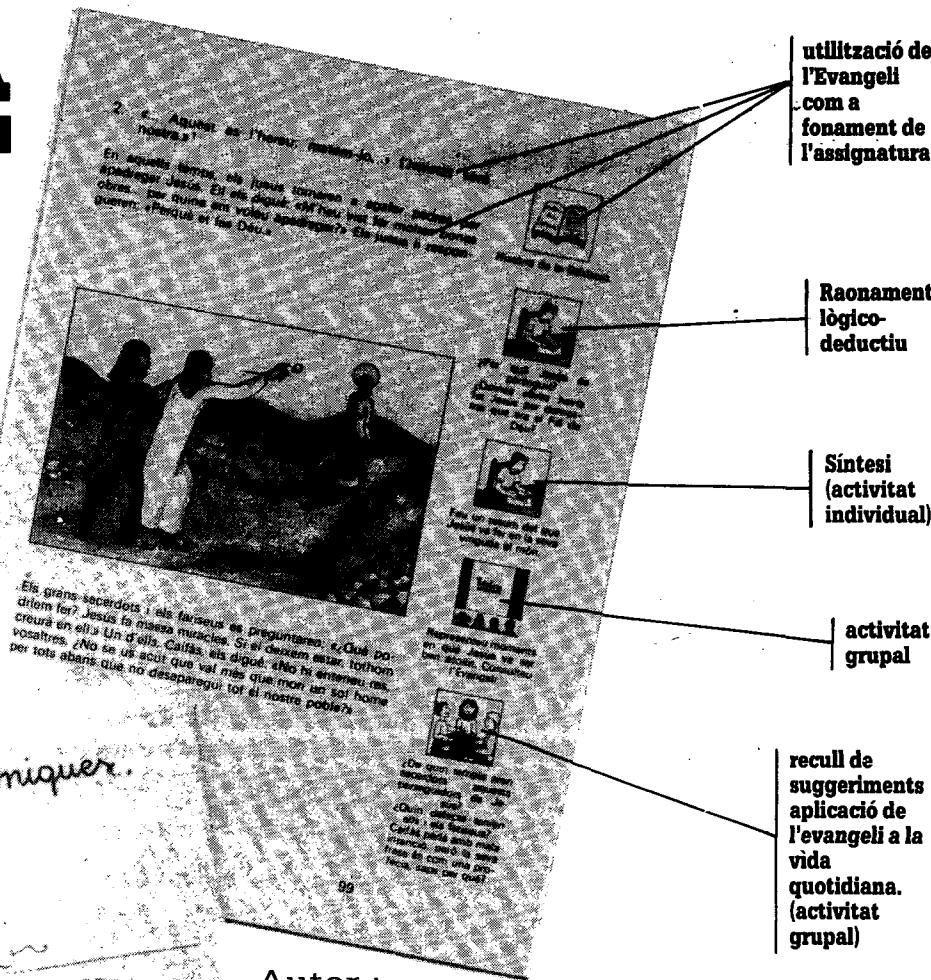
La xifra de 2.000 joves a colònies absolutament no és gens important, si que guanya relleu, però, si es tenen en compte dos factors importants: la qualificació rural que tenen les comarques del Bisbat, en les quals els nens ajuden en els treballs del camp i viuen ja habitualment enmig de la natura, i cal tenir en compte també la baixa demografia de la diòcesi amb 140.000 habitants.

A. MIRABET

LLUM DE LA GENT

(Religió Catòlica de 1r a 5è d'E.G.B)

- Llibres concebuts com a Quaderns de treball basats en una metodologia activa;
- Concebuts com a llibres que globalitzen l'àrea de formació religiosa integrant-la amb la resta d'àrees educatives i culturals.
- parteixen de l'experiència quotidiana del nen i el porten al coneixement de la fe;
- amb gran varietat d'activitats d'expressió oral, plàstica, cançons, representacions teatrals, etc.
- amb un breu resum de cada unitat, senzill i sintètic.
- plenament ajustats a les actuals orientacions pràctiques per a la programació de la classe de religió del Secretariat d'Esenyament Religios a Catalunya;
- amb una gran connexió didàctica de la Història Sagrada, l'Evangelí i alguns textos conciliaris.

Autor : Narcís Tibau

objectiu del raonament deductiu

Inici del raonament: fets de l'experiència diària

activitats que globalitzen l'experiència moral del nen. (Expressió plàstica)

resum senzill d'una unitat

EDITORIAL ANDROS S.A.

Distribució : Avgda. Meridiana, 28 08018 BARCELONA Tel: 309 43 44

Retaule major.

L'única església del Penedès que conserva tots els retaules de segles passats

Per Sant Joan, festa grossa a Olesa de Bonesvalls

Per la "Diada de Sant Joan" Patró del poble d'Olesa de Bonesvalls, els olesans estrenaran l'última restauració del seu petit, però bell temple parroquial. L'actual temple, és de l'any 1776, en els temps del gran rector Mn. Marià Marcer, que substitueix el primer temple romànic, possiblement de començ del segle XI. En resta encara el mur que dona al cementiri vell.

La Diada de St. Joan és festa grossa, car el culte a sant Joan és tan antic com la mateixa parròquia. I aquest any ho serà encara més, perquè s'ha recuperat el retaule de l'altar major de sant Joan, planejat i executat durant l'any 1810. És de correctes línies arquitectòniques neoclàssiques, estucat y brunyit al foc.

El Consell parroquial, amb el rector Mn. Francesc Crespo al davant, va emprendre la restauració del retaule. I, meravella! Ens evoca la festa d'estrena del nou altar, l'any 1810, que per primera vegada en la història en la Diada de sant Joan, vénen músics de Vilafraça.

L'obra l'ha portada a terme, amb molt d'encert, l'artista pintor Francesc Domènec, de Vilanova.

I entusiasmat amb la troballa, s'ha seguit la restauració dels retaules laterals del temple.

El del Sagrat Cor de Jesús, que és construït en el mateix any de 1810, i que s'ha recuperat amb la seva primigènia bellesa.

El de Sant Sebastià i el del Sant Crist.

El de Sant Isidre, amb un aire recocó de l'any 1793, que havia restaurat ja Mn. Laureà Guibernau, rector.

El retaule del Santíssim Nom de Jesús, que data de l'any 1632. Provenint de la primitiva església romànica, és d'una considerable qualitat artística. Al capdamunt del retaule, s'hi llegeix: 1754. És l'any que segons documents de l'arxiu parroquial, se'n fa una reparació.

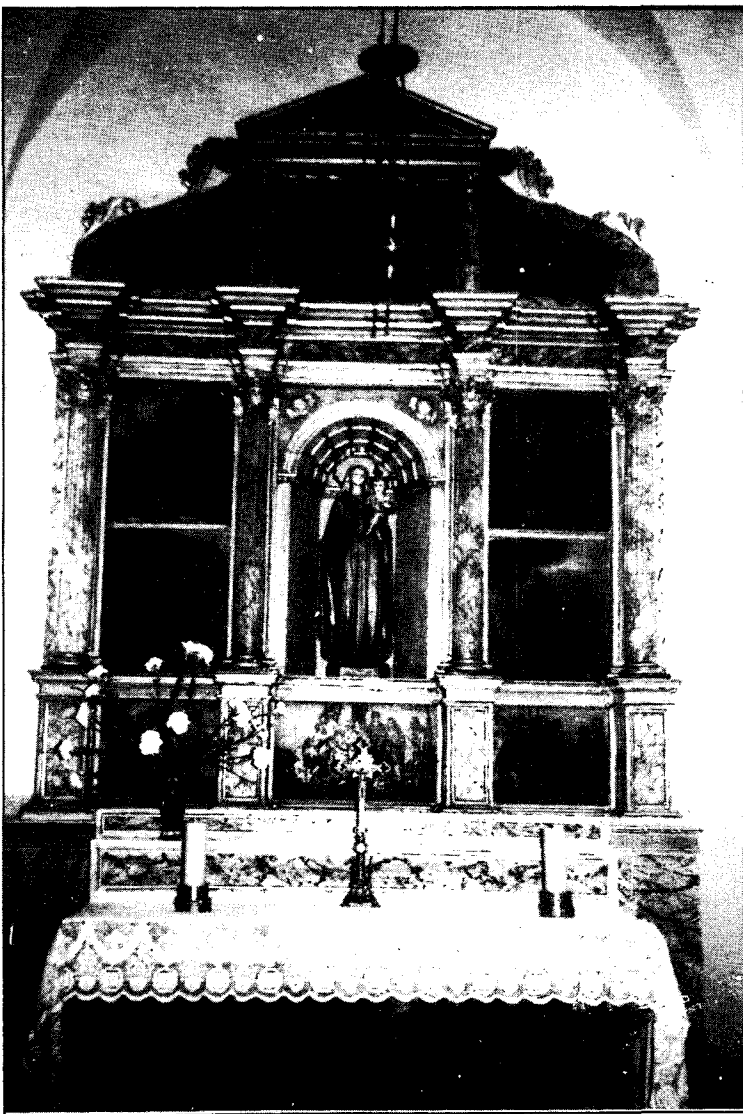
I el retaule més antic, el del ROSER. Data del 1596. Com és sabut la vena popularíssima del Roser, és una pietat encarnada únicament i molt genuïnament en

la nostra cultura i és de saba dominicana, profundament cristocèntrica, tendrament i íntimament mariana.

El retaule d'Olesa pertany a l'antiga església romànica, i és a semblança dels altres retaules del segle XVI, que podem contemplar encara a l'església del Monestir de S. Cugat del Vallès, per bé que aquests assoleixen proporcions molt més desenvolupades a la proporció també de l'església on anaven reciprocament destinats. El d'El Roser d'Olesa és tanmateix un dels retaules del Roser més antics de Catalunya.

Tota aquesta restauració l'han començada i duta a terme els olesans d'ara, que estimen les seves arrels i tenen cura d'aquests autèntics tresors d'història, fe i cultura. Tresor, que no el volem fer un museu, sinó una realitat viva, puix ens parla de les arrels cristianes del poble, dels olesans que han rebut la gràcia d'un naixement a la pila baptismal de l'any 1577, la peça més antiga i preuada que guarda la parròquia. Aquí han rebut la vida cristiana, tants olesans, que han tingut des de sempre, sant Joan Baptista per Patró. I per això, fem festa grossa, per haver recuperat el nostre temple, la seva primigènia bellesa. Us hi convidem!

JOAN ESCALA I MITJANS

Altar del Roser, datat el 1596.

AJUDA'NS A SALVAR UNA VIDA!

- TELÈFONS DE LA VIDA:
204 71 11 i 247 31 20
- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA

Bonaplata, 42, 1.º T. 204 71 11
08034-BARCELONA

COL-LABORI PERSONALMENT
O FENT-SE SOCI

TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputació, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÁLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulalia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.º - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALÈNCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

Encíclica del papa Joan Pau II sobre l'Esperit Sant (extracte)

“Senyor i vivificant”

Publiquem en tres números consecutius un ampli extracte de la última encíclica del papa Joan Pau II “Dominus et vivificantem” —“Senyor i vivificant”—, sobre l'Esperit Sant en la vida de l'Església i del món.

L'encíclica ha estat altament lloada pels millors teòlegs del món, malgrat que alguns

mitjans informatius tendenciosos han tergiversat algun aspecte que no mereix la interpretació que se li dona si es llegeix dintre del context global del document.

Els subtítols marginals que ajuden la seva lectura, són nostres.

Introducció

L'Església professa la seva fe en l'Esperit Sant, que és “Senyor i donador de vida”. Així ho professa el símbol de la fe, dit nicenoconstantinopolità pel nom dels dos concilis —Nicea (a. 325) i Constantinoble (a. 381)—, en els quals fou formulat i promulgat. En ells també s'hi afegeix que l'Esperit Sant “parla per boca dels profetes”.

Són paraules que l'Església rep de la mateixa font de la seva fe, Jesucrist. En efecte, segons l'evangelista de Joan, l'Esperit Sant ens és donat amb la nova vida, com anuncia i promet Jesús el gran dia de la festa dels Tabernacles: “Si algú té set, que vingui a mi i que begui”. Com diu l'Escriptura, “naixeran rius d'aigua viva de l'interior dels qui creuen en mi” (1). El mateix evangelista explica: “Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creuen en ell” (2). És el mateix símbol de l'aigua usat per Jesús en el seu col·loqui amb la Samaritana, quan parla d'una “font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna” (3), i en el col·loqui amb Nicodemes, quan anuncia la necessitat d'un nou naixement “d'aigua i d'Esperit” per “entrar en el Regne de Déu” (4).

L'Església, per tant, instruída per la paraula de Crist, partint de l'experiència de Pentecosta i de la seva història apostòlica, proclama des del principi la seva fe en l'Esperit Sant, com aquell que és donador de vida, aquell en el qual l'inescrutable Déu u i tri es comunica amb els homes, constituint en ells la font de vida eterna.

1. L'Esperit del Pare i del Fill, donat a l'Església

Poc després de l'esmentat anunci Jesús afegeix: “però el Paràclit, l'Esperit que el Pare enviarà en nom meu, ell serà el vostre mestre en tot, i us farà recordar tot allò que jo us he dit” (19). L'Esperit Sant serà el Consolador dels apòstols i de l'Església, sempre present enmig d'ells —encara que invisible— com a mestre de la mateixa Bona Nova que Crist anuncià. Les paraules “ense-

nyarà” i “recordarà” signifiquen no solament que l'Esperit, a la seva manera, continuarà inspirant la predicació de l'Evangeli de salvació, sinó que també ajudarà a comprendre el just significat del contingut del missatge de Crist, assegurant la seva continuïtat i identitat de comprensió enmig de les condicions i circumstàncies mudables. L'Esperit Sant, doncs, farà que en l'Església perduri sempre la mateixa veritat que els deixebles escoltaren del seu Mestre.

Inefable concepte de persona en Déu

Déu, en la seva vida íntima, “és amor” (36), amor essencial, comú en les tres Persones divines. L'Esperit Sant és amor personal com Esperit del Pare i del Fill. Per això “tot ho escorcolla fins les profunditats de Déu” (37), com Amor-do increat. Pot dir-se que en l'Esperit Sant la vida íntima de Déu u i tri es fa totalment do, intercanvi de l'amor recíproc entre les Persones divines, i que per l'Esperit Sant Déu “existeix” com a do. L'Esperit Sant és, doncs, l'expressió personal d'aquesta donació, d'aquest ser-amor (38). És Persona-amor. És Persona-do. Aquí tenim una riquesa insondable de la realitat i un aprofundiment inefable del concepte de persona en Déu, que només coneixem per la revelació.

Al mateix temps, l'Esperit Sant, consubstancial al Pare i al Fill en la divinitat, és amor i do (increat) del qual deriva com d'una font (fons vivus) tot-do a les criatures (do creat): la donació de l'existència de totes les coses mitjançant tota l'economia de la salvació. Com escriu l'apòstol Pau: “L'amor que Déu ens té, s'ha vessat al bell fons de nosaltres mateixos per obra de l'Esperit Sant” (39).

L'Esperit Sant ens ha estat revelat per Jesucrist

L'Esperit Sant ve a costa de la “partença” de Crist. Si aquesta “partença” causà la tristesa dels apòstols (47) i aquesta havia d'arribar a la seva culminació en la passió i

mort del Divendres Sant, al seu torn aquesta tristesa es convertirà en goig (48). En efecte, Crist inserirà en la seva “partença” redemptora la glòria de la resurrecció i de l'ascensió al Pare. Per tant, la tristesa, a través de la qual apareix el goig, és la part que correspon als apòstols en el marc de la “partença” del seu Mestre, una partença “convenient”, perquè gràcies a ella vindria altre “Paràclit” (49). A costa de la creu redemptora i per la força de tot misteri pasqual de Jesucrist, l'Esperit Sant ve per quedar-se des del dia de Pentecosta amb els apòstols, per estar amb l'Església i en l'Església i, per mitjà d'ella en el món.

D'aquesta manera es realitza definitivament aquell nou inici de la comunicació de Déu u i tri en l'Esperit Sant per obra de Jesucrist, Redemptor de l'home i del món.

Convé subratllar clarament aquí que l'“Esperit del Senyor”, que “es posa” sobre el futur Messies, és abans de tot un do de Déu per a la persona d'aquell Servent del Senyor. Però aquest no és una persona aïllada i independent, perquè actua per voluntat del Senyor en virtut de la seva decisió o opció. Encara que a la llum dels textos d'Isaïes l'actuació salvífica del Messies, Servent del Senyor, tanca en si l'acció de l'Esperit que es ma-

nifesta a través d'ell mateix, tanmateix en el context veterotestamentari no hi és suggerida la distinció dels subjectes o de les persones divines, tal com subsisteixen en el misteri trinitari i són revelades després en el Nou Testament. Tant en Isaïes com en la resta de l'Antic Testament, la personalitat de l'Esperit Sant és totalment “amagada”: amagada en la revelació de l'únic Déu, així com també en l'anunci del futur Messies.

La teofania del Jordà il·lumina només fugaçment el misteri de Jesús de Natzaret l'activitat total del qual es desenvoluparà sota la presència viva de l'Esperit Sant (70). Aquest misteri hauria estat manifes-

per obra de l'Esperit Sant i nasqué d'una verge, de nom Maria.

Do d'amor per als apòstols i per a tot el món

Ens trobem al llindar dels esdeveniments pasquals. La revelació nova i definitiva de l'Esperit Sant com a Persona, que és el do, es realitza precisament en aquest moment. Els esdeveniments pasquals —passió, mort i resurrecció de Crist— són també el temps de la nova vinguda de l'Esperit Sant, com a Paràclit i Esperit de la veritat. Són el temps del “nou inici” de la comunicació de Déu u i tri a la humanitat de l'Esperit Sant, per obra de Crist Redemptor. Aquest nou inici és la redempció del món: “Tant estimà Déu el món que li ha donat el seu Fill únic” (81). Ja en el “donar” el Fill, en aquest do del Fill, s'expressa l'essència més profunda de Déu, el qual, com Amor, és la font inexhaurible d'aquest do. En el do fet pel Fill es completen la revelació i el do d'amor etern: l'Esperit Sant, que en la inescrutable profunditat de la divinitat és una Persona-do, per obra del Fill, és a dir, mitjançant el misteri pasqual és donat d'una manera nova als apòstols i a l'Església i, per mitjà d'ells, a la humanitat i a tot el món.

L'era de l'Església va començar amb la “vinguda”, és a dir, amb la baixada de l'Esperit Sant sobre els apòstols reunits en el Cenacle de Jerusalem juntament amb Maria, la Mare del Senyor (95). L'esmentada era comença en el moment en què les promeses i les profecies, que explícitament es referien al Paràclit, l'Esperit de la veritat, començaren a verificar-se amb tota la seva força i evidència damunt dels apòstols, determinant així el naixement de l'Església.

En el nostre segle, en el qual la humanitat s'apropa al final del segon mil·lenni després de Crist, aquesta “era de l'Església” s'ha manifestat de manera especial per mitjà del Concili Vaticà II, com a concili del nostre segle. En efecte, se sap que aquest ha estat especialment un concili “eclesiològic”, un concili sobre el tema de l'Església.

(continuarà)

L'Eixample, museu viu del Modern

"Els districtes no tenen cap poder de decisió. Tots els projectes van a parar a la Casa Gran. Aquí ho veiem passar tot, però no podem solucionar res. Hem d'aconseguir que l'Administració s'apropi al ciutadà",

ens diu Joaquina Alemany, regidora del districte de l'Eixample. Dedica dotze hores diàries a la seva feina, pel cap baix, i ho fa amb tota la il·lusió perquè li agrada treballar en aquest món. És llicenciada en dret. Fa temps guanyà unes oposicions a tècnic de l'Administració local i va romandre deu anys a la Diputació de Barcelona. Després va ocupar diversos càrrecs al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Des del 1983 és al front del districte de l'Eixample. **Espero —afirma— ser aquí per molt temps i tenir la possibilitat d'obtenir més resultats".**

La vida a l'Eixample presenta els problemes de tota gran aglomeració urbana molt concentrada. Algunes dades d'interès: hi viuen 340.000 persones, és la zona d'Europa amb un percentatge més alt de gent gran. **"Aquest percentatge —ens diu la regidora— augmentarà i hem de preveure el problema, construint residències i adaptant pisos**

grans perquè hi puguin viure tres o quatre persones. No podem deixar-ho tot en mans de la improvisació".

Un districte viu

L'Eixample, tot i el nombre de vells i la proliferació d'oficines i establiments comercials, no és un districte mort. Fa uns anys molta gent se n'anava. Ara la tendència s'ha invertit. La gent jove hi retorna. S'aprofiten els habitatges grans, que abunden en aquesta zona, per instal·lar-hi la vivenda i el despatx professional.

Joaquina Alemany ha viscut tota la vida en aquesta zona de Barcelona que té un regust molt propi i peculiar. Coneix com pocs la seva problemàtica. Ens comença parlant del "caos" circulatori. **"El fet —assenyala— que no estiguin contruïts els cinturons de l'entorn de Barcelona provoca que tota la circulació hagi de passar per aquí. És un problema molt greu".** D'altres qüestions preocupants, se-

Joaquina Alemany lamenta que els districtes no tinguin més poder de decisió.

gons la nostra interlocutora, són la seguretat ciutadana i la manca d'equipaments. **"Estem treballant molt seriosament en aquest tema. Volem que en un futur cada barri en tinguí suficients per al jo-**

vent y la gent gran. El problema és la manca d'espai i el preu del metre quadrat".

La descentralització, una necessitat

Fa un balanç del temps que porta al càrrec. Li complau especialment el contacte que ha mantingut amb els veïns que escriuen cartes i fan suggeriments, molts d'ells prou interessants, per millorar les coses del barri. **"S'ha fet —diu— una política participativa. El problema és que només disposem de vint-i-dos milions com a fons de lliure disposició. Els districtes no tenen cap poder de decisió. La Casa Gran fa tots els projectes. Per desgracia, en deu anys de democràcia, l'Ajuntament de Barcelona no s'ha posat al dia, no s'ha fet una organització de dalt a baix com permet la Llei de Règim Local. S'ha de fer la Carta Municipal i regular la descentralització per apropar els problemes al ciutadà. L'únic en què ens hem posat d'acord és en la divisió de la ciutat en deu districtes".**

La Carta Municipal vigent és de l'any 1965 i, segons la regidora de l'Eixample, l'Ajuntament de Barcelona fa allò que diuen els tècnics. Això la neguiteja. Creu que no es pot deixar la urbanització exclusivament en mans dels tècnics. **"S'ha de fer —afirma— una política participativa i establir un ordre de prioritats que vinguin marcades per les necessitats reals de la ciutat. És absurd que ens hàgim**

d'amotllar als capricis d'un arquitecte que ve de fora i vol guanyar una medalla". I diu, tot referint-se al tema de les places, que els ciutadans les volen com la d'en Gaudí, a la Sagrada Família.

Restauració de façanes

Tota la vida ha viscut al carrer de Llúria i no se'n mouria per res del món. Li agrada el seu barri i s'hi sent identificada. Diu que és el cor de la ciutat i no ha de perdre el temps en desplaçaments. Joaquina Alemany defineix l'Eixample com un museu viu del modernisme i ens parla de la Batlló, la Casa Elizalde, la Sagrada Família, La Pedrera, i d'altres mostres arquitectòniques d'indubtable valor i no prou conegudes ni valorades per molts ciutadans d'aquí.

Una de les coses que la satisfan és la iniciativa de molts veïns que han restaurat o netejat les façanes, fet que dona una dimensió nova a l'Eixample. És una acció que se situa en la línia de recuperació de la ciutat per fer-la més habitable. **"S'ha de vigilar —afegeix com es fa aquesta tasca de neteja o restauració, perquè algunes cases s'han embrutit més. El procés no és sempre senzill i s'ha de mirar de fer les coses bé".**

Una altra iniciativa que la regidora considera molt necessària és la recuperació de l'interior de les illes per fer-hi jardins, com va pensar inicialment l'enginyer Cerdà. Això suposaria, sens dubte, una

Casa Milà, "La Pedrera", obra del genial arquitecte Antoni Gaudí.

isme

gran millora i una transformació radical de l'Eixample. "Accions d'aquest tipus — afirma la nostra interlocutora — són necessàries perquè tots poguem gaudir de la ciutat i no s'hàgim de marxar cada cap de setmana".

Manquen Serveis Socials

Joaquima Alemany reconeix que poden oferir molts pocs serveis socials i que, sortosament, la iniciativa privada cobreix el buit que deixa el sector públic. Ens parla d'una entitat de la Sagrada Família —tot un exemple— que només acull gent gran, malalta i abandonada.

Un altra problema que la preocupa és la droga. "No tenim —diu— ni un centre. No s'han pres mesures prou serioses i la realitat cura és que moltes famílies acaben destrossades. La pilota es fa cada cop més grossa". Tampoc no li agrada l'espectacle, tan freqüent a molts carrers centrals de Barcelona, de nois en edat escolar que se situen a les cantonades per netejar cotxes i obtenir una compensació econòmica. Demana solidaritat i una col·laboració estreta entre entitats i institucions per acabar amb aquesta problemàtica social. "Si no ens hi posem tots —sentència— no ens en sortirem".

Una de les coses que il·lusiona més actualment la regidora és la posada en marxa, el curs vinent, de l'Escola Pública Joan Miró serà la primera escola pública catalana. És situada al Parc de l'Escorxador i tindrà una capacitat per a set-centes places. Ultra això, d'ençà que és al districte, s'han agençat totes les escoles públiques del barri perquè estaven en un estar lamentable.

Descata també com a fet molt positiu, en la part final de la nostra conversa, l'estudi que s'ha fet del subsòl de l'Eixample. És un estudi que no s'ha fet a cap altra lloc de Barcelona i és de gran utilitat.

És una mica tard. Ja és fosc al carrer i la regidora ha d'assistir a un sopar, una d'aquelles activitats que li perllonguen sovint la seva jornada laboral. Són coses que fa de gust, perquè li agrada el contacte amb els veïns, trepitjar el barri, conèixer directament la seva problemàtica. Aquesta nit, com en l'altres ocasions, l'acompanyarà el seu marit, un industrial que comparteix les inquietuds d'aquesta dona que, amb pols ferm, treballa i lluita per aconseguir una ciutat més humana i habitable.

TOMÀS PUNTI

"La revenja de la mediocritat racionalista de les quadricules de l'Eixample —va dir Pla— és l'exabrupte genial de la Sagrada Família"

S'han instal·lat uns fanals modernistes, obra de l'arquitecte Pere Falqués, a l'Avinguda Gaudí

La Sagrada Família, un exabrupte genial

L'Eixample és un cas d'uniformitat i un cert ensopiment per la geometria de les quadricules. Els marges de llibertat i creativitat són a les cornises que es varen deixar al lliure arbitri dels propietaris. Els edificis han estat rematats d'una manera variada, amb encert o poc gust, segons la sensibilitat de qui n'ha estat responsable.

Barcelona estava encerclada per les seves muralles gòtiques i es va ampliar per l'Eixample. El decret que signà la reina Isabel II pel qual es demolien les muralles ha estat un dels esdeveniments cabdals en la història moderna de la ciutat comtal. L'Eixample s'edificà sobre el projecte de Cerdà que malauradament no va ser respectat en les quadricules que l'enginyer projectà com a jardins.

Un dels indrets més típics i bonics de l'Eixample és la Sagrada Família. Molts n'han parlat i l'han descrit, però pocs ho ha fet d'una manera tan precisa i magistral com Josep Pla: "La revenja de la mediocritat racionalista de les quadricules de l'Eixample de Barcelona és l'exabrupte genial de la Sagrada Família. Si un dia qualsevol i d'una manera deliberada, després de passejar un parell d'hores pels carrers de l'Eixample, us presenteu davant de la Sagrada Família, sentireu un xoc estrany, tindreu la sensació de trobar-vos no davant d'una cosa diferent, sinó d'una cosa absolutament i voluntàriament distinta. D'estudiant, en les meves inacabables divagacions pels carrers de les quadricules, vaig fer moltes vegades aquesta experiència, sense poder-me explicar mai, però, les causes que portaren Gaudí a accentuar fins al deliri aquesta diferència".

T.P.

CALENDARI

Diumenge, 22 de juny. XII del temps ordinari. Sant Paulí de Nola, bisbe; sant Joan Fisher i sant Tomàs Moro, màrtirs. El sol surt a les 4,17 i es pon a les 7,28 (hora solar). Festa major a Bonastre.

Dilluns, 23 de juny. Sant Zenón i sant Zenas, màrtirs; sant Jacob, patriarca i santa Agripina, verge i màrtir.

Dimarts, 24 de juny. La Nativitat de sant Joan Baptista. Sant Orenç i sis germans màrtirs. Festa major a l'Arbocet, Arties, Boí, Campdavànol, Hospitalet de Llobregat, Les, Montgat, Palamós, Sant Joan de Vilatorrada, Sarrià de Ter, Valls, Vilada, Vilassar de Mar i Pineda de Mar.

Dimecres, 25 de juny. Sant Guillem, abat; sant Pròsper, bisbe, sant Adalbert, confessor i santa Eva, monja.

Dijous, 26 de juny. Sant Joan i sant Pau, germans màrtirs; sant Pelai, nen, màrtir i santa Perseveranda, verge.

Divendres, 27 de juny. Ntra. Sra. del Perpetu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe doctor i sant Ladislau, rei.

Dissabte, 28 de juny. Sant Ireneu, bisbe màrtir. Sant Paulus I, papa i sant Argimí, monjo màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

22 de juny. Diumenge XII de durant l'any. Lectures: Primera, Za 12,10-11, S 62, segona Ga 3,26-29, tercera Lc 9,18-24.

23 de juny. Dilluns de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, 2 R 17,5-8.13-15a.18, S 59, segona Mt 7,1-5.

Vigília de sant Joan Baptista. Lectures: Primera, Jr 1,4-10, S 70, segona 1 Pe 1,8-12, tercera Lc 1,5-17.

24 de juny. Dimarts. Naixement de sant Joan Baptista. Lectures: Primera, Is 49,1-6, S 138, segona Fets 13,22-26, tercera Lc 1,57-66.80.

(2 R 19,9b-11.14-21.31-35a.36, S 47, segona Mc 7,6.12-14).

25 de juny. Dimecres de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, 2 R 22,8-13;23.1-3, S 118, segona Mt 7,15-20.

26 de juny. Dijous de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, 2 R 24,8-17, S 78, segona Mt 7,21-29.

27 de juny. Divendres de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, 2 R 25,1-12, S 136, segona Mt 8,1-4.

28 de juny. Dissabte de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, Lm 2,2.10-14.18-19, S 73, segona Mt 8,5-17.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Paràboles i alegories

PERE CAMPÀS BONAY
Monestri de l'Estany

Quan sento la remor sorda, mentre estudio, d'alguna peregrinació que arriba a visitar SANTA MARIA DE L'ESTANY, encapçalada pel seu rector, em ve, primerament, la idea de la paràbola en què Jesús parla del pastor i les ovelles, imatge eclesial de col·lectivitat. Posaré sobre les ovelles pastors que les pasturaran; llegeixo en Jeremies. En canvi, quan veig aquells fidels reunits al temple, en altre temps monàstic, participant de la missa i apropant-se entre cants a rebre el PA eucarístic, em ve, més aviat, a la memòria aquell símbol del cep i les sarments, amb què Jesús vol donar entendre la unió vital amb ELL. Jesús i els creients, els quals ELL ha fet justos al patíbul amb la sang de les seves venes...

HOMES I INSTITUCIONS

Memòria de l'abat Marcet

El dia 13 de maig de 1946 l'ànima del pare Antoni M. Marcet, abat de Montserrat, entrava en el repòs del Senyor. S'han complert, doncs, quaranta anys d'aquest traspàs, que va commoure

no solament la comunitat a la qual ell havia dedicat amb zel i esforç la seva vida, sinó que també va impressionar a cercles més amples del nostre país.

Ran mateix de la seva mort es va dir i es va escriure força sobre la seva rica personalitat. Després no s'ha deixat de remarcar en altres escrits alguns trets de la seva vida i sobretot de la seva obra. En aquest aspecte estem bastant fornnits de dades, fets, anècdotes, de les seves relacions i de la seva influència. Però, per bé que no s'hagi deixat del tot, potser no s'ha guardat tant la seva rica personalitat espiritual, la vida íntima, pletòrica de trets característics, fonamentada en la seva gran talla d'home de caràcter, molt personal, fort, i que pels qui el vam conèixer, se'ns fa més albirador encara a mida que passen els anys.

I és que, si la llista d'obres externes, realitzades durant el seu abadiat, des de les construccions fins a l'impuls donat a la cultura, ens resulta llarga i densa, són encara més de notar els motius profunds que les impulsaren. Primer de tot podríem assenyalar el seu arrelament a la terra —punt que no ha estat omès en el que d'ell s'ha escrit—, i, en concret a Montserrat. Els pares l'ofrenen de petit en condició d'escolà. I de l'Escolania passa sense interrupció al Monestir per esdevenir monjo. Si s'exceptuen uns set anys, passats en un ambient encara més tancat que Montserrat, com fou el del Sacro Speco de sant Benet a Subiaco (Itàlia), es pot dir que la seva cursa fou sempre en l'ambient monàstic de donació a Déu, com la fita principal, i seguint i fent seguir la Regla benedictina, que ell estimava com la millor guia, després de la Paraula de Déu.

Marcet, encara jove, és elegit abat del seu Monestir. Si ell es considerava inepte per ser pare de monjos, altres foren de parer diferent, ja que havien intuït quelcom d'aquell fonament d'espiritualitat que ja havia començat de veure's per la seva profunditat i per la seva solidesa. Al davant de la seva comunitat l'abat Marcet esdevé un fervent animador de la vida es-

piritual dels seus súbdits; amb una convicció forta d'humilitat, d'una indefectible rectitud i d'un sentit profund de justícia. Rectitud i justícia que ens donen més a conèixer quan es veu obligat a enfrontar-se amb els poders públics del seu temps, i que li reporten, en més d'una ocasió, serioses incomprendiments, dificultats, que ell sap suportar amb serenitat, encara que no li estalvien el dolor, i li deixen ferides obertes. Malgrat tot, no va admetre en cap ordre concessions que anessin contra la justícia, contra la llei. Com que ell no havia passat ni coneixia la permissivitat, tampoc no la va entendre: quan detectava quelcom que no fos just, que no fos recte, ho fustigava amb fermesa i fins i tot amb violència.

La virtut de fortaleza s'alia en ell amb una humilitat profunda. Es fa conscient de les pròpies limitacions —li costava, per exemple, parlar, no era fàcil en escriure— i així resta a segon terme, malgrat que ara ell s'hagi de posar a l'inici de moltes iniciatives, de belles

realitzacions que, amb tota raó, podrien anar encapçalades pel seu nom.

És explicable que parlant ell de la seva "pobra vida", tingués una posició de fe de cara a Déu, no pas en unes ocasions isolades, sinó amb una persistència que li conferia un efluvi sobrenatural. Aquesta aspiració de cercar Déu en tot, de trobar-lo en tota persona i en tota circumstància, es fa més i més palesa al final de la seva vida quan podia donar-se del tot a la pregària —pregària que no gustava dolceses ni consols de cap mena, segons una seva petició de jove— i quan fou provat amb la malaltia que ell considerava com una purificació i que prengué a l'edat, no pas gaire avançada dels seus seixanta-vuit anys.

De vegades ens preguntem com pensarien i actuarien aquests grans homes que ens han precedit, davant de mutacions radicals i no tan radicals com les que s'han esdevingut durant aquests quaranta anys, des del traspàs de l'abat Marcet. Ell, home donat a Déu i als homes, enamorat de la veritat —ja només sota aquest aspecte— s'hauria alegrat de tota innovació, mentre anés amb el signe de l'autenticitat: en qüestió de la Bíblia, de litúrgia, de l'Església en el món d'avui, de vida religiosa, de vida cristiana, d'ecumenisme, dels drets humans... El seu cristianisme romà no hauria suportat ni demores en admetre veritats amb presentació nova, ni estalviat treball en la seva aplicació. Potser quelcom li hauria costat esforç; però sempre hauria sortit en defensa del Concili, del Papa, sense crítiques ni reticències. Com en altres ocasions de la seva vida, li hauria bastat una insinuació, una paraula per llançar-se a l'obra.

Que Déu continuï donant homes d'aquesta fusta a la seva Església, al seu món.

ROMUALD M. DÍAZ
I CARBONELL

ADULTS EN LA FE

L'evangelí de Marc, una experiència catecumenal

JOAN GUITERAS I VILANOVA

D'acord amb una engrescadora hipòtesi del biblista C. Martini, actualment cardenal de Milà, hom establí, a l'article de la setmana passada, una il·lació entre els quatre evangelis i l'itinerari del cristià. Aquest angle de visió semblava oportú per a remarcar actituds bàsiques en ordre a assolir l'adultesa en la fe. Heus aquí la raó que em determinà a fer-me ressò d'aquesta teoria, ultra la categoria de l'estudiós que l'avalua. I que m'hi fa insistir novament.

Seguint aquesta formalitat, comencem a fixar-nos en l'experiència fonamental de cada etapa de la maduresa creient. Avui, per raó d'espai, descriurem la primera, la catecumenal. Les altres tres seran mostrades en els propers escrits.

El catecumen, un fascinat

El catecumen, aquell a qui s'ensenyen els fets essencials de la vida de Jesús i que vol rebre el baptisme, és algú que s'ha sentit endut per la força de la Paraula. La predicació primera, el "kerigma", llavor caiguda en terra bona, ha seduït i fascinat la seva persona. La fascinació ha estat tan forta que ha suposat un capgirament vital. De ment, de cor i de captinença. Una transmutació radical.

Per això, l'etapa descrita pel primer evangelista, és fonamentalment la de l'experiència de la conversió. S'anomena la "metànoia", que vol dir canvi ("meta") de mentalitat ("nous"). No és pas poca cosa. Una inversió d'idees, un capgirell absolut de perspectiva! És la modificació del jo i la seva circumstància, l'entorn, el medi. Una qüestió de despullament espiritual, de disponibilitat, d'abdicar

ció... I de renúncia a uns valors que no ho eren, però que centraven tot l'interès personal. Hom, ara, està il·luminat, perquè ha trobat el tresor i la perla. S'ho juga tot a una sola carta. Déu en Crist és el nou punt d'atenció.

Les coses provinents del cor

Martini considera que l'evangelista Marc descriu l'eix d'aquesta experiència a 7, 21-23. Hi llegim: "perquè de dintre del cor dels homes provenen els pensaments dolents: fornicacions, furs, homicidis, adulteris, avarícies, maldats, engany, impuresa, enveja, injúries, orgull, insensatesa; totes aquestes coses dolentes provenen de dins i embruten l'home". Una llista capaç de subministrar material a qualsevol sèrie televisiva de durada infinita. Si, el drama de l'home de sempre, la peripècia de l'home que no era home.

En definitiva, es tracta de purificar el cor, el jo, l'emotivitat, les tendències, els motius d'actuació... Ja es veu que l'evangelí demana d'anar a fons. És totalitzant. Quan hom s'hi agafa, l'estira. No és, de cap manera, una estirada angoixadora ni neurotizadora. És, en la seva pregona

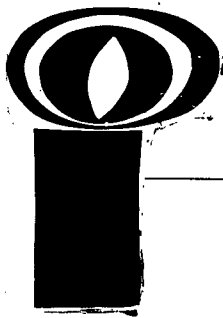
connexió, una deu de pau i d'alegria. Però suposa, de debò, un trencament. Tal com s'expressa en la llista de Marc.

En aquest munt de tendències dispersadores, hom hi reconeix la inutilitat. I sap que la llibertat té com a preu la renúncia. Només en la fe, donada i acollida en el baptisme que incorpora a Crist, hi ha un horitzó veritablement humà. Cert, s'haurà de reconèixer la necessitat de la salvació. Llavors, el catecumen, educant-se a l'escola del Mestre, arribarà a la invocació baptismal, la del cec i captaire Timeu: "Fill de David, Jesús, tingueu compassió de mi!". I es prepararà per a reconèixer l'amor de Déu en la mort de Crist: "Veritablement, aquest home era fill de Déu".

La conversió continuada

El creixement cristià, sintonia amb l'amorosa crida de Déu, sempre ha d'actualitzar la conversió. Hom se sorprèn, moltes vegades, amb reaccions personals que no tenen cap relació amb l'evangelí o que, fins i tot, li són contràries. Per això, a més a més de la primera conversió, hi ha després un teixit de conversions, d'assimilació de l'evangelí. Hom, refugiat en la misericòrdia divina i, per tant, serè, busca d'identificar-se amb Jesucrist. Per aquesta raó medita l'evangelí, el rumia, prega de ser disponible, demana de copsar els veritables valors i suplica de no ser seduït per les foteses de la vida.

La llista de Marc, la de les convívencies paganes del cor, és prou real, massa real. Esdevé aclaparadora. I cal trencar-la agosaradament. Amb la força de Déu. Si hom vol ser adult en la fe, és a dir, un veritable convertit.

La pregària eucarística (i 3)

"MIRARAN AQUELL QUE HAN TRASPASSAT"

Les paraules misterioses del profeta tenen el seu acompliment en la mort de Jesús: ell és el fill únic, traspassat pels nostres pecats. Una mirada plena de fe en el traspassat serà l'inici de la conversió i la possibilitat d'accedir a la font que renta els pecats: el costat obert de Crist, a la creu, d'on brolla sang i aigua.

Lectura del llibre del profeta Zacaries (12:10-11)

Això diu el Senyor: "Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó".

"TOT JO TINC SET DE VÓS, SENYOR, DÉU MEU"

Davant la font que és el costat obert del traspassat, ¿no tindrem set de Déu? Cantant aquest salm ens és fàcil recordar les paraules de l'apòstol: "tots hem begut el mateix Esperit!" (1 Cor 12,13).

Salm 62:2,3-4,5-6,8-9 (R.:2b)

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vós,
per vós es desviu el meu cor,
com terra cixuta sense gota d'aigua.

R.: Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.
Saciat del bo i millor,
us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat,
i sóc feliç sota les vostres ales.
La meua ànima s'ha enamorat de vós,
em sosté la vostra mà. R.

"TOTS ELS QUI ESTEU BATEJATS US HEU REVESTIT DE CRIST"

La força unificadora dels fills de Déu, allò que supera tota forma de divisió humana, és la incorporació a la persona de Crist. El baptisme és el sacrament d'aquesta incorporació, i per això la circumcisió ja no compta per a la salvació. La circumcisió significava la incorporació al poble de les promeses, però el baptisme incorpora a la realitat, que és Crist.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (3:26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots som una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

Si la pregària eucarística és recitada pel sacerdot, ¿què li queda fer a l'assemblea? Cal respondre a aquesta pregunta, després d'haver explicat per què la pregària eucarística ha de recitar-la només el sacerdot.

• L'EUCARISTIA DE L'ESGLÉSIA

Primer de tot, cal recordar quelcom molt important: el sacerdot celebra l'eucaristia de l'Església, la que Jesucrist ha donat a l'Església en el sopar i la que li continua donant —precisament per mitjà del sacerdot— "cada vegada que se celebra aquest memorial". L'Eucaristia no és exclusiva del sacerdot; és de l'Església, és a dir, dels fidels de Crist, alguns dels quals són pastors i altres no ho són. Per això, quan el sacerdot recita la pregària eucarística no s'aïlla de l'assemblea que actualitza l'Església de Jesucrist, com un membre d'ella que té la missió de presidir-la en nom de Crist, fa pujar vers el Pare, "per Crist, amb ell, i en ell", la lloança, l'acció de gràcies, l'ofertament del misteri de Crist.

Un cop s'ha vist clar això, aleshores la pregunta també es clarifica: ¿quines són les intervencions amb les quals l'assemblea reunida expressa la seva participació en aquest moment central de la celebració eucarística?

La resposta és senzilla, i l'experimentem cada vegada que participem en una missa: són les aclamacions. Normalment, ara, tres aclamacions: el "Sant, sant, sant", l'"Anunciem la vostra mort...", i l'Amen final. En algunes litúrgies orientals hi ha més aclamacions; p.e., algunes fan dir Amen a l'assemblea després de les paraules consagratòries de Jesús. En la nostra litúrgia, les pregàries eucarístiques per als infants tenen també més aclamacions.

• L'AMEN CONCLUSIU

D'aquestes aclamacions la més antiga i més important és l'Amen final. A la descripció que fa sant Justí (any 150) de la missa dominical ja parla d'aquest Amen com d'un moment molt significatiu. I ho és. ¿Us imagineu un discurs sense aplaudiments, o un brindis sense gest d'aprovació? Tothom interpretaria que es tracta d'una desautorització o un menyspreu envers el que ha parlat. L'Amen de l'assemblea és com una manifestació d'adhesió a tot el que s'ha dit i s'ha fet en la pregària eucarística. Vol dir que és cert que tots lloem el Pare; que tots celebrem el memorial del Fill i que, per ell, amb ell i en ell, volem donar al Pare tot honor i tota glòria; que tots, en fi, som conscients de formar la unitat de l'Esperit Sant, la santa Església, i d'actuar moguts per l'Esperit, al qual hem invocat repetides vegades durant la pregària eucarística.

L'Amen de l'assemblea expressa molt bé que l'eucaristia que estem celebrant és un acte de l'Església. Per això cal que sigui vibrant, sonor, explícit. Els ulls de tota l'assemblea han d'estar fixos en el pa i el calze que el sacerdot manté elevats, en actitud d'ofrena i de manifestació, en una mena de desig d'unir la taula de l'Església amb la taula trinitària celestial.

• EL "SANT, SANT, SANT"

Una altra aclamació és el "Sant, Sant, Sant". És una lloança alhora trinitària i cristològica, que queda sempre introduïda per les últimes paraules del prefaci: "Per això, amb els àngels i els sants proclamem la vostra glòria, tot dient..."

Heus aquí, per tant, una aclamació que no volem fer pas sols.

L'Amen conclusiu és ben bé l'aclamació de l'assemblea reunida. El Sant, en canvi, va més enllà d'aquestes fronteres terrenes, per enllaçar amb la lloança celestial. Correspon a la invitació: "Amunt els cors!". I és que la pregària eucarística, i la celebració eucarística, no esgota el seu sentit només en l'àmbit terrenal; el Crist que celebrem i que és present i donat, és el Crist gloriós, celestial. La lloança a la santedat de Déu, i al "qui ve en nom del Senyor" posa a l'assemblea en una comunió explícita amb la lloança eterna de Déu, que omple el cel i la terra de la seva glòria.

Una conseqüència molt directa d'aquesta aclamació hauria d'ésser l'atmosfera d'adoració, de respecte, d'admiració, amb que entréssim en la pregària eucarística. A l'eucaristia res no és banal, res no és "una cosa qualsevol". Els Pares de l'Església i la litúrgia parlen sovint dels "divins misteris", referint-se a l'eucaristia. I és així.

• L'ACLAMACIÓ DEL MEMORIAL

L'aclamació del memorial té, per la seva banda, totes unes altres característiques. S'adreça directament a Jesucrist, i proclama el misteri que celebrem, i que —com deia sant Agustí— "està sobre l'altar". Diem: "Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!". O bé aquesta altra: "Cada vegada que mengem aquest pa i bevem aquest calze, anunciem la vostra mort, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús"; o també una tercera: "Salvador del món, salveu-nos, vós ens heu alliberat, per la vostra creu i per la vostra resurrecció". Cadascuna d'aquestes aclamacions és introduïda per una invitació del sacerdot: "Proclameu el misteri de la fe"; o bé: "Heus ací el sacrament (= misteri) de la nostra fe"; o també: "Aclameu el misteri de la redempció".

El centre de l'aclamació és clarament el misteri de Crist, la seva Pasqua, la seva obra redemptora. L'aclamem perquè la nostra fe ens assegura que és aquest misteri el que està present entre nosaltres, per a celebrar-lo, per incorporar-nos-hi novament, espiritualment, i sacramentalment per la comunió eucarística.

Aquesta aclamació interromp en certa manera el moviment de la pregària adreçada al Pare, i enllaça amb les paraules de Crist que el sacerdot acaba de proclamar: "Feu això, que és el meu memorial". Hom diria que l'assemblea no vol deixar passar aquest moment sense donar testimoni de com està atenta i fidel a l'acció de Jesús, pel ministeri del sacerdot.

Després de l'aclamació, el sacerdot sol, reprendrà la pregària adreçant-se novament al Pare, i expressant-se en nom de tota l'Església tornarà a dir que "fem el memorial". L'assemblea podrà unir-se amb més consciència al sacerdot, perquè ha fet ja l'aclamació del memorial.

¿Qui no acompanyarà aquesta aclamació amb una mirada plena de fe al pa i al calze que hi ha sobre l'altar? ¿O, també, amb una mirada contemplativa al Crucifix que presideix la celebració? Les imatges del Crist majestat del nostre romànic, o del Crist jutge, són les que més fonament expressen el contingut d'aquesta aclamació eucarística. Perquè és el Crist gloriós, el que està assegut a la dreta del Pare, "coronat de glòria i majestat", mostrant les seves nafres i donant-nos el seu Esperit, el mateix que està —sacramentalment, però real en la totalitat de la seva persona— entre nosaltres, sobre l'altar de l'Església. És el Crist que ha vingut i que ha de venir. És el Crist que ens vivifica i que ens judica en el més profund de la nostra existència.

"SOU EL MESSIES, L'UNGIT DE DÉU. EL FILL DE L'HOMME HA DE PATIR MOLT"

L'evangelista Lluc posa la confessió de fe de Pere molt aviat dins la seva narració. Vol, sobretot, preparar la narració del camí cap a Jerusalem amb la invitació de Jesús al seu seguiment, feta tot just després de la confessió de Pere. En aquest diumenge destaquem sobretot el sentit del messianisme de Jesús: el misteri pasqual el defineix. En la propera festa dels apòstols —diumenge vinent— trobarem la mateixa escena evangèlica, centrada aleshores en la professió de fe apostòlica.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (9:18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: "¿Qui diu la gent que sóc, jo?" Ells li respongueren: "Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics". Llavors els preguntà: "I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?". Pere li respongué: "El Messies, l'Ungit de Déu". Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: "El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia". I deia a tothom: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà".

LA BÍBLIA A L'ABAST

"Quan era al desert"

En el salteri hebreu, aquest salm comença amb aquesta rúbrica: "Salm. De David. Quan era al desert de Judà". No és massa clar que el salm, almenys tal com el llegim avui, sigui obra de David. Potser el recopilador, deixant-se endur pel que es diu en el v. 2, l'atribuï al profeta-rei, recordant els temps de la persecució de Saül, llavors que David es veié obligat a internar-se en el desert de Judà i convertir-se en una mena de cap d'un grup de maquis (cf. 1S 22-23), o quan es veié també obligat a fugir del seu fill Absalom i vaguerajar pels guais del desert. La lectura del salm ens porta a identificar l'autor amb algun leuista que, perseguit pels seus enemics, ha d'abandonar el seu servei del temple i fugir-ne lluny. En el seu exili es marfon de marriment recordant quan us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós (v. 3). És en aquesta circumstància dolorosa que sent com la set —el desig— de Déu no el deixa viure, talment com la vegetació en el desert, mancada de la frescor i la vitalització de l'aigua. Tot jo tinc set de vós, per vós es desvia el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua (v. 2). I es llença a la recerca de Déu (v. 2a), perquè és únicament Déu que li proporciona l'autèntica felicitat —l'amor que em teniu val més que la vida (v. 4a)— fins al punt que la presència de Déu l'alimenta fins a saciar-lo plenament (v. 6a) —l'hebreu diu: se sadollarà com de greix i de medul·la la meua ànima— i és el que fonamenta la lloança que surt dels seus llavis. És també Déu que li ofereix el seu ajut fidelíssim: vós

sou el meu auxili, sota les vostres ales m'estremeixo de joia; s'ha enamorat de vós la meua ànima, la vostra dreta m'aguanta (vv. 8-9). I està convençut que al final Déu farà justícia i confondrà els seus perseguidors (vv. 10-11). Des del seu desert —real o simplement interior— el nostre salmista desitja Déu i l'invoca.

Des del desert del pecat

Avui recitem aquest salm com a espai de meditació després de la lectura del misteriós text profètic de Zacaries sobre el Messies-Rei-Pastor, enviat per Déu al seu poble i assassinat pels seus, que el rebutgen. Així el poble es troba ara esmaperdut, enmig del desert del pecat, on la vida és del tot impossible: hi manca el doll d'aigua viva de l'amor realitzador de Déu. I Déu fa justícia. La justícia de Déu, però, no és la destrucció del seu poble assassinat d'ell mateix, més que del seu enviat, sinó que la justícia té un nom ple d'esperança. Es diu misericòrdia i perdó, com a manifestacions del seu amor. El poble llavors, reanimat per l'amor salvador de Déu, adquireix consciència del seu estat llastimós, i, mi-

rant aquell que han traspassat, fa per ell un dol com el que es fa per la mort d'un fill únic. Tot és a punt perquè esclati la meravella de Déu. Aquell dia un doll abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem (Za 13:1). Mentre celebrem l'eucaristia —el memorial de la mort i la resurrecció del Senyor— també nosaltres "mirem Aquell que han traspassat", Jesucrist crucificat i traspassat d'un cop de llança. I contemplem com del costat obert de Crist en brolla el doll dels sagraments de la salvació de tot el món. I des del desert del pecat del món —i nostre— clamem amb el salmista: Vós sou el meu Déu, Senyor, jo us cerco, tot jo tinc set de vós. I ell, el nostre Déu, és allà, damunt de l'altar, fet el nostre aliment, el doll d'aigua viva que esborra el desert interior nostre on cuitem a morir-nos de set. Menjant-lo a ell som també nosaltres amb ell i per ell, doll d'aigua viva per a la salvació del món. Una vegada més, de la lloança per la salvació de Déu, de la nostra celebració eucarística, en brolla l'exigència missionera d'anar a convertir tothom, celebrant amb tothom la nostra fe.

Un salm per a l'home modern

Per paradoxal que sembli, l'home modern té una set ardent de Déu. Precisament perquè en la seva follia l'ha rebutjat, i fins allà on li ha estat possible, l'ha traspassat, n'ha prescindit, es troba perdut i assadegat al bat del sol en ple desert. Ha volgut prescindir del Pare, i ara l'orfenesa no el deixa viure. Volia ser persona, persona lliure, i es troba esclau del seu propi pecat. Déu, però, ve en la seva ajuda. Li dona la set i la font. Així la humanitat assadegada de Déu, troba el seu remei i el seu consol —la seva vida— en Déu mateix. Quants dels nostres homes i dones actuals, no recorden amb enyor els dies que "contemplaven Déu al seu santuari i hi veien el seu poder gloriós"? Aquells dies, potser llunyans, però mai esborrats del tot, de la pràctica religiosa. I era pràctica sincera. Potser poc madura, sense una formació profunda i correcta, però sincera. La van abandonar perquè s'abeuraven en altres fonts més seductores. Però assecades aquestes fonts d'aigua soma i enganyosa, ha aparegut la set que crema les entranyes. I potser sense saber-ho massa, en el seu interior manllevem les paraules del salmista: Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. Tot jo tinc set de vós, per vós es desvia el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua (v. 2). Potser que els qui tenim a flor de llavi l'aigua de la vida, els creients, tinguem una consciència ben viva de la necessitat d'aigua creient que, sabent-ho o no, té l'home modern. Podem i hem de fer més del que fem per treure'l del seu desert ardent.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

6. Robert Hooke dona nom a la cèl·lula

Quan Leeuwenhoek contemplà amb el seu microscopi simple els glòbuls vermells i blancs de la sang no sabia que veia unitats fonamentals de vida; és a dir autèntiques cèl·lules. És clar que això era més veritat, com hom sap, pels leucòcits que pels eritròcits, ja que aquests pròpiament no són cèl·lules completes, són sense nucli; però la descoberta era de primer ordre. En aquell moment no es tenia la més mínima idea de com tot ésser viu està compost d'aquestes unitats que anomenem cèl·lules, que actuen individualment per a bé de tot l'organisme. La troballa apareixia només com una simple curiositat. I cal dir, per no deixar les coses a mitges, que un altre investigador microscopista Jan Swammerdam (1637-1680), també holandès, ja havia fet el 1658 la mateixa troballa que el 1673 féu Leeuwenhoek, d'aquesta composició de la sang, però no s'hi veié importància fins cinquanta anys més tard, que la va fer notar el metge Hermann Boerhaave (1668-1738). També com una curiositat, però aquesta més intrigant, va ser considerada la troballa dels "animàlculs" (espermatozous) del semen humà, dels quals es van fer les hipòtesis més pintoresques, com ja tocarà explicar més endavant. Encara som lluny del coneixement del paper de les cèl·lules, siguin germinals o no! Però és ara pre-

cisament que s'inventa el nom de "cèl·lula", i l'inventor és un físic:

Robert Hooke (1635-1703)

Aquest científic, que havia de passar a la història per diversos motius va ser primer un nen malaltís. Va néixer a Freshwater (illa de Wight, Anglaterra). Aconsegüí, no sense dificultats entrar a la universitat de Oxford, i Robert Boyle (1627-91), que el descobrí molt capaç per la ciència, el protegí i el convertí en col·laborador seu. Si la cèlebre màquina de buit de Boyle va poder portar-se a cap va ser gràcies a l'habilitat mecànica de l'ajudant Robert Hooke.

Acabada la carrera de físic, Hooke aviat va adquirir prestància. El 1663 ja entrava a formar part de la Royal Society, i en fou secretari del del 1677 al 1683. Es dedicà a moltes coses: són cèlebres les seves discussions amb Isaac Newton sobre la teoria de la gravitació, perquè, de fet, ell ja havia ideat una explicació semblant a la newtoniana, encara que no prou completa, i li semblà que el cèlebre matemà-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

tic de Cambridge li plagiava la teoria; també va inventar una explicació de la naturalesa de la llum, que considerà feta d'ones, en contra de Newton que la feia corpuscular, avançant-se així a la teoria ondulatoria, més completa, de Huygens; va estudiar l'acció de les molles; tots els estudiants recorden la llei de Hooke referent a la proporcionalitat entre el desplaçament de la molla i la força deformant; i també descobrí que quan es deforma una molla els temps per tornar a la posició d'equilibri no depenen de l'amplitud de la variació, fenomen bàsic per la construcció de rellotges de butxaca o de pulsera. I moltes altres coses que fóra llarg d'enumerar.

El nom de "cèl·lula"

Robert Hooke també és dedicat a la microscopia. Fins i tot va publicar un llibre el 1665 "Micrographia", escrit en anglès i no en llatí, al contrari del que feia

tothom en aquell temps. En aquesta obra detalla moltes coses que ha vist amb el microscopi. Les seves investigacions sobre insectes només poden comparar-se amb les meticolosíssimes fetes per Jan Swammerdam. També va estudiar plomes d'ocells i escates de peixos, i en féu dibuixos clars i artístics. Sembla, però, que l'ajudà en el dibuix Christopher Wren, el cèlebre arquitecte constructor de la nova catedral de Sant Pau de Londres.

Ara bé, el descobriment microscòpic que l'ha fet famós, més que no pas tots els altres plegats, va ser el d'una cosa ben senzilla: l'estructura del suro. Mirant-ne amb el microscopi una finíssima làmina, va descobrir que era composta d'uns finíssims compartiments, sense entreteixits. I se li ocorregué posar nom a aquelles cavitats que acabava de veure. I les va batejar "cèl·lules", o sigui amb el diminutiu de la paraula llatina "cella" (que vol dir cel·la, cambra, compartiment). El nom era ben adequat, perquè de fet allò que ell volgué designar eren aquells compartiments, l'única cosa que

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

veia, i res més. A dins no hi veié res perquè no hi era. Ja se sap que el suro que es treu d'una alzina surera ja és mort, i per això el contingut de les cèl·lules ha desaparegut. El que el nostre físic anglès va veure va ser simplement el que ara anomenem parets cel·lulars de cèl·lules vegetals suberoses, és a dir, va contemplar "cèl·lules" en el sentit etimològic, que és el que ell li donà, però no cèl·lules en el sentit actual de la paraula, que expressa el conjunt format pel citoplasma i el nucli, coses de les quals haurem de parlar extensament més endavant. I no va descobrir-hi res més d'especial. Fins 173 anys més tard Schleiden i Schwann no ressuscitaran el terme inventat per Hooke donant-li el sentit actual.

Amb la paraula "cèl·lula" ha passat, doncs, una cosa semblant al que va passar amb la paraula "àtom". Etimològicament "àtom" vol dir indivisible, sense parts, però avui dia designa la unitat bàsica de cada element químic, que, com sabem, no té res d'indivisible: és compost de parts i té una enorme complicació. Semblantment "cèl·lula" per la seva etimologia significa un petit compartiment i prou, però amb aquest terme ara designem la unitat bàsica de la vida, l'última part d'un ésser viu que encara exerceix totes les facultats vitals de nodrir-se, créixer i reproduir-se, amb una gran complicació interior que no té res a veure amb aquell compartiment buit que veié Robert Hooke.

El grup d'instruments és força nombrós

El grup en una representació a Llinars del Vallès

En un muntatge musical

Els joves de Sant Isidor cerquen la resposta perquè l'home esdevingui lliure

Una quarantena de joves de la parròquia de Sant Isidor de Barcelona duen a terme una tasca consistent a mostrar com davant la problemàtica global del mal, solament l'estimació de Déu per l'home és la resposta perquè aquest esdevingui lliure i feliç. Aquesta és la temàtica d'una obra musical amb fragments recitats que té un missatge prou cristià com és el de l'amor de Déu vers l'home. Tanmateix l'obra duu un títol prou colpidor, que convida a una profunda reflexió personal i col·lectiva.

L'obra s'inicia amb uns interrogants: per què l'home vol fer d'aquest món casa seva i rebutja ser un ésser transcendent? Per què l'home menysprea Déu i se'n crea un altre? I la primera cançó hi dona resposta, també mitjançant interrogants. En el fons ja es comença a desprendre un anhel d'eternitat, de germanor, d'amor, d'esperança i de vida.

Però oblidant el Crist mort en creu, no ens adonem que encara som a Gethsemani i que la seva resurrecció no ha estat l'esclat d'amor que Déu-Pare desitjava. Si som a Gethsemani és perquè tot sovint el nostre orgull tanca el nostre cor i profana la pau del món. Per això hem de reviuir aquells

anhels d'amor del món vers Déu i d'amor del món vers l'home: les millors llavors.

Cal obrir els ulls i mirar entorn

Caldrà doncs obrir els ulls per despertar, per eixamplar el cor i escoltar, estimar i respondre ben fort als crits dels homes del món d'avui: els dels que pateixen fam, els dels presoners, els dels desarrelats,...

Tot això ho podem fer els homes i ho hem de fer els cristians "hi havia una vegada un jardí, era com el paradís i li deien món. On és aquell jardí on hauríem pogut néixer, viure sense odís ni plors, estimant i perdonant? Aquell jardí era fruit de l'amor: no serà que hem après a estimar sense amor?"

"Això amic meu, tan sols ho sap el vent; escolta la resposta dins del vent". Però aquesta resposta no és suficient. Per això, esbuca els murs del teu voltant que t'amaguen el món i no et deixen veure l'afamat, el temps com passa i l'home que continua essent explotat. Esbuca els murs del teu voltant que t'amaguen un món millor si no enganyes el germà, si

no tanques els ulls, si veus també els altres.

Ja és hora de deixar aquesta nit, el sol ja és ben alt i l'esperança acomplerta. Ells vénen pels camins i canten primaveres. Pateixen i malgrat ser rebutjats, criden ben fort que són éssers humans. Per tant deixem la porta oberta, obrim nostre cor i nostres mans a la seva llibertat; anem cap a la unitat: no més classes socials, no més injustícies econòmiques, no més anhels de pau utòpics. Si al nostre cor hi ha amor, l'amor ens farà lliures per estimar-nos. "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat. En això coneixeran que sou deixebles meus".

Una tasca d'equip

Qui ha fet possible aquesta obra que s'interpreta sense ajudes tècniques, llevat dels micròfons, ha estat la Margarida Quesada, en Joaquim Iglesias i la quarantena de joves anònims que fan que amb la seva veu, les naus dels temples es rejuveneixin. La Margarida i el Joaquim consideren la "pregària l'ànima i el cor de tota acció eclesial". En Joaquim assegura que la pregària mou el testimoni del cristià i que "el compromís a què

respon l'obra és el de l'amor de la caritat cristiana. Conseqüència d'aquesta n'és una esperança fonamentada en Jesús, un home que va estimar fins a donar la seva vida". Per tant "hem d'optar per la vida i la nostra dimensió social i solidària".

Però és la Margarida la que en el fons porta el pes d'estar davant del públic.

Margarida, d'on sorgí la idea primitiva de fer aquesta obra?

— Amb motiu de la trobada de Taizé i després de la darrera manifestació aclaparadora de fe i pregària jove, no vaig poder obviar de demanar-me què podíem fer nosaltres amb els nostres joves de la parròquia per poder crear un caliu comunitari similar al que n'havia estat testimoni.

Com es va anar desenvolupant aquesta idea?

— Bé, amb aquesta inquietud vàrem iniciar el treball de cercar els joves dels diferents grups amb l'objectiu fonamental de crear vincles de coneixença per tal de poder llançar un projecte en comú que fos quelcom que els motivés. Calia trobar quelcom atractiu, que a la vegada fos motiu de reflexió i pregària. Així em vingué el record d'aquesta obra que feia

anys havia escoltat a la parròquia de la Guineueta i que realment m'havia colpit força per la intensitat del seu text i les seves cançons.

D'on és tret el text?

— El text el van dur a Barcelona un grup coral de Santanyí, Mallorca, dirigit pel sacerdot Mn. Joan Matas, que varen fer algunes audicions a Barcelona.

Voldries afegir quelcom més?

— Sí. Voldria aprofitar l'oportunitat que tinc per testimoniar l'agraïment a aquell grup que ens ho va donar a conèixer i m'agradaria que sabessin que malgrat els anys encara podem reviuir uns sentiments de fraternitat, plens de sensibilitat junt amb el record emocionant d'aquelles inoblidables audicions.

La Margarida dient tot això, parla segura d'ella mateixa. Sap, com molts dels que es fan solidaris de les inquietuds dels joves, que la feina no és en va. Porta quatre representacions i l'èxit no vol que l'aclapari. Està convençuda que el missatge de l'obra no és una utopia i que tot depèn de cadascú. Gràcies!

JOAN D'ARQUER I TERRASA

A la trobada hi va haver diverses actuacions musicals i recreatives

100.000 joves a la trobada de la JOC francesa

100.000 joves francesos pertanyents a la JOC-JOCF (Joventuts Obreres Cristianes de França) van aplegar-se a Villaverde. Joves procedents de tot França van ser convidats a visitar els tres barris de la "ciutat": crear, existir i esclatar. Van examinar, així mateix les mil-i-una tasques de la seva vida diària: la feina, l'educació, els oficis, l'oci, els esports, etc. Sense oblidar la música, amb les actuacions de grups de rock o de "vedettes" com Karim Kacel o Sapho.

També va ser una ocasió pels joves de la JOC de reafirmar la seva fe en Déu i Jesucrist. El cardenal Decourtray, que presidia la reunió, en dirigir-se als joves, va dir-los: "Joventut obrera cristiana, l'Església us necessita, vol que existiu, que us mogueu, que parleu... No us desencoratgeu, endavant!". A les conclusions de la trobada podia llegir-s'hi: "La paraula fatalitat no existeix al petit diccionari de la JOC. Som 100.000 a la recerca de la vida".

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

La reina Sibil·la de Fortià perdé la corona a Sant Martí Sarroca

L'església de Sant Martí Sarroca forma amb el recent restaurat castell, un conjunt monumental de gran dignitat, dominant des de la seva privilegiada posició l'antiga població penedesenca.

Aquestes edificacions han estat l'escenari de grans esdeveniments de la història de Catalunya, sobretot pel que feia a la seva situació geogràfica de marca o frontera. Dels molts episodis importants que han arribat al nostre abast i que tenien com a protagonista el castell, hem triat el referent a la fi del regnat d'una de les sobiranes més controvertides de la llarga llista de reines de la Corona d'Aragó. Ens referim a Sibil·la de Fortià.

La noble Sibil·la

Anem doncs a explicar a grans trets la biografia d'aquest personatge, fins arribar a l'episodi relacionat amb Sant Martí Sarroca.

Sibil·la de Fortià va néixer a l'Empordà provinent d'una família de la dita noblesa menor. Era una dona d'un gran caràcter i també d'un gran bellesa. De molt jove entrà a formar part de la cort del rei Pere el Cerimoniós. Quan el rei va enviuar, la nostra Sibil·la també perdé el seu marit. Fou en aquell moment delicat, quan la nostra protagonista inicià una veritable lluita per atreure's el favor del monarca... Els resultats d'aquella tasca no es feren esperar, i es convertí al poc temps en l'amant del Cerimoniós.

Aquesta situació que es prolongà durant molts mesos, era afavorida pels dos fills del monarca Joan I Martí, que tot i no mantenir bones relacions amb el seu pare, els semblava que el concubinatge amb Sibil·la, evitaria un nou matrimoni reial.

El temps passava calmat, però quan ningú no s'ho espe-

Església parroquial de Sant Martí. D'una nau amb creuer i cimbori (d'època més moderna). Porta a la façana nord amb arquivoltes, tres columnes per banda i capitells. L'absis, "el més ric de Catalunya" (Puig i Cadafalch), té a l'interior i a l'exterior, arquivoltes i ábacs ornats, sobre columnes amb finestres enquadrades per columnetes. Capitells de temes vegetals i zoomòrfics. Retaule gòtic de Jaume Cabrera.

rava, el rei Pere anuncià el seu desig de mullerar-se el més aviat possible amb Sibil·la.

La cerimònia de les noces reals se celebrà a Barcelona i la coronació de la reina es féu a Saragossa. Com era d'esperar els fills del Cerimoniós no feren acte de presència en cap de les celebracions esmentades, declarant un rebuig total vers el comportament del seu pare i l'odi més aferrissat per la seva madrastra.

Les relacions dels prínceps i de l'alta noblesa envers els monarques s'esdevenia cada dia més tibant, sobretot pel comportament de la reina que seguia una política descarada d'afavoriment vers els seus parents i amics i contraris als interessos dels grans senyors del Principat. Tots esperaven una ocasió favorable per destruir aquell món insòlit i irreal que havia anat construint la reina Sibil·la, amb la total aquiescència de l'enamorat monarca.

Sibil·la abandona la Cort

El primer moviment en contra de la reina va deixar notar en el moment que el sobirà va caure malalt per la Pasqua de l'any 1386. En aquella ocasió, molts nobles abandonaren la cort, pensant que la fi del monarca era imminent, acostant-se a l'hereu de la corona l'infant Joan.

En aquella ocasió però el monarca superà la malaltia i fins i tot celebrà amb gran solemnitat la commemoració dels cinquanta anys de regnat.

I arribem al mes de desembre, que una nova recaiguda del rei féu que l'esperança d'una nova recuperació fos del tot impossible. Davant aquest fet irreversible, la reina Sibil·la es reuní amb tota la seva família i amics i es pregué la determinació d'allunyar-se ràpidament del Palau reial, i intentà fugir fora les fronteres del regne, per evitar la venjança del nou monarca. Així, entrada la nit del dia 29 de desembre, la reina i el seu seguici abandonaren el rei moribund, i recollint totes les pertinences que pogueren abastar, es dirigiren al port de Barcelona i embarcaren en unes naus disposades per la fugida.

Poc després de mitjanit els eclesiàstics i nobles que es trobaven en les cambres del rei, s'adonaren de l'evasió de Sibil·la i els seus. Amb tota la celebritat avisaren els consellers de la ciutat, que reunits en una sessió d'urgència prengueren les primeres mesures. L'ordre que es donà fou la de fer repicar totes les campanes de la ciutat perquè tots els veïns sortissin de les seves llars a la caça dels fugitius.

Entretant les barques que portaven la reina i el seu seguici, arribaren a la població de Sitges, i d'aquesta vila, carregant en muls totes les pertinences, es dirigiren vers el castell de Sant Martí Sarroca, propietat del germà de Sibil·la, Bernat de Fortià.

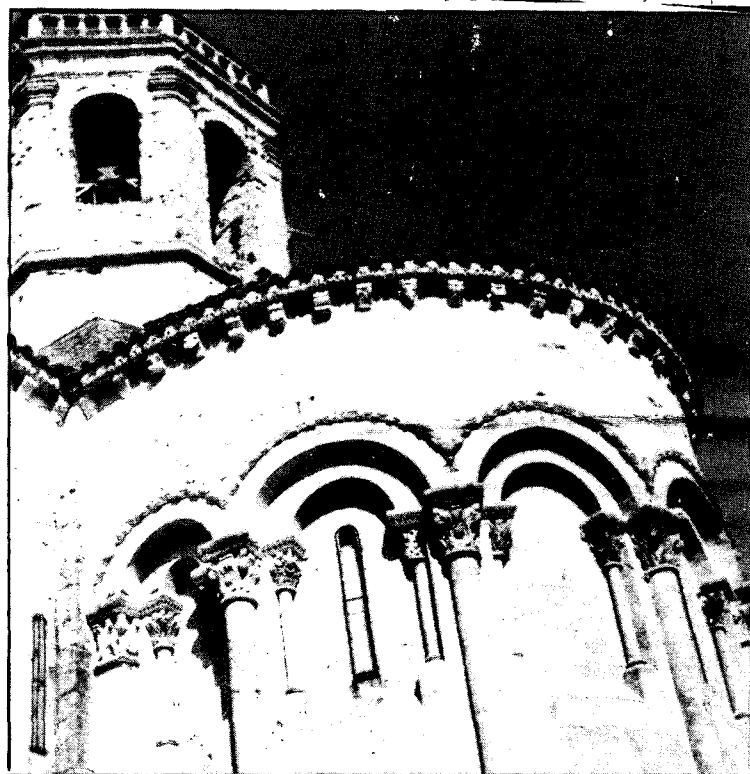
La notícia de la fugida de la reina, arribà ràpidament al palau del fill i hereu del Cerimoniós, el príncep Joan. Aquest inicià un seguit d'ordres i estratègies perquè fos del tot impossible la sortida de la reina del Principat.

Els correus i emisaris sortiren en totes direccions per demanar ajut a la noblesa escampada arreu del país, i als pocs dies totes les grans personalitats catalanes es dirigien en una sola direcció, al castell de Sant Martí Sarroca.

La llista de cavallers que es posaren en camí seria molt larga d'explicar, però voldria fer almenys esment dels més importants. En primer lloc el germà del pretendent al tron l'infant Martí i els seus fidels, el comte de Cardona Hug d'An-

glesola, Joan de Guimerà prior de l'ordre de Sant Joan de Jerusalem, Guerau de Cervelló, Bernat Galceran de Pinós, Ramon Alemany, Arnau d'Erill, Berenguer Roger i molts d'altres.

A primers de gener, la fortalesa del Penedès era ja assetjada sense possibilitats de fuita.

L'església és al municipi de Sant Martí Sarroca, a la comarca de l'Alt Penedès. (Foto Arxiu Gavin)

ta pels defensors. El dia quatre, uns parlamentaris del príncep Martí entraren en el clos del castell per exigir la rendició sense condicions. Aquesta primera entrevista entre els assetjats i assetjants, no produí cap fruit positiu, i no fou fins el dia sis quan arribà la nova de la mort del rei Pere el Cerimoniós, que la reina Sibil·la s'avení a entrar en conversacions amb el seu fillastre.

D'aquesta reunió que suposà fou plena de tibantor i odi, es prengué l'acord de rendir la plaça i obrir la porta als assetjants.

Empresonament

Un cop entraren els cavallers i els soldats dins el castell, empresonaren a tots els seguidors de Sibil·la, inclosa la mateixa reina i els seus familiars, sent traslladats als pocs dies a la Ciutat Comtal.

Deuria ésser certament interessant veure aquella autèntica processó de prínceps, no-

bles cavallers i soldats escoltant el nombrós grup de presoners tristos i abatuts, caminant per aquelles terres del Penedès i el Baix Llobregat camí de Barcelona.

Un cop a la ciutat, el príncep Joan que havia entrat feia pocs dies a la cort barcelonesa com a sobirà del regne, manà que s'iniciés el judici contra la reina vídua, la seva família i els seus seguidors.

El resultat d'aquell judici no es féu esperar, i la major part dels rebels foren condemnats a mort i executats públicament.

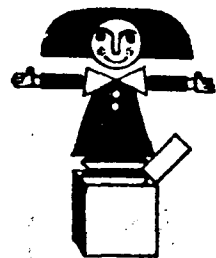
Entretant Sibil·la i el seu germà que restaven empresonats, se'ls atorgà una mesura

de gràcia respectant-los la vida, amb la condició de renunciar als seus títols i possessions, però seguint a la presó. I no fou fins al cap de molt temps, que reberen la llibertat, i restaren a la ciutat de Barcelona, totalment allunyats de la cort i de la política.

En una freda matinada de novembre de 1406, la reina lliurà la seva ànima a Déu, i fou enterrada en el convent de Sant Francesc, vestint els hàbits de l'ordre de les Terciàries Franciscanes.

Aquí hauria d'acabar la història de la dissortada reina Sibil·la de Fortià, però el seu cos no va tenir pau ni després de morta, car en les guerres carlines de l'any 1835, el convent i l'església de Sant Francesc foren incendiats, i les tombes totalment profanades. Les poques restes recuperades de la tomba de Sibil·la, per un desig exprés d'Isabel II, foren enterrades en el claustre de la catedral de Barcelona.

JOSEP Me BROTO I TWOSE

SORPRESES

FOCS ARTIFICIALS

VENDA A:

Rda. Sant Pere, 54 - Tel. 301 15 76 - BARCELONA

NO TANQUEM AL MIGDIA

ALTRES ARTICLES PER A LA REVETLLA

Una família de periodistes nord-americans

La saga dels Fink

Entre les personalitats del món de la premsa que acudiren al simposi de la FIAPE (Federació Internacional d'Associacions de Premsa de l'Església), organitzat per CATALUNYA CRISTIANA recentment a Barcelona, es trobava el periodista nord-americà John F. Fink. Aquest presidí les sessions de treball del matí i de la tarda de l'esmentat simposi, en les quals diversos professionals i responsables de la premsa catòlica mundial presentaren la situació de l'esmentada premsa en diversos països: Estats Units, Irlanda, Itàlia, França, Alemanya, Canadà i Espanya. Jack Fink, com familiarment se l'anomena, a més de Director del periòdic de l'Arxidiòcesi de Indianapolis, a l'Estat d'Indiana, és el President de la FIAPE. Té 55 anys, encara que no ho sembla, i és el model típic de l'americà actiu i eficaç: combina agudesa i penetració del periodista, amb la ment organitzadora de l'executiu.

El començament d'un gran setmanari

La història de John F. Fink forma part de la saga d'una famosa família de periodistes catòlics i està molt vinculada a un setmanari nord-americà **Our Sunday Visitor**, el nostre visitant dominical, del tipus de CATALUNYA CRISTIANA. OSV és el setmanari del seu tipus de més circulació en un país on abunden els setmanaris catòlics diocesans i nacionals. Algunes diòcesis se serveixen de l'OSV canviant un parell de pàgines de l'esmentada publicació i substituint-les per d'altres de notícies locals.

L'any 1912 el jove capellà de l'església de Santa Maria a Huntington fundava el **Our Sunday Visitor**, tenia llavors 37 anys. Uns anys més tard, 13 exactament, fou nomenat per la Santa Seu bisbe de

Fort Wayne, Indiana, la diòcesi on hi havia la seva antiga parròquia i el setmanari que havia fundat. Monsenyor John Francis Noll, es va dedicar plenament al servei dels seus diocesans, però no va abandonar la seva "criatura", el periòdic de la seva creació. Es pot dir que fins l'any 1956, data de la seva mort, l'arquebisbe Noll fou l'animador i l'ànima d'aquella publicació setmanal.

L'any 1930 va entrar a treballar a **Our Sunday Visitor** Francis Anthony Fink, conegut familiarment arreu del país com a "Bill Fink". Era el nebot del bisbe, nomenat posteriorment arquebisbe per la Santa Seu a títol personal. El bisbe es va preocupar que el seu nebot fos "passejat" per tots els departaments del setmanari, des dels administratius i menors, fins als de redacció, a fi que es familiaritzés íntimament amb el periòdic. Bill no solament es va familiaritzar, sinó que demostrà empena i una iniciativa dignes d'admiració. Sota el seu mandat, l'editorial de l'OSV va passar a publicar mitja dotzena de revistes i moltíssims llibres: Va créixer fins a arribar a ser una de les empreses editorials més grans dels Estats Units. L'any 1971, quan ocupava ja la Presidència executiva de l'empresa, va morir.

Jack, el renebot

John F. Fink, el President de FIAPE i que presidí el simposi de Barcelona, és el fill de Bill i, per tant, el nebot de l'arquebisbe Noll. El seu pare es va preocupar de, com havia fet el seu oncle amb ell, el seu fill gran —d'una família de sis— s'anés introduint en el setmanari. Jack, des de que estudiava a l'escola mitjana, es movia per l'OSV com en la seva pròpia casa: corrector de proves, redactor de la secció de joventut, redactor en cap, director en funcions, etc.

Quan Jack no havia fet encara el seu servei militar a l'Aviació, assistint a una assemblea d'Acció Catòlica a Boston, com a periodista i com a delegat diocesà, va conèixer Marie Waldron, de Filadèlfia, que també era delegada. Festejaren i es casaren l'endemà que Marie acabés els seus estudis a la Universitat. Actualment, és mare de set fills.

Després de la mort de Bill, Jack fou nomenat Vice-president executiu i anys després, President de la societat OSV Inc. La llista de càrrecs que, a més a més de la seva dedicació professional, ha tingut en organitzacions socials, ecumèniques i de premsa nacional catòlica, forma una llista impressionant. Durant diversos anys fou President de la CPA (Catholic Press Association), i ha estat organitzador de diversos congressos internacionals com a membre de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP).

La saga dels Fink

Jack Fink diu que el seu oncle-avi i el seu pare són les persones que més influeixen en la seva vida. De petit passava llargues temporades a la residència d'estiu de l'Arquebisbe, a la vora d'un llac on pescaven plegats. I a la seva vora jugaven a les ferradures.

La relació de Jack amb el seu pare Bill fou molt intensa, i no solament pels llaços familiars, sinó també per la seva relació laboral. Jack diu que el seu pare fou no solament un pare, a qui admirà i respectà, sinó també el seu millor amic. Ell fou el seu padri de nocces.

Alt, ulls blaus i cabell negre, el Sr. Fink practica diversos esports: cada dia fa 50 flexions de cames i juga uns dies al golf i d'altres a tennis o practica la natació. Llegeix i està al corrent de les publicacions de tot Estats Units, i en certa manera, de la resta del món.

John Fink presidí les sessions de treball del simposi de la FIAPE que se celebrà a Barcelona.

Comença cada dia el seu treball assistint a Missa.

La vocació de Fink i la seva dedicació a la premsa catòlica ha experimentat fa poc un canvi; canvi que ell agraeix molt ja que l'ha re-integrat al periodisme actiu, deixant les tasques merament gerencials. Actualment, és Director en Cap del periodisme diocesà d'Indianapolis i escriu una columna cada setmana.

David, el penúltim dels set fills de Jack i Marie, està ja al segon any de carrera a la famosa universitat catòlica de Notre Dame, on el seu pare va estudiar periodisme. Però ni David ni cap dels seus germans estudia periodisme. ¿S'interromprà la tradició periodística de la família? Així ho sembla, almenys de moment.

IGNASI SEGARRA, pure.

El calvari dels presos polítics a Polònia

La situació en què viuen els presos polítics a Polònia ha impressionat negativament tres metges francesos que han viatjat a aquell país. Denuncien el "tractament especial" que reben els presos i reclamen l'atenció de l'opinió pública mundial sobre uns fets que atempten contra els drets humans més elementals.

El doctor Liot i les doctores Le Guany i Liot-Houdett, de l'Associació Mèdica de suport a Polònia, tan bon punt han tornat d'aquest país, han posat el crit al cel i exposat fil per randa com tracta el règim de Jaruzelski els qui no combreguen amb les seves idees. La dissidència en aquell país es paga molt cara.

Els tres metges han recollit el testimoni de moltes persones, han trepitjat el país i els han donat llistes amb noms de presos que reben un tracte indigne. Estan en perill, viuen un autèntic calvari. Les condicions que han de suportar fan tèmer per la salut d'aquests presos polítics.

Es parla que són al voltant de 300, però estan barrejats amb els presos comuns i és difi-

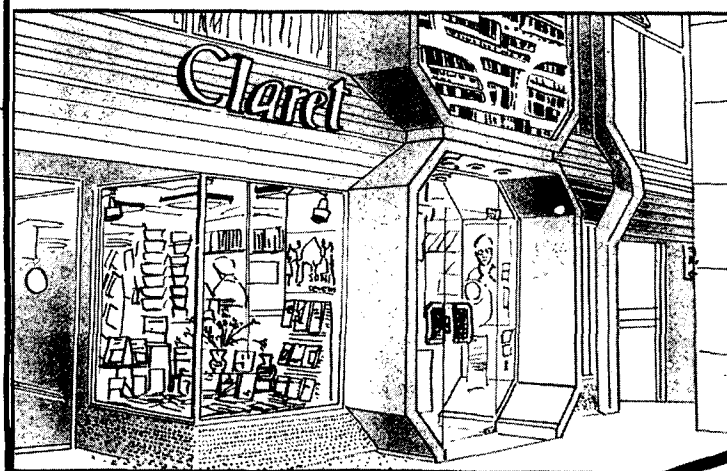
cil precisar el nombre exacte. Tot i que conviuen amb d'altres presos, les autoritats els reserven un tractament especial per minar la seva moral. Miren de fer-los passar gana, no els deixen dormir el nombre d'hores necessàries i dificulten els contactes directes amb els seus familiars i advocats. No els deixen rebre paquets, els despullen enmig d'un fred glacial i els miren amb menyspreu. L'estat psíquic de molts presos comença a ser preocupant. Molts pateixen tuberculosi, úlceres i dermatosi.

Les protestes que varen formular els metges francesos al Ministeri de Justícia de Polònia no varen servir de res. Un responsable d'aquest organisme es limità a dir que les informacions eren falses i que els presos polítics viuen en unes condicions dignes. Paraules tranquil·litzadores en aquesta versió oficial que no varen convèncer la delegació francesa. Els metges pensen que l'única esperança dels presos polítics és comptar amb el suport d'Occident. L'oblit i la indiferència és el pitjor càstig que poden rebre.

TP

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

SECCIONS ESPECIALITZADES:

Teologia
Bíblia
Catequesi
Pastoral
Pedagogia
Filosofia

Literatura
Psicologia
Sociologia
Postals
Audio-visuals
Discos-cassettes
Video

Llibreria Claret

Ferran Camps, diputat al Parlament de Catalunya, ha visitat Xile

“L'Església ha mantingut una ferma oposició a Pinochet”

Ferran Camps i Vallejo

“Xile viu problemes gravíssims: una dictadura brutal per part del govern; l'atur, que afecta a quatre milions de persones sobre onze milions d'habitants i l'habitatge que a la capital de Santiago afecta a un milió de persones que viuen en barraques i en condicions infrahumanes”, ha manifestat Ferran Camps, diputat al Parlament de Catalunya, que ha visitat recentment Xile.

Els antics parlamentaris xilens, és a dir, els d'abans del setembre de 1973, en què es va produir el cop d'estat del general Pinochet, convocaren una trobada organitzada per ells mateixos, amb els parlamentaris de països d'Europa i d'Amèrica. Hi eren presents una quinzena de parlamentaris que anaven des de Noruega a Itàlia, i des d'El Salvador fins a l'Argentina. Per part de l'Estat espanyol hi eren presents representants dels Parlaments basc i català, i entre els catalans, en Ferran Camps. La trobada tingué lloc el mes de maig a la ciutat de Santiago de Xile.

Una dictadura brutal

Ferran Camps manifesta que ja la trobada s'hagué de celebrar amb unes característiques molt especials degut a la situació política vigent. Precisament un dia d'aquells el sindicat “El Comando nacional de trabajadores”, que dirigeix Roberto Seguel, un demòcrata cristià, havia convocat una manifestació que fou prohibida, com totes, amb unes mesures d'una violència brutal. Tota la ciutat —comenta el nostre interlocutor— quedà paralitzada perquè foren suspesos els autobusos, taxis, metro i la circulació particular. Això en una ciutat de quatre milions d'habitants provocà una confusió impressionant. La ciutat fou ocupada no per la policia, sinó per l'exèrcit, que disparava gasos lacrimògens i operava

amb una repressió cruel. Hi hagueren alguns morts i més de dos-cents ferits”.

Aquest control dels militars és universal. Només cal dir que a la mateixa universitat de Santiago, prou acreditada en altres temps, ocupa el càrrec de Rector un general militar.

L'Església en l'oposició

Ferran Camps ha tornat de Xile vivament impressionat pels greus problemes que viu aquell país.

— Bàsicament són dos problemes: el de la gent sense feina, és a dir, quatre milions de persones en atur sobre onze milions d'habitants a tot Xile. Dels quatre milions d'aturats, un milió correspon a joves de menys de vint-i-cinc anys, que no han tingut mai feina. La dictadura del general Pinochet ha suprimit pràcticament tot el moviment cooperatiu i això ha contribuït als milions d'aturats. Abans de la dictadura existien les cooperatives; la gent treballava amb il·lusió per crear-se un petit patrimoni. A Catalunya és prou conegut el que és el cooperativisme agrari, industrial i de tota mena. Una altre problema gravíssim és el de la vivenda. A la capital de Santiago hi ha més d'un milió de persones que viuen en barraques en unes condicions infrahumanes. Aquesta gent que no té feina ni estatge, viu en una situació desesperada.

L'Església catòlica exerceix una missió social de primer ordre. Tant els seglars, aplegats en comunitats de base, com la jerarquia o l'Episcopat duen a terme una actuació molt important. “Defensen els drets humans reivindicant la llibertat d'expressió —diu el nostre diputat—, de circulació, de tota mena. He dit de “circulació”. Pensa que a Xile s'està en estat permanent d'excepció, i això fa ja tretze anys. L'Església ha mantingut una ferma oposició en aquest sentit”.

El cardenal Fresno ha creat l'organisme “Vicaria per la solidaritat” en el seu mateix palau episcopal, que ajuda a la gent que sofreix. Hi col·labora un grup nombros d'advocats, metges i assistents socials. Donen feina a famílies de presos, d'exiliats; tenen muntades unes botigues en què es ven tota mena de confecció feta per les pròpies mans. Cooperen en les parròquies amb una “olla comuna”, que és un sistema d'alimentar els famolencs. Però l'acció de l'Església, malauradament és insuficient.

Ferran Camps no creu imminent la caiguda de la dictadura xi-

lena. És veritat que el general Pinochet i el seu govern ha anat quedant aïllat internacionalment i econòmicament, però frena un possible procés democràtic el processament dels militars de l'Argentina, que ha espantat els dirigents militars xilens. Aquests tenen por de ser processats en cas d'un canvi de govern, en què es veurien compromesos i encerclats. També tenen por que passi un dia el que ha esdevingut a Filipines en que el president, Ferdinand Marcos agafà l'avió i fugí, deixant empanatats tots els altres militars.

Difícil situació pels partits polítics

Avui a Xile lluiten contra la dictadura en el poder, distints partits polítics. Ha un nucli del “centre”, que és conservador i liberal que el formen la democràcia cristiana i un sector dels socialistes, ajudats per la dreta i l'esquerra, més un sector del partit comunista que propugna l'acció violenta i de guerrilla. Aquest nucli central, l'eix del qual és la democràcia cristiana, es nega a dialogar

amb el sector comunista, en tant que no abandoni la lluita armada “De totes maneres —acaba dient Ferran Camps— és clar que tot-hom té una certa temença de fer-se càrrec del poder el dia que se'n vagin els militars, perquè la situació econòmica i social és tan difícil que serà costosa remuntar-la. Si ara es manté és a base d'una repressió i d'una violència que en un sistema democràtic és impensable. Qui es faci en el poder no ho tindrà gens fàcil”.

El grup de parlamentaris que visitaren conjuntament Xile han aprovat un document que s'ha enviat al mateix govern xilè, i que es lliurarà als respectius Parlaments i governs representants. “Hi ha un compromís moral de fer conèixer les nostres impressions als mitjans informatius. De fet el nostre simple viatge ha tingut ja una repercussió enorme a Catalunya, tant en la premsa, com a la ràdio i a la televisió, i això ja és una tasca positiva”, ha acabat dient el nostre diputat català.

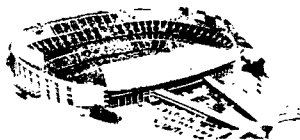
FRANCESC GAMISSANS

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llauna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT
Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9
Passem a domicili.

MÚSICA

Música a casa

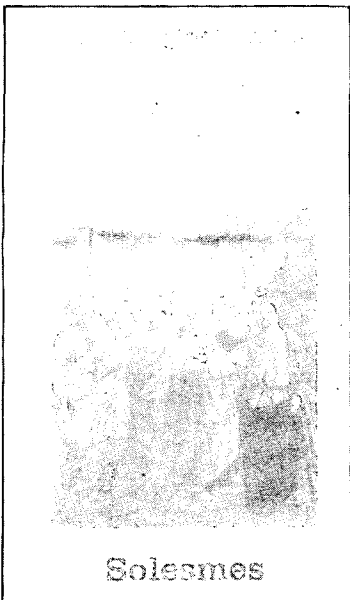
Cant gregorià pels monjos de Solesmes

Ara que sembla que descobrim la meravellosa música gregoriana tant des del punt de vista musical com del litúrgic, ens arriben a les mans unes excel·lents cassettes produïdes per les Ediciones Paulinas de Madrid amb cants de la comunitat benedictina de Sant Pere de Solesmes a França. Solesmes té una acreditada fama com a liturgistes i d'ençà del segle passat ha estat un mirall en el qual s'han fixat tots els amants de la música tradicional de l'Església en la litúrgia romana. Precisament el Principat de Catalunya on tant es va difondre el gregorià gràcies als dos congressos litúrgics celebrats durant el present segle, al prestigi que li va donar Montserrat, i a la difusió de les Shcola Cantorum a tantes parròquies i esglésies de comunitats religioses, han fet del cant gregorià una matèria coneguda i estimada pels creients, i també per persones amants de la música.

El missatge de Dom Guéranger, el restaurador de la vida benedictina a França després de la sotragada de la Revolució Francesa, també arribà a Catalunya i encara que reconstruït Montserrat s'inclinà a connectar-se amb una congregació italiana i no pas amb la de Beuron, Dom Guéranger fou i és present en el pensament monàstic català. Isobretot és tingut en compte en temes musicals. Per això aplaudim aquesta edició pulcrament gravada en la qual es presenten algunes de les obres més reeixides del cant gregorià: la missa de requiem, les vespres i completes del diumenge i la celebració de festes d'apòstols i màrtirs.

Tant de bo aquesta gravació ajudi a retrobar el gust d'una música que ens acosta a Déu i que permet de resar tot cantant.

FERRAN CAMPS

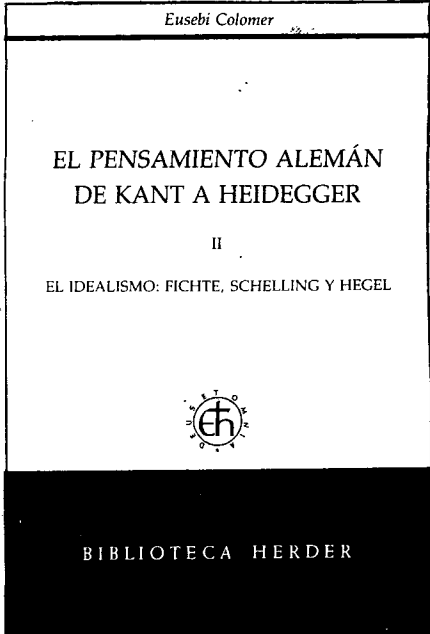
Cursos estivals de pedagogia musical

De nou s'anuncien els cursos per a professors de música al parvulari i a les escoles d'EGB organitzats per l'Escola Pedagògica musical que empra el mètode Ireneu Segarra.

Enguany els cursos se celebraran al Col·legi de Santa Maria del Collell (Banyoles) del 4 al 12 de juliol pels cursos d'Introducció i els cursos primer i segon del mètode. I del 22 al 30 d'agost al Col·legi de les Germanes Carmelites de Berga pel tercer i quart curs del mètode i els tres cursos del Parvulari.

Per altra banda se celebraran cursos per a professors d'escoles de música i conservatoris. L'un tindrà caràcter intensiu el mes de juliol mentre que un altre durarà tot el curs 1986-1987 i tindrà lloc al Conservatori de Manresa.

LLIBRES

Segona part de l'estudi del pensament alemany modern⁽¹⁾

Dins del gran treball realitzat pel jesuïta català, Eusebi Colomer per analitzar el pensament alemany, ara apareix el segon volum dedicat a l'idealisme.

L'idealisme alemany constitueix un intent per comprendre el món des de la idea, des de la raó, des de l'esperit. En aquest sentit, el veritable antagonista de l'idealisme no és el realisme, sinó el materialisme. L'opinió segons la qual l'idealisme ensenya que la totalitat de l'ésser és una posició de la consciència individual no és res més que un malentès. En qualsevol cas els idealistes alemanys no pensaren mai tan toscament la relació entre l'ésser i la consciència. El que afirmen és que la realitat sensible ha de comprendre's en definitiva des de l'esperit, des de la intel·ligència no al l'inrevés.

En el punt de partida de l'idealisme hi ha la personalitat forta, contradictòria i enigmàtica de Fichte. El seu pensament ha estat objecte de les més diverses interpretacions. Se l'ha entès en continuïtat amb Kant i en trencament amb ell, dins d'un ample ventall de possibilitats que van des de l'idealisme transcendent, el sistema de la reflexió, la filosofia del jo i l'idealisme subjectiu.

Situat històricament entre Fichte i Hegel, Schelling ha fet tot sovint el trist paper d'un brillant cabaler. El seu pensament, anomenat per això "idealisme objectiu", semblava solament bo per assegurar el trànsit entre la tesi, "l'idealisme subjectiu", i la síntesi, "l'idealisme absolut". L'oblit de Schelling era el preu que havia de pagar per mantenir la continuïtat d'un moviment del qual Fichte significa el començament i Hegel la plenitud. La història de l'idealisme alemany en definitiva s'escriu a major glòria d'Hegel. Actualment, ja no veiem com abans en l'idealisme una línia contínua. Segons la coneguda tesi de W. Schulz, allò que consumeix l'idealisme no és Hegel sinó Schelling.

El pensament d'Hegel pot ser vist indistintament com un final o com un començament. Com un final, ja que amb ell és tanca l'època dels grans sistemes metafísics. Com un començament, ja que els filòsofs que vénen després d'ell defineixen la seva pròpia postura en relació amb ell. Cap filòsof posterior al 1800 no ha tingut un influx comparable amb el seu. El seu pensament s'ha convertit en referència obligada de tot altre pensament.

R.C.C.

(1) Eusebi Colomer. *El Pensamiento Alemán de Kant a Heidegger* tomo II. *El idealismo: Fichte, Schelling y Hegel*. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Cap a la normalitat

ALBERT PERA

en un medi ambient de cultura castellana, estem marcats per una educació i una cultura oficialitzades, estem influïts a casa nostra mateix per la televisió i al carrer pels innombrables avisos, anuncis, indicadors i rètols en castellà, tan lluny del que preconitzava la campanya del català al carrer impulsada pel Congrés de Cultura Catalana.

Per això, mentre esperem la retolació total dels carrers, el redactat correcte i en català dels anuncis comercials, dels rebuts i factures, dels indicadors de carreteres (alguns dels quals ja han estat rectificats amb pintura negra pels més impacients), en una paraula, mentre esperem la normalització, optimistes i esperançats, convençuts que amb entrebancs i tot hi arribarem, cal que saludem amb joia aquells esdeveniments que ens hi acos-

ten més. Parlo, ara, de les pel·lícules catalanes i en català que de tant en tant podem veure quan anem al cinema i concretament de "Companyys, procés a Catalunya", que acabo de veure i que aviat us comentaré des d'un punt de vista lingüístic.

Perles ortogràfiques

A la pàgina d'art d'un setmanari comarcal, llegeixo: "No hi falta la nostàlgia dels estutxos de llapis de colors, i l'homenatge al llapis de dos colors". Molt bé el plural de llapis que és invariable i que algú mal informat diria i escriuria llàpissos. Malament, en canvi, aquests estutxos, ja que el singular és estoig i fa el plural afegint una s, estoigs. Hi ha molt pocs finals de paraula amb aquest so que acabin amb **tx**, la majoria acaben amb **ig**, com maig, lleig, goig, mig, re- buig, etc.

Antoine de Saint-Exupéry

Un autor que conserva tot l'interès, després de més de cinquanta anys.

La col·lecció Nova Terra, que publica La Llar del Llibre, té el gust de presentar:

- Terra dels homes
- Pilot de guerra
- Vol de nit
- Carta a un ostatic
- Carta al general X
- Un sentit a la vida

Sis magnífics treballs d'Antoine de Saint-Exupéry, escriptor i pilot francès, que es mostra profundament observador de l'interior humà, com a un filòsof.

Els trobareu a totes les llibreries

Centenari d'Alexandre Galí

1.000.000 de pessetes per un estudi cultural

Amb la publicació dels darrers volums de la Història de les Institucions i del Moviment Cultural a Catalunya 1900-1936, Catalunya disposa d'una ampla síntesi bàsica, fonamental per a la retransmissió de la nostra memòria cultural del nostre país i indispensable per a qui vulgui entendre i aprofundir la història catalana d'aquest segle.

La mateixa amplitud i globalitat, però, així com la circumstància d'haver estat escrita en uns moments de dictadura i opressió de la cultura catalana que feien impossible la consulta d'algunes fonts importants d'informació, demanen que aquest estudi del nostre passat cultural immediat sigui completat amb estudis monogràfics exhaustius o aprofundits de les nostres institucions i de la nostra vida cultural.

En l'ocasió del centenari de la naixença d'Alexandre Galí, doncs, ens sembla convenient estimular la investigació científica en aquest sentit, amb la convocatòria d'un premi específic, per la concessió del qual seran tinguts en compte preferentment aquells treballs dedicats a entitats, moviments, etc. de l'esmentat període i de qualsevol indret del territori on es parla català, que no hagin estat objecte d'estudi en l'obra d'Alexandre Galí o hagin estat estudiades només en part.

Aquest premi, convocat per una sola vegada i dotat amb la quantitat d'1.000.000 de pessetes per les entitats esmentades, és destinat a un estudi monogràfic sobre una institució, una entitat o un moviment cultural dels Països Catalans, del 1900 al 1936. Pot aprofundir-se un dels temes estudiats per Alexandre Galí en la seva obra Història de les Institucions i del Moviment Cultural a Catalunya 1900-1936 o bé historiar-ne algun altre corresponent a aquest període i referent a una localitat o comarca no treballada per Alexandre Galí.

1.- Les obres que aspiraran al premi hauran d'ésser inèdites, redactades en català i signades per l'autor; hauran d'ésser escrites a màquina, presentades per triplicat i d'una extensió que no sigui inferior a 200 fulls holandesos escrits a doble espai i per una sola cara.

2.- El termini de presentació es tancarà el dia 31 d'octubre de 1987. La data i

PREMI CENTENARI D'ALEXANDRE GALÍ (1886-1986)

Patrocinat per:

FUNDACIÓ St. GREGORI

amb la col·laboració de:

FUNDACIÓ A.G.

Generalitat de Catalunya

el lloc de proclamació del premi seran anunciats oportunament. Cal trametre els originals a la "Fundació Sant Gregori", carrer d'Armon 17, 08022 Barcelona.

3.- El jurat serà compost pels senyors Joan Triadú, president; Josep Termes, Joan Ainaud, Ramon Parés i Jordi Galí, secretari.

4.- Si cap de les obres presentades no reuneix les condicions exigides, el jurat podrà declarar el premi no adjudicat; també té la facultat de fraccionar-lo.

L'obra premiada (o les obres premiades) resta de propietat de l'autor. L'acceptació del premi comporta, però, la cessió dels drets d'una primera edició a la Fundació Sant Gregori. Si en el termini de dos anys l'obra no ha estat publicada per la Fundació o no es troba en curs d'impressió, l'autor podrà disposar-ne lliurement.

II Premi Àngel Fàbregues

"L'animació d'activitats en el temps lliure"

La Fundació Josep Sans, domiciliada al carrer Pau Claris, 120 de Barcelona, telèfon 302 36 13, convoca el segon premi Àngel Fàbregues amb les següents bases:

1. El treball ha de basar-se en iniciatives, reculls, projectes, recursos... encaminats a l'animació de les activitats en el temps lliure d'infants i joves. Poden ésser treballs monogràfics sobre expressió, cant, dansa, jocs, manualitats, activitats esportives, descoberta de la natura, tècniques audiovisuals... etc.; o bé treballs fets des d'una perspectiva global de l'animació en el món del lleure. En qualsevol cas, caldria que el treball pogués ésser d'utilitat per als animadors i educadors.
2. El treball, que pot ser presentat per una persona o un equip, haurà de ser inèdit, escrit en llengua catalana i tenir una extensió mínima de 100 fulls mecanografiats a doble espai en format DIN A4.

3. Les bases es poden recollir a la seu de la Fundació, a les Delegacions d'Omnium Cultural i als Serveis Territorials i Comarcals de la Direcció General de la Joventut.

4. Els originals s'hauran de presentar a la Fundació, abans del dia 31 d'octubre de 1986 i el veredict del jurat es farà públic dins dels premis de la "Nit de Santa Llúcia" d'enguany.

5. El premi està dotat amb 200.000 (dues-centes mil) pessetes. La Fundació es reserva la propietat dels drets de l'edició en català i en altres llengües.

6. Aquesta convocatòria rep el suport de la Conselleria de Cultura, de la Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya i d'altres Entitats.

Llibres per millorar l'idioma

L'Ajuntament d'Igualada amb la col·laboració de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya acaba d'editar un llibre d'Ignasi Castelltort i Miralda titulat "La campanya del lloro" (barbarismes versificats) que són una mostra de versos que d'una manera didàctica i alhora divertida permeten de polir el llenguatge col·loquial i escrit sense atabalar massa.

A tall d'exemple en reproduïm alguns perquè els lectors se'n facin una idea. I els més grans recordaran tot un programa radiofònic d'abans de la guerra en què el locutor ensenyava a un vailet a millorar el seu català. Esperem que aquests tinguin el mateix bon fi i

felicitem l'Ajuntament d'Igualada per l'encert en la publicació.

F.C.V.

—Joanet, voldràs baixar-me el "cubo de la bassura"?
Perquè sento el "bassureru" i no em vull quedar fumada.

—Noia, noia, vés en compte perquè n'etzibes cada una!
D'on has tret el disbarat del "cubo de la bassura"?

Galleda d'escombraries és la fórmula més justa.
I aquest nom de "bassureru" em fa posar els pèls de punta.

Has de dir l'escombriaire; a veure si el mot t'apuntes.
—"Bueno", noi, no m'atabalis, prou d'aquesta assignatura!

—"Bueno", no; has de dir bé.
—Ja hi tornem? Noi, quina murga!
Si no vols baixar la bòssa, inventa't una altra excusa.

—La tiraré pel balcó al camió. Dissimula...
—"Vale", "vale", quina idea has tingut més oportuna!

—"Vale" no; d'acord, entesos.
—És igual. Va noi, apunta.
(Quan la tira ho veu un guàrdia i me li clava una multa).

LA SARDANA I LA DANSA

Concurs musical

JOSEP VENTURA

Segon Premi musical de composició per a cobla, de les viles de Ceret i Banyoles, convocat pels Ajuntaments i els Foment de la Sardana de les esmentades ciutats, amb motiu de la concreció dels lligams d'amistat i germanor entre banyolins i ceretans. Està convingut que la convocatòria del certamen i la festa-concert, amb l'adjudicació dels premis, es faci un any a Ceret i l'altre a Banyoles.

BASES (extracte)

—A la present convocatòria hi podran concórrer tots els compositors que ho desitgin amb un màxim de dues obres per a cada concursant.

—Les obres hauran d'ésser rigorosament inèdites: és a dir, que no hagin estat interpretades públicament ni premiades en cap altre concurs.

—Les obres es presentaran instrumentades per la cobla d'onze instruments o, si s'escau, per a dues o més cobles amb els complements necessaris. Les partitures hauran d'anar acompanyades d'una reducció per a piano en la seva part inferior, i de les corresponents partícels.

—En les partitures, només hi constarà el títol de l'obra i un lema. Les dades de l'autor (nom, cognoms, adreça i telèfon) figuraran a part, en una targeta, que anirà a l'interior d'un sobre clos, on s'indicarà el mateix lema.

Tota indicació o senyal sobre les partitures o el sobre, que pugui identificar l'autor, l'exclourà automàticament del concurs.

—Les obres seran trameses a:
FOMENT DE LA SARDANA
Apartat de correus 125
BANYOLES (Girona)

S'especificarà clarament en el sobre: Premis CERET-BANYOLES.

—El termini d'admissió d'obres finalitzarà a les 24 hores del dia 31 d'agost del 1986.

—S'estableixen els següents premis:

Obres per a cobla, que no siguin sardanes
1r. premi 250.000 pessetes
2n. premi 150.000 pessetes

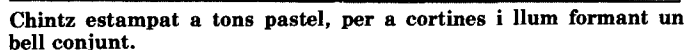
Sardanes
1r. premi 100.000 pessetes
2n. premi 60.000 pessetes
3r. premi 40.000 pessetes

—Les obres premiades s'interpretaran en el concert "FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA" que tindrà lloc a Banyoles el dilluns dia 20 d'octubre al matí. A l'inici del concert es procedirà a l'obertura de les pliques per conèixer el nom dels seus autors. Durant el mateix acte es farà el lliurament dels premis.

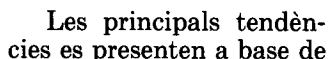
—Les obres premiades restaran a la disposició dels organitzadors del certamen. Els originals no premiats es retornaran a llurs autors.

—Una vegada presentat, no es permetrà la retirada de cap original. El fet de participar al concurs implica la plena acceptació de les presents bases.

Un estil anomenat Sati

Si tenim en compte que cada dia la llar té més importància no és d'estranyar que la comoditat i la bellesa d'un entorn adient han de ser acurats i tractats amb extrema minuciositat, ja que d'això dependrà en molts casos, el nostre estat d'ànim. Així, una sèrie de tècniques acuradament elaborades són la base de les col·leccions que SATI prepara cada any, per a un

Són les noves tendències d'estil que prevalen a través d'uns teixits bellament elaborats per SATI, l'empresa més creativa a l'hora de "vestir" la nostra llar.

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

D'una manera o altra, de les persones bones i sense replecs, en diem "bons jans". Alguna relació hi deu haver amb el sant Joan, bon sant.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

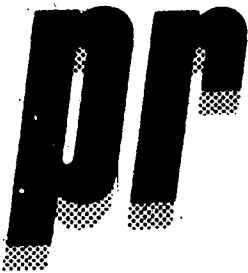
Fregiu els spaghetti amb la mantega, tireu-hi la salsa preparada i remeneu-lo bé, després col·loqueu-los a la plata de servir i esquitxeu-los amb les tàperes i trossets d'olives negres.

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

QUÈ VOLS MENJAR?

Solució al 351

ES SARA
(S) ESSA RA

FILATÈLIA

Per JOSEP ESCALADA

És molt difícil per a una Reina el fet d'amaçar-se els anys. Pel fet que la filatèlia commemora els anys de la Reina d'Anglaterra, a tot el món s'ha sabut el "cas" dels seus seixanta anys. Més de trenta nacions que en el seu temps foren dominades per l'Imperi Britànic, han commemorat la seixantena. Gibraltar, Hong Kong, Trinitat, Les Bahames i una llista llarguíssima de nacions han celebrat filatèlicament l'esdeveniment. Isabel II d'Anglaterra figura en tots els segells. La majoria dels exemplars són gairebé iguals i reprodueixen retrats de la Reina des de la seva joventut fins ara.

El mateix dia de la celebració (21 d'abril) els correus de la Gran Bretanya varen posar en circulació quatre segells (dos de 17 penics i dos de 34 penics) amb tres retrats de la Soberana. Un dels segells és el de la il·lustració d'aquest article.

PREMIS NACIONALS

DE TEATRE I DANSA

1986

Demaneu les Bases a:
INSTITUT DEL TEATRE (Secretaria)
Carrer de Sant Pere Més Baix, 7 - Tel. 317 20 78
08003 BARCELONA

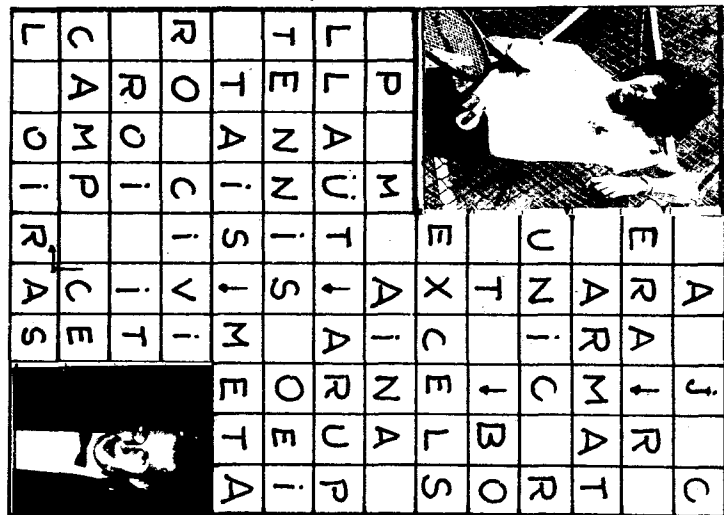
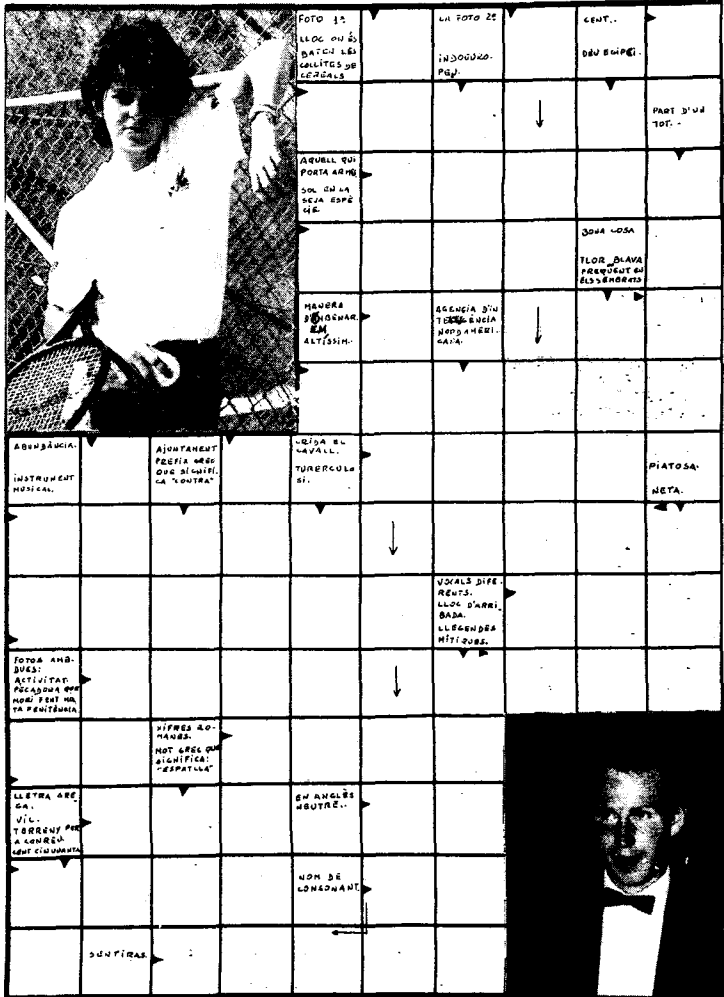
GENERALITAT DE CATALUNYA

Diputació de Barcelona

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAL

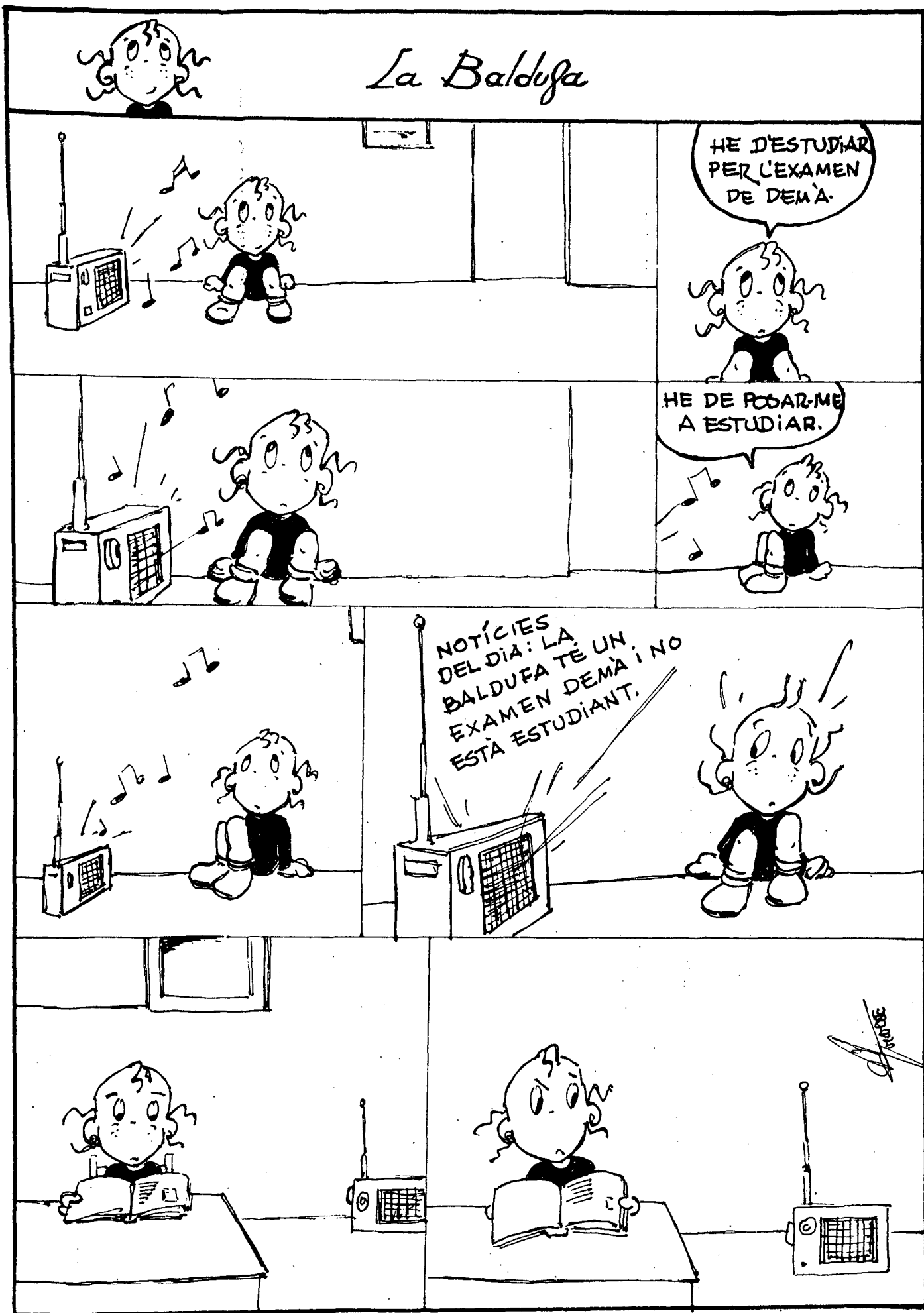
EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, vives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes - Enquadernació de sinil·la pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N.º 309

Històries d'Eixerits

Xerinola al carrer

S'acosta la Festa de Sant Joan. Els nois i noies del meu barri ja anem escopetejats d'ací d'allà buscant andròmines i trastos per cremar. Espero que les persones grans compraran forces coques i bon xarel·lo. A mi m'agrada veure la gent contenta i riallera.

Sovint vas pel carrer, mires a la gent, i tothom està seriós i capficat. Puges a l'autobús, igual; al metro, igual. Arribes a casa, el pare i la mare estan amoïnats. Arribes a l'escola: treballs, evaluacions, pors, etc. Renoi!

Per això, quan les persones, totes plegades, petits i grans ens disposem a fer xerinola, estic content de debò. M'agrada veure alegres les persones; sentir-los riure i fer gatzara, veure'ls agermanats en la festa. És com si, tots plegats, ens poséssim d'acord en què no ens hem de deixar vèncer per la tristesa, ni per la por, ni per les dificultats.

Ah!, felicito a tots els Eixerits que porten el nom de "Joan". Per molts anys! Que tinguin una bona diada. Que no es facin mal amb els petards. Que no els empatxi la coca.

Adéu-siau.

JOAN BARRETINA

SEGONA AVENTURA
CAPÍTOL I

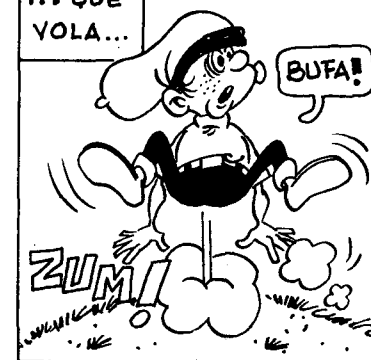
JOAN, PASSEJANT PEL DOGC, S'HA TROBAT UNA BARRETINA.

OH! QUINA COSA MÉS "GUAI"!

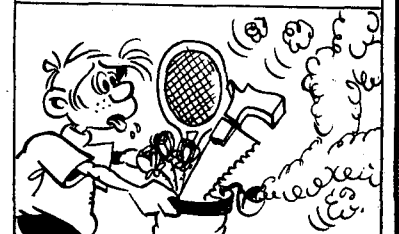

... QUE VOLA...

BUFA!

I DE LA QUAL POTS TREURE, FICANT LA MÀ, LES COSES MÉS INCREÏBLES.

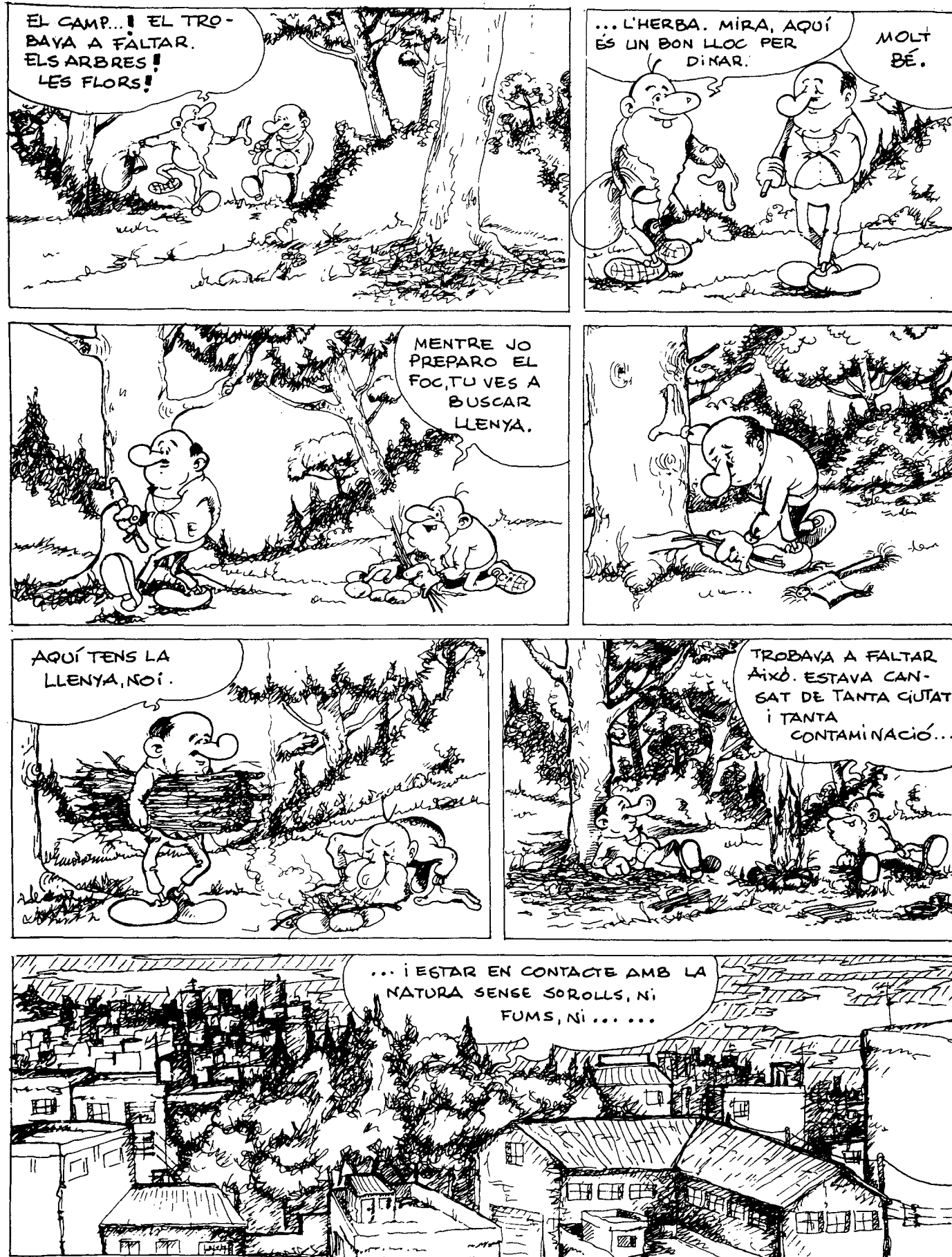
...PERÒ QUIN ÉS L'ORIGEN D'AQUESTA BARRETINA? D'ON LI VENEN AQUESTES QUALITATS GAIREBE MÀGIQUES? AH! MISTERI!

MISTERI QUE ESBRINA - REM EN LES PROPERES SETMANES.

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluç, capítol 9, versets del 18 al 24 (Ll. 9:18-24).
Reflexionem: 1. Per conèixer bé una persona, cal tractar-la llargament. De vegades ens pensem conèixer algú: perquè el veiem pel carrer alguna vegada, perquè sabem on viu, etc. Però fer-se "amic" d'algú i conèixer-lo i estimar-lo, cal compartir amb ell la vida: l'escola, els jocs, catequesi, etc.

2. Coneixem Jesucrist? "Vosaltres, Eixerits i Eixerides, ¿qui dieu que és Jesucrist? Hi ha persones que no el coneixen ni l'estimen, perquè no saben qui és, ni tot allò que ha fet per nosaltres. Jesucrist és el Fill de Déu fet home. D'acord. Però per "conèixer-lo", cal escoltar la seva Paraula, parlar amb Ell, estimar-lo, rebre'l en l'Eucaristia, obrir-li el cor i demanar-li faci camí amb nosaltres.

3. Si només pensem en nosaltres i en les nostres coses, si no estem disposats a fer un petit esforç per seguir el seu camí i ser veritables deixebles seus, parlar-ne amb els nostres amics i amigues perquè el coneguin... etc. ¿Podem dir de debò que el coneixem i l'estimem?

El mossèn

DIUMENGE - 22

- 10.00 Informació eleccions.
- 10.30 Bo en art.
- 10.45 Matinal a TV3.
- 11.25 Informació eleccions.
- 12.45 Agenda musical.
- 12.40 Informació eleccions.
- 12.45 Vip, el meu germà super-home.
- 14.15 Plats de nata.
- 14.30 Mundial en joc.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.45 Charlie Brown i Snoopy: "No has guanyat tu, Charlie Brown".
- 16.15 La pel·lícula del diumenge: "El retorn a casa".
- 18.00 Informació eleccions.
- 18.10 Els ducs d'Hazzard.
- 19.00 Digui, digui... Prova 3.
- 19.15 El vici de cantar.
- 19.55 Especial eleccions.
- 22.30 Tenko - Cap. 20.

- 23.30 Especial eleccions.
- 00.15 Fi d'emissió.

DILLUNS - 23

- 13.30 TV3, segona vegada. Gol a gol.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 Mundial en joc.
- 15.30 Crònica de Korsbaek: Ep. 31.
- 16.15 Digui, digui.
- 18.55 Fes Flash.
- 19.25 Joc de ciència-magazine.
- 19.55 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Informatiu cinema.
- 21.30 Cinema 3: "Tommy".
- 23.30 Telenotícies nit.
- 23.45 Arsenal - San Joan.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIMARTS - 24

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada - Joc de Ciència - 30 minuts.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 Mundial en joc.
- 15.30 Crònica de Korsbaek: Cap. 32.
- 16.15 Aula visual.
- 16.45 Nit de reis: de William Shakespeare.
- 19.00 Fes Flash.
- 19.25 Fantasmies: "El xou de Danny Roberts".
- 19.55 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Hotel Fawlt. Cap. 2
- 21.30 Àngel Casas Show.
- 23.15 Dimensió desconeguda: "En honor de Pip".
- 23.45 Telenotícies nit.
- 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES - 25

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada. "Trossos" - Curar-se en salut.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 Mundial en joc.
- 15.30 Crònica de Korsbaek: Ep. 33.
- 16.15 Aula visual.
- 18.55 Digui, digui...
- 19.10 Fes Flash.
- 19.25 Fantasmies.
- 19.55 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Magnum: "Guareix-te tu mateix".
- 22.00 Pel·lícula: "Viatgers nocturns".
- 23.30 Telenotícies nit.
- 23.45 Fi d'emissió.

DIJOUS - 26

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.45 TV3, segona vegada. Informatiu cinema. Galeria oberta.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 Mundial en joc.

- 15.30 Crònica de Korsbaek: Cap. 34.
- 16.15 Aula visual.
- 18.55 Fes Flash.
- 19.05 Oliana Molls: "Oliana d'Ors contra fortuna Molls".
- 19.25 Fantasmies: El fantasma que no reposa".
- 19.55 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Lord Mountbatten, l'últim virrei. Cap. 6 i últim.
- 22.00 Curar-se en salut.
- 22.30 A tot esport.
- 24.00 Telenotícies nit.
- 00.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 27

- 13.30 TV3, segona vegada. A tot esport.
- 14.30 Telenotícies.

- 15.00 Mundial en joc.
- 15.30 Crònica de Korsbaek: Cap. 35.
- 16.15 Aula visual.
- 18.55 Fes Flash.
- 19.25 L'ofici d'aprendre.
- 19.55 Botó Fluix.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Històries imprevistes: "La mort sap sumar".
- 21.30 Trossos.
- 22.15 Max Headroom.
- 22.45 Telenotícies nit.
- 23.00 Divendres debat.
- 00.15 Les golfes de TV3: "El sentit del pudor".
- 02.00 Fi d'emissió.

DISSABTE - 28

- 14.30 Mundial en joc.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els barrufets.
- 16.00 Buck Rogers en el segle XXV: "Creuer de luxe a les estrelles".
- 17.00 Oliana Molls: "Tots contra tots i un sol astal·lec".
- 17.30 Dibuxos animats:
- 17.45 Joc de ciència-magazine.
- 18.30 Grand première.
- 20.00 Vida salvatge.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Vostè jutja.
- 22.30 Galeria oberta.
- 00.45 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 22

- 8.30 En portada.
- 9.30 Concert.
- 10.30 Santa Missa - El dia del Senyor.
- 11.30 Poble de Déu.
- 12.00 Mèxic 86.
- 13.00 Estudi estadi.
- 15.00 Telediar 1.
- 15.35 Els petits: "No es oro todo lo que reluce".
- 16.05 Autopista vers el Cel: "El diablo y Jonathan Smith".
- 16.55 Si ho sé no vinc.
- 17.50 Pumuky.
- 18.20 Els arxius del temps.
- 18.45 De 7 en 7.
- 19.10 Punt de trobada.
- 20.00 Especial eleccions.
- 22.30 Cançó triste de Hill Street: "Vestidos para matar".
- 23.30 Curses de cavalls.
- 24.00 Campionat mundial futbol. Mèxic 86.
- 02.00 Comiat.

DILLUNS - 23

- 7.30 Bon dia.
- 9.05 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 Els rics també plore: Ep. 116.
- 10.05 El dominical.
- 11.00 De 7 en 7.
- 11.35 Dinastia - Ep. 115.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

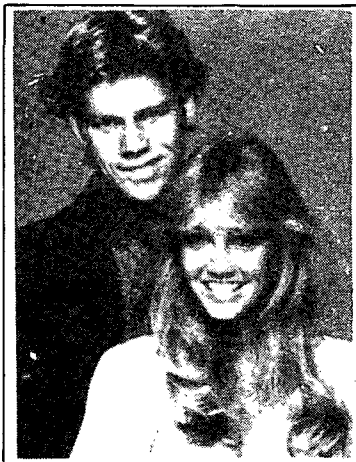
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Programa especial.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediar - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "Confesiones".
- 16.30 Mèxic 86.
- 17.30 D'aquí cap allà.
- 17.55 Hola nois!
- 18.05 Barri Sésamo.
- 18.30 L'espill màgic.
- 19.00 El planeta imaginari.
- 19.30 Dinamo.
- 20.00 Consum.
- 20.30 Telediar - 2ª ed.
- 21.15 Tot queda a casa.
- 21.45 Corrupció a Miami: "Quien poco dá poco recibe".
- 22.45 Viure cada dia.
- 23.45 Telediar - 3.
- 00.15 "Fight" (Vol ras).
- 01.00 Comiat.

DIMARTS - 24

- 7.30 Bon dia.
- 9.30 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 Els rics també plore: Ep. 117.
- 10.05 Viure cada dia.
- 11.00 Consum.
- 11.30 Dinastia - Ep. 116.
- 12.30 Teletext.
- 15.00 Telediar - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "El ángel vengador".
- 16.30 Mèxic 86.
- 17.30 Dins d'un ordre.
- 17.55 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.25 Bàsquet.
- 20.30 Telediar - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 Especial musical: Rosa León en concert.
- 22.15 Tristesa d'amor: "Australia, patria querida".
- 23.40 Telediar - 3.
- 00.10 Testimoni.
- 00.15 La nit de Sant Joan.
- 00.30 Comiat.

DIMECRES - 25

- 7.30 Bon dia.
- 9.05 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 Els rics també plore: Ep. 118.
- 10.05 Moments.
- 11.00 Un país de Sagitari.
- 11.30 Dinastia. Ep. 117.

- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediar - 1ª ed.
- 15.35 El falcó rodair: "El halcón callejero".
- 16.50 Mèxic 86.
- 17.55 Hola nois!
- 18.05 Barri Sésamo
- 18.30 Els ossos amorosos.
- 18.55 Tocata.
- 19.50 Campionat mundial de futbol: "Mèxic 86".
- 22.00 Telediar - 2.
- 22.35 Sessió de nit: "Las fiestas galantes".
- 00.15 Telediar - 3.
- 00.45 Comiat.

DIJOUS - 26

- 7.30 Bon dia.
- 9.05 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 Els rics també plore: Ep. 119.
- 10.05 Fi de segle.
- 11.30 Dinastia. Ep. 118.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediar - 1ª ed.
- 15.35 El falcó rodair: "Un segundo yo".
- 16.30 Mèxic 86.
- 17.30 L'art de viure.
- 17.55 Hola nois!
- 18.05 Barri Sésamo.
- 18.30 El quiosc.
- 18.55 Toros.
- 21.30 Telediar - 2ª ed.
- 22.05 Punt i apart.
- 22.15 Dijous a dijous.
- 23.50 Telediar - 3.
- 00.20 Comiat.

DIVENDRES - 27

- 7.30 Bon dia.
- 9.05 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 Els rics també plore: Ep. 120.
- 10.05 Dijous a dijous.
- 11.30 Dinastia. Ep. 119.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediar - 1ª ed.
- 15.35 El falcó rodair: "El suplantador".
- 16.30 Mèxic 86.
- 17.30 Al galop.
- 17.55 Toros.
- 20.30 Telediar - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 Llargmetratge Especial: "Lo que el viento se llevó".
- 01.15 Comiat.

DISSABTE - 28

- 8.30 La nostra setmana.
- 9.30 Tocata.
- 10.30 El quiosc.
- 11.00 El planeta imaginari.
- 11.30 La bola de vidre.
- 12.45 La quarta part.
- 13.15 Loteria.
- 13.25 Gent jove.

- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Els petits: "La pel·lícula de Gonzo".
- 16.05 Primera sessió: "Chisum".
- 18.00 Ja sé que tens promès.
- 18.50 La fugida de Colditz: "Intento de fuga".
- 19.50 Campionat mundial futbol: "Mèxic 86".
- 22.00 Telediar - 2.
- 22.35 Dissabte cinema: "El síndrome de China".
- 00.10 Comiat.

DIUMENGE - 22

- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Miramar esportiu.
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.30 Connexió amb Madrid.
- 15.30 Documental.
- 16.00 La bona música.
- 17.00 Estrenes TV: "La vida secreta de mi madre".
- 18.45 Candy, Candy.
- 19.10 Moments.
- 19.50 Futbol.
- 22.00 Diumenge cinema: "El tiempo de los asesinos".
- 23.55 De moda.
- 00.25 Comiat.

DILLUNS - 23

- 17.00 Comencen les vacances.
- 17.30 Pel·lícula: "Sis ossos i un pallasso".

- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 21.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.10 L'hora de Bill Cosby. Ep. 21
- 20.35 La nit del cinema espanyol: "La torre de los siete jorobados".
- 23.20 Últimes preguntes.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIMARTS - 24

- 30 Les aventures de Tom Sawyer. (7).
- 11.00 Pel·lícula: "El petit príncep".
- 12.15 Non stop clips.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Temes de Catalunya: "Taller de màscares, gegants i nans".
- 15.30 Plató buit.
- 16.30 Pel·lícula: "La dona més bonica del món".
- 18.00 Concert: "Montserrat Caballé".
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 22.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.10 Planta baixa.
- 21.10 Glitter: "Conflicto en el paraíso".
- 22.00 Documents TV.
- 23.00 Pop-rock.
- 23.30 Tendido cero.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIMECRES - 25

- 17.25 Bàsquet.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 21.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.10 Amb les mans a la massa.
- 20.40 La terra de les mil ires.
- 21.05 Fi de segle.
- 22.35 Temps moderns.
- 23.30 Temps de creure.
- 23.50 Futbol.
- 01.45 Comiat.

DIJOUS - 26

- 17.00 Banner i Flapi (15 i 16).
- 17.45 Tres i no res (2).
- 18.10 El vïvidor.
- 18.30 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 22.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.10 A-u-a-b-buluba-balam-bambu.
- 21.05 Fila 7.
- 22.10 Cinema Club: "El diablo es una mujer".
- 23.50 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIVENDRES - 27

- 17.00 Palmerston.
- 18.30 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs de francès.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.10 Documental.
- 20.50 Especial.
- 21.40 Musical.
- 22.10 Documental.
- 23.20 Jazz entre amics.
- 00.20 Metròpolis.
- 00.50 Comiat.

DISSABTE - 28

- 10.30 Les aventures de Tom Sawyer (8 i 9).
- 11.15 Digui, digui (Aval. 5)
- 11.30 El xou de la família Pera.
- 12.00 Temes de Catalunya: "Inventar-se el futur".
- 12.30 L'armari dels 7 calaixos.
- 13.00 Tot és música.
- 13.30 Una parella al vostre gust.
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 135 escons.
- 15.30 Reportatge.
- 16.00 Connexió amb Madrid.
- 16.00 Mèxic 86.
- 17.00 Estadi 2.
- 20.00 La finestra electrònica: "Exili".
- 22.30 La nit de la música.
- 01.00 Comiat.

Catalunya Cristiana organitza:

RUTA DE SANT PAU

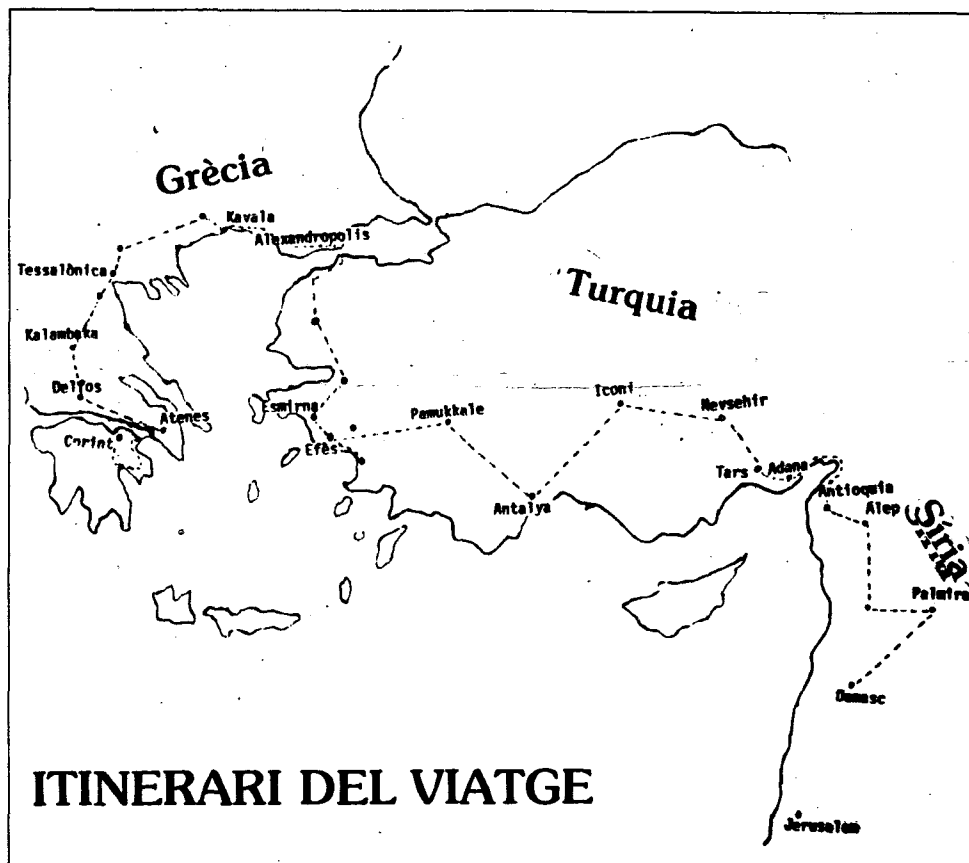
Visitant Síria, Turquia i Grècia
del 12 al 31 d'agost 1986

DAMASC • PALMIRA • ALEP • ANTIOQUIA • ADANA • TARS • NEVSEHIR • ICONI • ANTALYA • PAMUKKALE
EFÈS • AYVALIK • ALEXANDRÓPOLIS • TESSALÒNICA • KALAMBAKA • DELFOS • ATENES

amb la direcció bíblico-cultural a càrrec de Mn. Joan Aragonès, membre de
l'ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

TARS: Porta de Sant Pau

Com diu el seu títol, aquest viatge, vol ser una visita a les terres evangelitzades per Sant Pau en els seus tres viatges missioners, a més del lloc de la seva conversió, Damasc. No intentem, doncs, fer simplement turisme, sinó acostar-nos a l'Apòstol i sobretot al seu "Evangeli". Per això farem constants referències a les seves cartes, així com també a la situació històrico-cultural del seu temps.

VULL REBRE MÉS INFORMACIÓ DEL VIATGE "RUTA DE SANT PAU"

nom i cognoms
adreça
població

Envieu-ho a Catalunya Cristiana, València 244, 2n.- 08007 - Barcelona
Podeu també adreçar-vos a la Srta. Maria Figueras - Tel.: 215 28 05 : 215 27 39

Preu: 212.500,- Ptes. Aquest import comprèn: Bitllet d'avió anada i tornada Barcelona-Damasc i Atenes-Barcelona.
Autocar de gran turisme amb aire condicionat en tot el viatge.
Estada en hotels de gran categoria.
Despeses d'aeroport.
Despeses del visat per Síria.
Pensió completa durant tot el recorregut.
Un guia de parla espanyola per tot el viatge i diferent segons el país.
Visites incloses en l'itinerari.
Assegurança per tots el pelegrins.

PROPER VIATGES DE CATALUNYA CRISTIANA

MES D'OCTUBRE - L'ÍNDIA
MES DE NOVEMBRE - TERRA SANTA

Assessorament

GAT 48